

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ,

CUM

GRÆCIS SCHOLIIS,

LATINA INTERPRETATIONE
JOHNSONIANA;

ET

NOTULIS IN UTRAMQUE PARTEM

In usum studiosæ JUVENTUTIS.

CURANTE T. MORELL, S.T.P.

EDITIO ALTERA.

ETONÆ:

Excudit Jos. POTE, M.DCC.LXXXV.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Α Παγωγή Φιλοκλήτη ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσεύος καθ' Ἑλένη μαντείαν, ὃς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμούς συντελεῖντας πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσεύος νύκτωρ ἐνεδρευθεὶς, δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἑλλησιν· ἡ δὲ σκηνὴ, ἐν Λήμνῳ ὁ δὲ Χορὸς ἐκ γερόντων τῶν τῷ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων κεῖται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιία ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππῃ· πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

ΕΝ Χρύσῃ Ἀθηναῖς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
Ἐφ' ἔπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θύσαι μόνοις,
Ποίαντος ἤδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών·
Ζητῶν δὲ τῆτον ναυάτῃ δεῖξαι σόλῳ,
Πληγεῖς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν·
Ἑλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἀλώσεσθ' Ἴλιον
Τοῖς Ἡρακλέες τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως·
Τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτῆτη μόνῳ·
Πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α .

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Υ Σ .

Ν Ε Ο Π Τ Ο Λ Ε Μ Ο Σ .

Χ Ο Ρ Ο Σ .

Φ Ι Λ Ο Κ Τ Η Τ Η Σ .

Ε Μ Π Ο Ρ Ο Σ , ἢ Ἀ Γ Γ Ε Λ Ο Σ .

Ἡ Ρ Α Κ Λ Η Σ , Ἐ Π Ι Φ Α Ι Ν Ο Μ Ε Ν Ο Σ .

Π ρ ο λ ο γ ῖ ζ ε ι δ ῆ ὁ Ο Δ Υ Σ Σ Ε Υ Σ .

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΟΔΥ. **Α**ΚΤΗ' μὲν ἦδε τῆς περιρρύττε χθονὸς
 Λήμνῃ, βροτοῖς ἄσειπλος, εὐδ' οἰκεμένη
 "Ενθ', ὧ κρατίστῃ πατρὸς Ἑλλήνων τραφεῖς
 Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιά
 Ποῖαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε,
 Ταχθεῖς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
 Νόσῳ κατασάζοντα διαβόρῳ πόδα.
 "Οτ' ἔτε λοιδοῖς ἡμῖν, ἔτε θυμάτων
 Παρῆν ἐκήλοισ προσθιγεῖν. ἀλλ' ἀγρίαις

5

1. Ἀκτὴ μὲν ἦδε τῆς περιρρύττε χθονὸς] καὶ παρὰ τὴν προσηγορίαν ὁ Ὀδυσσεύς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκεῖνο μόνον διαφέρει παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῶ Ὀδυσσεὶ περιτίθειν. ὅτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρμιτάρχων, διὰ τὴν πάντα οἰκονομεῖ τὸ δὲ ἀκτὴ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν νῆσον.

2. Λήμνῃ, βροτοῖς ἄσειπλος] ἐν ἐρήμῳ γὰρ μέρει τῆς Λήμνῃ ἐξετίθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἢ ἄσειπτος, ἀπάρητος, ἀδιόδευτος. ἐν ἐρήμῳ γὰρ τόπω τίς νῆσι ἢ ἐκτελεῖς.

3. "Ενθ', ὧ κρατίστῃ πατρὸς] τραφεῖς ἐκ πα-

τρὸς Ἑλλήνων κρατίστῃ. κρίτη ἔν ᾧ ἔξ' τὸ δὲ ἔξῃς, ἐνθα ποτὶ ἐγὼ ἐξέθηκα τὸν Μηλιά Ποῖαντος υἱόν, ὧ Νεοπτόλεμον παῖ Ἀχιλλέως.

4. Τὸν Μηλιά] τὸν Θεσσαλὸν ἀπὸ πόλεως Ἀττικῆν δὲ τὸ Μηλιά.

7. Κατασάζοντα] σιον, καταρρέοντα, τικέμενον, λυόμενον.

1b. Διαβόρῳ] τῇ τὸν πόδα ἰσθμίσῃ, σπυτικῇ, τῇ διαπύρματῃ, τῇ καλεσμένῃ φαριδαίνῃ. πάθος δὲ τὸ ἐστὶν ὅτι λεγόμενον παρὰ τοῖς ἱατροῖς.

V. 1. *Hesychius* Νέα, *Stephanus* Νέας vocat locum et insulam prope Lemnon, ubi morsum aiunt Philoctetam ab Hydro serpente, etc. *Gf. Flor. Cbr.*

1b. Περιρρύττε.---*Αμφικλυσος* simpliciter vocatur a Theocrito vel Simonia in Ara poemate. Id.

7. Apud Philostratum juniorem sub finem Philoctetæ corruptè legitur διαφόρῳ. sed hinc fortasse in Philostrato rectiùs legas ἰῶ quàm νόσῳ. tamen in Trachiniis dixit διάβορος νόσος, (v. 1101.) Id.

Κατεῖχ'

Κατεῖχ' αἰεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις 10
 Βοῶν, σεναζών· ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
 Λέγειν; ἀκμὴ γὰρ ἔ' μακρῶν ἡμῖν λόγων.
 Μὴ καὶ μαθη μ' ἤκοντα, κακχέω τὸ πᾶν
 Σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἵρησιν δοκῶ.
 Ἄλλ' ἔργον ἤδη σὸν, τὰ λοιπ' ὑπηρετεῖν, 15
 Σκοπεῖν θ' ὅπ' ἔ' ἐνταῦθα δίδομος πέτρα
 Τοιαδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἥλιος διπλῇ
 Πάρεσιν ἐνθάκῃσι, ἐν θέρει δ' ὕπνου
 Δι' ἀμφιτρήτος αὐλὶς πέμπει πνοή.
 Βαῖον δ' ἐνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν 20
 Ἰδοῖς ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐσι ζῶν.
 Ἄ μοι προσελθὼν σίγα σήμαιν', εἴτ' ἔχει
 Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ.
 Ὡς τὰπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύοις,
 Ἐγὼ δὲ φράζω· κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν εἴη. 25

13. Κακχέω τὸ πᾶν] ταράζω· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμειλγόντων.

17. Ἴν' ἐν ψύχει μὲν] ἐν χειμῶνι μὲν, ἐν κρύει, πῶς τε θερμαίνεσθαι, τῆς ἀκτίνος τῇ ἡλικίᾳ κατὰ τὴν προσθαλλέσθαι· ὅτι ἐν ταύτῃ, ἀλλ' ὅτι μὲν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἐλαύνει ὁ ἥλιος, δια τῆ ἀνατολικῆς σέματος· ὅτι δὲ ἐν τῷ δυτικῷ, ὁμοίως· ἐν δὲ θέρει τῆς πνοῆς ἀπολαύνει.

Ib. διπλῇ πάρεσιν ἐνθάκῃσι] διπλῇ καθύπερθε πρὸς ἥλιον θερμαινόμενην.

19. Δι' ἀμφιτρήτος] τῷ ἀμφοτέρωθεν τιτρημένῃ.

25. Κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν εἴη] πονοῖτο, διακινῶτο, προβαίνει, ἢ ἴη. οἱ τραγικοὶ γὰρ τῇ Εἰς διφθόγγῳ χρῶνται ἀντὶ βραχυίας κατὰ κοινὴν συλλαβὴν.

12. Al. ἀκμὴν, *adv.* fed malè. *Cam.* ἀκμὴ pro καιρὸς. *Vid.* Aj. 822. El. 1353.

19. Al. ἀμφιτρήτος, eodem significatu. *Cam.* Eur. Cycl. v. 702. δι' ἀμφιτρήτης τῆσδε, *sub.* πέτρας. *Canfer.* N. L. p. 134. *Vid.* Suid.—*Aulwines*, οἱ ἐπ' ἐνδίας τόποι. *Athen.* l. 5.

21. Al. σῶν. *l. arg.*

22. Al. ἐκεῖ *Auratus.* non fine applausu. Sed minime necesse est. ἔχω enim interdum est *versor, habito, sum.* H. Angl. *to keep.*

25. Longe commodior videtur scriptura quam in codicillis suis deprehendit Scholiastes. *Mudge.* ἴη, vel ἴη, i. e. *procedant.* *Cam.*

NEO. Ἄναξ

ΝΕΟ. Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τῆργον ἔ μακράν λέγεις·

Δοκῶ γὰρ οἶον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν.

ΟΔΥ. Ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; ἔ γὰρ ἐννοῶ.

ΝΕΟ. Τόδ' ἐξὑπερθε· καὶ σίβη γ' ἔδεις τύπος.

ΟΔΥ. Ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καλᾶκλιθεὶς κυρῇ.

30

ΝΕΟ. Ὅρῳ κενὴν εἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔΥ. Οὐδ' ἐνδον οἰκοποιὸς ἐσὶ τις τροφή;

ΝΕΟ. Στειπτὴ γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.

ΟΔΥ. Τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κέδεν ἐσθ' ὑπόσεγον;

ΝΕΟ. Αὐτόξυλόν γ' ἐκπωμα, φαυλέρῃ τινός

35

Τεχνηματ' ἀνδρός, καὶ πυρεῖ ὁμῆ τάδε.

ΟΔΥ. Κεῖνε τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.

ΝΕΟ. Ἰὲ, ἰὲ καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπειαι

ἢ ῥάκη, βαρείας τε νοσηλείας πλέα.

ΟΔΥ. Ἄνηο καλοῖκεῖ τέσδε τῆς τόπες σαφῶς.

40

Κᾶς ἔχ' ἐκάς πῃ· πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ

26. Τῆργον ἔ μακράν] ἢ μακρῇ πόνε θεό-
μεν· ἢ γὰρ εἰσεῖδον τὸ ἄντρον ὃ λέγεις.

28. Ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν;] ταπεινὸν ἢ ὑψη-
λόν;

32. Οἰκοποιός] οἰκοποιὸς λέγεται ἢ ἐν οἴκῳ
γενόμενὴ τροφή.

33. Στειπτὴ γε φυλλὰς] χαμαισπασία ἐκ
φύλλων, πληρωμένη καὶ πεπλεγμένη, ὡς κοιμω-
μένη ἐπ' αὐτῇ τινός.

34. Ὑπόσεγον] ὑπὸ τῇ σείγῃ.

35. Αὐτόξυλόν γ' ἐκπωμα] ποτήριον μοτό-
ξυλον, τέχνημα ἀνδρός φαίλας ἐργαζομένου, ὃ
ἐστὶν ἰδιώτης καὶ ἢ τεχνίτης.

36. Πυρεῖ ὁμῆ] πυρόβολα.

38. Ἰὲ, ἰὲ] ὅρα τὰ ῥάκη τῷ τραύματι τῷ
Φιλοκτῆτι ξηραίνόμενα ἐν ἡλίῳ, καὶ ἐκπλήττι-
ται ὡς βαρείας αὐτὴ νοσήντος.

39. Βαρείας τῷ νοσηλείας] νόσῳ βαρείας πε-
πληρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκα-
θαρσίας.

26. f. μακρὸν, Ed. 1746.---μακράν, *adv.* subaudiri potest part. ἀπόν.
H. Vid. *Lat.*

29. f. οὐχ εἰς. *Mudge.*-----ἐδεις κλύπος. MS.

34. Epitheton feliciter et audacter novatum, quod valet ὑπο τῇ σείγῃ.
Alias, ὑπόσεγον est subgrunda vel ὑπογυῖσα. *Fl. Chr.*

36. Sic Scholiastes et Johnson, Ed. 1746. in notis et versione; nec-
non Cl. Toupus in C. N. p. 10. Al. τεχνηματ' ἀνδρός, quod omnino
retinendum putat Heathius.---φαυλ. τ. sic. *manu fabricatum rusticā.*
Tibull.

Κῶλον

Κῶλον παλαιᾶ κηρὶ προσβαίῃ μακρὰν;

Ἄλλ' ἢ πὶ φορβῆς νόσον ἐξεληλυθεν,

Ἦ φύλλον εἴ τι νῶδυνον κάτοιδ' ὧα.

Τὸν ἔν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν,

45

Μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν

Ἐλοιτό μ' ἢ τὰς πάντας Ἀργεῖες λαβεῖν.

NEO. Ἄλλ' ἔρχεταιί τε, καὶ φυλάσσεται σίβος.

Σὺ δ' εἴ τι χρῆζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.

ΟΔΥ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ', ἐφ' οἷς ἐλήλυθας,

50

Γενναῖον εἶναι μὴ μόνον τῷ σώματι,

Ἄλλ' ἦν τι καινὸν ὦν πρὶν ἐκ ἀκήκοας,

Κλύης, ὑπεργεῖν, ὡς ὑπέρτης πάρει.

NEO. Τί δὴτ' ἄνωγας;

ΟΔΥ. Τὴν Φιλοκλήτη σέ δεῖ

55

Ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψῃς λέγων,

Ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,

42. Κῶλον] πόδα.

1b. Κηρὶ] νόσον.

43. Νόσον] ὀδόν.

44. Νῶδυνον] βοτάνην τινὰ παυσάδυνον.

45. Τὸν ἔν παρόντα] αἰς τινὸς παρισταμένου αὐτῷ.

46. Προσπεσών ἀπαντήσας, ἐπιτιπτόν.

48. Ἄλλ' ἔρχεται] ἀπέρχεται, φησὶν, ὁ δι-
ράπων εἰς κατασκοπὴν.

1b. Φυλάσσεται] φυλαχθῆσεται παρ' ἡμῶν
ἢ ὀδὸς αὐτῆς.

56. Λόγοισιν ἐκκλέψῃς] ἦγαν, ἀπατήσῃς.

39. τε pro τινός. et τῷ pro τινὶ fœm. passim. al. τῷ. Turn. C.

43. νόσον. Ita omnes tum editi tum MSS. At. Cl. Toupus fingit
μαστύν. ingeniosè fatis, si vox fit benè Græca, nec in hoc loco autori-
tatem desideraret. non inusitatum est, νόσον ἐξερχεσθαι. Sic in Eur. Iph.
T. v. 1112. νόσον ἦλθον νῆαμ προφεῖτα sum. ἐλθεῖν πορον, v. 1116. Ἰὼν νόσον,
Iphig. A. v. 1187. Vid. Markland in loc. et Suid. in V. περινοσέλλας.

44. Ut Latini securum, i. e. sine curâ, sic Græci pro ἀνευ ὀδύνης νῶ-
δυνον dixere.---Virg. de Dictamno---Subitoque omnis de corpore fugit do-
lor. Æn. v. 421. Fl. Cbr.

45. Τόνδ' ἔν---Τουρ. 105. Valck. Hipp. 1416.

47. Vet. Edd. μολεῖν. sed λάβεῖν malo. H. Steph.

48. φυλάσσεται. Vid. El. v. 1018.

Λέγειν,

Λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' ἔχι κλεπτέον.
 Πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυικόν
 Στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα, 60
 Οἷ σ' ἐν λιταῖς σείλαντες ἐξ οἴκου μολεῖν,
 Μόνην δ' ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίε,
 Οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων,
 Ἐλθόντι δῆναι κυρίως αἰτημένῳ,
 Ἀλλ' αὐτ' Ὀδυσσεὶ παρέδοσαν· λέγων, ὅσ' ἂν 65
 Θέλης, καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά.
 Τύτων γὰρ ἔδεν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἐργάση
 Μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
 Εἰ γὰρ τὰ τῷδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
 Οὐκ ἔσι πέρσαι σοὶ τὸ Δαρδάνειον πέδον. 70
 Ὡς δ' ἔς' ἐμοὶ μὲν ἔχι, σοὶ δ' ὀμιλία
 Πρὸς τόνδε πρὶν καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
 Σὺ μὲν πέπλευκας, ἔτ' ἑνορκος ἔδενι,

58. Τόδ' ἔχι κλεπτέον] τίπο γὰρ ἔχι φε-
 τόμιθα.

60. Ἐχθος ἐχθήρας] οἱ γὰρ ἐξ ἐνὸς ἑδικη-
 μένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους.

61. Στείλαντες] καλίσαντες.

62. Τήνδ' ἄλωσιν] τὸ σὶ ἰλίου εἰς Ἰλίον.

63. Οὐκ ἠξίωσαν] καὶ ἀξίον ἠγύσαντο.

66. Ἐσχατ' ἐσχάτων κακά] αἰσχυρότατα.

69. Εἰ γὰρ τῷδε τόξα] προσηγορικῶς εἰς
 τὴν συμμαχίαν, ἢ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ φιλικῶς τὰ
 τόξα ἀνόμεμασιν· εἰς δὲ τὴν πώρῃσιν, τὸν Νηστ-
 τλήμον.

73. Οὐτ' ἑνορκος] ἄμωσαν γὰρ τῷ Τυνδά-
 ρει πάντες οἱ Ἕλληνες συνελθεῖν, εἰάν ἀρπασθῇ
 ἡ Ἑλένη.

58. Hic κλεπτέον non est simpliciter *fallere*, vel λανθάνειν, sed *decipere*.
 I. C. distinguunt hæc duo, et in decipiendo dolum fraudemque inesse
 dicunt, non item in fallendo. *Fl. Chr.*

61. Vet. Edd. ἔικων.

66. Sic τὰ των κακίστων δυσσεβειῶτων. Oed. C. 1248. ubi Cl. Dæmon
 legit δυσσεβέσται, ὦ πάτερ. *Miscell. Crit.* p. 342.

73. Sic in Aj. v. 1132, ὅρκους ἐπώμοτος. tangit sacramentum militiæ;
 quamvis Scholiastes putat dictum propter Tyndareum, cui raptæ He-
 lenæ vindicias promiserant omnes Græci, et jus jurandum dederant,
 cujus princeps fuit Ulysses: ut ei objicitur ab Ajace apud quendam
 Tragicum, cujus versus laudat Cicero, in lib. de Off. *Fl. Chr.*

Οὐτ' ἐξ ἀνάγκης, ἔτε τῷ πρώτῃ σόλῃ.

Ἐμοὶ δὲ τέτων ἔδεν ἐς' ἀρνήσιμον.

75

Ὡς' εἰ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται,

Ὀλωλαί καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.

Ἄλλ' αὐτὸ τέτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεύς

Ὅπως γενήσῃ τῶν ἀνικῆτων ἔπλων.

Ἐξοῖδα καὶ φύσει σὲ μὴ πεφυκότα

80

Τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.

Ἄλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν.

Τόλμαί δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανέμεθα.

Νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ

Δός μοι σεαυτόν· κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον

85

Κέκλησο πάντων εὐσεβέσας βροτῶν.

ΝΕΟ. Ἐγὼ μὲν ἐς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,

Λαερτιάδα, τέσδε καὶ πράσσειν συγῶ.

Ἐφυν γὰρ ἔδεν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,

Οὐτ' αὐτὸς, ἔθ' (ὥς φασιν) οὐκ φύσας ἐμέ.

90

Ἄλλ' εἰμ' ἔτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,

Καὶ μὴ δόλοισιν· ἐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς

Ἡμᾶς τοσέσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.

Πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ

Προδότης καλεῖσθαι· “ Βέλομαι δ', ἀναξ, καλῶς

“ Δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.”

96

ΟΔΥ. Ἐσθλὲ πατὴρ παῖ, καὶ αὐτὸς ὢν νέος ποτὲ,

95. Βέλομαι δ' ἀναξ, καλῶς δρῶν] ἀντὶ τοῦ ἀληθύναν.

96. Ἡ νικᾶν κακῶς] ἀντὶ τοῦ μετὰ ψευδο-λογίας· ὅ ἐστι, θίλω εἰπὼν τὸ ἀληθὲς ἀποτυ-

χιῦν μᾶλλον, ἢ ἐξαπατᾶν τὸν ἄνδρα καὶ ἐπι-τυχεῖν· εἰσάγει δὲ αὐτὸν ὁ Σοφοκλῆς τὸν τῷ πατρὶ λόγον λέγοντα, Ἐχθρὸς γὰρ μοι καὶ οὐκ ὁμῶς αἰδέομαι αὐλῆσι.

82. Eteocles in Eur. Ph. eandem sententiam dicit, τ' ἀλλὰ δ' εὐσεβεῖν χρέω, v. 950, non atheam sententiam, sed Christiano tamen homine indignam, et tyrannis maximè propriam, quibus libet quod non licet. Id.

“ Γλῶσσαν μὲν ἄργον, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·

“ Νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξῶν, ὁρῶ βροτοῖς

“ Τὴν γλῶσσαν, ἔχῃ τάργα, πάνθ' ἠγεμένην.”

NEO. Τί ἔν μ' ἀνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; 101

ΟΔΥ. Λέγω σ' ἐγὼ δόλω Φιλοκτήτην λαβεῖν.

NEO. Τί δ' ἐν δόλω δεῖ μάλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

ΟΔΥ. Οὐ μὴ πείθεται πρὸς βίαν δ' ἐκ αὐτῶν λάβοις.

NEO. Οὕτως ἔχει τὸ δεινὸν ἰσχύος θράσος; 105

ΟΔΥ. Ἴς ἀφύκτες καὶ προπέμποντας φόνον.

NEO. Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' ἐδὲ προσμῖξαι θρασύ;

ΟΔΥ. Οὐ, μὴ δόλω λαβόντα γ', ὥς ἐγὼ λέγω.

NEO. Οὐκ, αἰσχροὺς ἠγῇ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;

ΟΔΥ. Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει. 110

NEO. Πῶς ἔν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαβεῖν;

ΟΔΥ. Ὅταν τὸ δρᾶς ἐς κέρδος, ἐκ ὀκνεῖν πρέπει.

NEO. Κέρδος δέ μοι τί τῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;

ΟΔΥ. Αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.

98. Γλῶσσαν μὲν ἄργον] κρείσσοις τῶν ἔργων ἦσαν τὴν γλῶσσαν. διαβάλλει τὸς καθ' ἑαυτὸν ῥήτορας ὁ ποιητής, ὡς διὰ γλώσσης πάντα κατορθύντας.

100. Ἠγεμένην] προηγμένην, εἰς ἅπαντα τὴν ἀπάτην ἀνύτταν.

101. Τί ἔν μ' ἀνωγας] ὁ εἰς αὐτὸν κίλει, πλὴν τῆ ψεύδομαι.

106. Ἴς ἀφύκτες] ἀφύκτα γὰρ ἦν τὰ Ἡράκλεια βίαια, καὶ τῇ σκοπῇ μὴ ἀποτυγχάνοντα, ἢ ἐπανηρόμενα εἰς ἑαυτὸν. Πρὸς ὃ ἐ-

πάγει.

107. Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ] κἂν ἐδὲ προσμῖξαι ἑαυτῷ καὶ πλεονάζει, εὐθαρσείας ἐστὶ καὶ ἀσφαλείας.

110. Εἰ τὸ σωθῆναί] εἰ σωτηρία ἐξ αὐτοῦ προσγίγνεται.

111. Πῶς ἔν βλέπων] ἔργον, νοῦν, λογισμὸν ἔχον καὶ ἐστὶν ἡ συνταξίς, πῶς ἔν ἀποβλέπει τις εἰς τὸ ψεῦδος, ἐπὶ αὐτό.

114. Αἰρεῖ] ποιεῖ.

98. Schol. διαβάλλει, &c. pessimè. I.

110. Publ. Syrus.-----*Quum vitia profunt, peccat qui recte facit*---
deinde hic versus est illi geminus, τὸ κέρδος ἡδὺ, καὶ ἀπὸ ψεύδων ἐστὶν, quem Sophoclis esse testatur Plutarchus de *Aud. Poet.* Sententia improbo Ulyssē non Neoptolemo digna. melius citante Plutarcho idem Sophocles, Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Et Οὐκ ἐστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά. *Fl. Chr.*

112. Al. πρὸς κέρδος, sed nostra lectio defendi potest. *Steph.*

- NEO. Οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκειτ', εἴμ' ἐγὼ; 115
 ΟΔΥ. Οὐτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, ἔτ' ἐκεῖνά σε.
 NEO. Θηρατέ' ἔν γένοιτ' ἂν δ, εἴπερ ὦδ' ἔχει.
 ΟΔΥ. Ὡς τῆτό γ' ἔρξας, δύο φέρη δωρήματα.
 NEO. Ποίω; μαθὼν γὰρ ἔκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
 ΟΔΥ. Σοφός τ' ἂν αὐτὸς καγαθὸς κεκλητ' ἅμα 120
 NEO. Ἴτω· ποιήσω πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.
 ΟΔΥ. Ἡ μνημονεύεις ἔν ἃ σοι παρήνεσα;
 NEO. Σάφ' ἴσθ'· ἐπείπερ εἰσάπαξ ξυνήνεσα.
 ΟΔΥ. Σὺ μὲν μένων νῦν κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχε·
 Ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ καλοπλευθῶ παρών. 125
 Καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποσελῶ πάλιν.
 Καὶ δεῦρ', εἴαν μοι τῆ χρόνῃ δοκῇτ' ἔτι
 Καλασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
 Τῆτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρε τρόπον
 Μορφήν δολώσας, ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προσῇ 130
 Οὗ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένε,
 Δέχετ' ἀσυνέροντα τῶν αἰὲ λόγων·
 Ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἴμι, σοὶ παρεῖς τάδε.

117. Θηρατί] λιπτή, ἄζικα τῷ θηρατῇ
 και.

118. Δύο φέρη δωρήματα] δύο τιμήματα
 ἀποφέρει.

119. Ποίω; μαθὼν ἀντὶ τῆ ποίᾳ, δοῦκα.

120. Σοφός τ' ἂν] σοφός μιν διὰ τὸ κλέ-
 ψαι· ἀγαθὸς δ', διὰ τὸ πορθεῖν. ἢ σοφὸν μιν
 ὄντος καθόλου τῷ δολῶσαι δυναμένῃ, νῦν δὲ
 καὶ τῷ δόλῳ ἀγαθὸν ὄντος.

1b. Κεκλητ' ἅμα] ἀντὶ τῷ κεκλημένος εἶναι.

123. Συνήνεσα] συνέειμην.

126. Καὶ τὸν σκοπὸν] τὸν σκοπὸν τῆτος
 πρὸς τὴν ναῦν ἀποπέμψω, καὶ πάλιν, εἰς κα-
 ρὸς καλῆς, ἐνταῦθα, εἴαν μοι δέξηται βραδύνειν.

130. Μορφήν δολώσας] ἵνα μὴ γινώσκῃ.

131. Οὗ δῆτα, τέκνον] ἢ τῷ Φιλοκτῆτι
 ἀπαταμένῃ, ἢ τῷ ναυκλήρε δόλια σοὶ διαλε-
 γομένῃ, καὶ ἀσύμφορῃ.

127. δοκῇτ' τι. Fl. Chr. Canter. H.

128. Αὖθις πάλιν. Tautologia est Sophocli non solum familiaris, sed
 quasi in deliciis. Fl. Chr.

129. Vet. Edd. τρόποις.

130. αγνοία. H. vid. Trach. 354.

Ἑρμῆς δ' ὁ πῆμπων δόλιος ἠγήσαιο νῶϊν,
Νίκη τ' Ἀθηνᾶ πολιάς, ἣ σώζει μ' αἰεί.

135

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Τί χρή, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένῳ ξένον
Στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
Φράζε μοι " τέχνα γὰρ
" Τέχνας ἐτέρας πρῆχει,
" Καὶ γνώμας, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
" Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσειαι."
Σοὶ δὲ, τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε
Πᾶν κράτος Ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
Τί σοι χρεῶν ὑπεργεῖν. —

140

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΝΕΟ. Νῦν μὲν (ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς

145

135. Πολιάς] πολιάχος ἕτας ἢ πολιάχος
Ἀθηνᾶ νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ.

137. Στέγειν] κρύπτειν.

Ib. ὑπὸ ὑπόπτῳ] ἀντὶ τῆς, ἐμὲ φανερὸν
γεγονότα, καὶ ἐλθόντα εἰς ὅψιν ἢ τὸν Φιλοκτε-
την τὸν υἱὸν ἡμῶν κατασκοπεύμενον. Ἄλλως
πρὸς τὸν ὑφορῶμενον ἡμῖν ἄνδρα τί δι' λέγειν,
ἢ σιωπᾶν.

138. Τέχνα γὰρ τέχνας] τῆτο ἐν τῷ καθό-
λου ἢ γὰρ τέχνῃ (φυσῇ) καὶ ἡ γνώμη τῶν βα-
σιλέων πρῆχει τῶν ἄλλων τεχνῶν, καὶ ἐν Οἰ-
διποδι, Ἄ γὰρ δρῶσιν οἱ κρατύντες ἢ χ' ὥρῳ.
καὶ Ἡσιόδου: "Τῆννα γὰρ βασιλῆες ἐχίφρο-
" νες."

140. Παρ' ὅτῳ] ἐφ' ᾧ ἐστὶ τὸ θεῖον σκῆπ-
τρον.

142. Τόδ' ἐλήλυθε] τῆτο τὸ ἀξίωμα ἐκ
προγόνων ἔλθειν εἰς σέ. δίκαιον ἔν σοι πείσθαι.

143. Πᾶν κράτος Ὠγύγιον] τὸ ἐξ ἀρχῆς
τιθέμενον κράτος.

144. Ὑπεργεῖν] υπερβαίνειν.

145. Νῦν μὲν ἴσως γὰρ] νῦν μὲν (φυσῇ)
εἰσελθὼν, ὅρα τὸν τόπον· ἐπὶ δὲ ἔλθῃ, τότε σὺ
τῶν μελᾶθρων ἀποσᾶς, ὑπερίτερος μοι πρὸς τὴν
παῦσαν χρεῖαν.

Ib. Τόπον ἐσχατιαῖς] τὸν ἐπὶ τῷ ἐσχατῷ
τόπῳ.

136. Δέσποτά μ' ἐν---Ald. et Vet. Edd. Vid. Valck. Hipp. 874.

140. Sic Aldina et vet Edd. v. H. al. γνώμας.

142. Sic Johnson, et Lond. Ed. Quod mihi arridet propter me-
trum, τῇδε etiam hic, vel in hoc negotio, valet tua potentia, quæ ab ata-
vis derivata est. al. τόδε.

Ib. Quid sibi voluit Lond. reponens τῇδε hic, non capio. non enim
in Lemno erat Neoptolemi regnum. H.—Sed vid. Not. et Schol. de
Metro.

Προσιδεῖν

Προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται)
 Δέρκε θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλη
 Δεινὸς ὀδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων,
 Πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
 Πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν. —

150

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ,
 Φρερεῖν ὅμμ' ἐπὶ σῶ μάλισα καιρῷ.
 Νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς
 Ποίας ἐνεδρος ναίει,
 Καὶ χῶρον τίν' ἔχει· τὸ γάρ μοι
 Μαθεῖν, ἐκ ἀποκαίριον,
 Μή με λάθῃ προσπεσῶν ποθεν.
 Τίς τόπος; ἢ τίς ἔδρα; τίν' ἔχει σῖβον,
 Ἐναυλον, ἢ θυραῖον; —

155

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΝΕΟ. Οἶκον μὲν ὄρᾱς τόνδ' ἀμφίθυρον
 Πετρίνης κοίτης.

160

ΧΟΡ. Πᾶ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπειν;

149. Προχωρῶν] ὥπερ ἐγὼ προχωρῶ, ἕτοις
 ἀκολουθῶν πυρῶ με θεραπεύειν αἰεὶ. κυρίως δὲ
 ἔστιν ἀκύνειν τὸ προχωρῶ, οἷον, ὡς ἀν' ἐγὼ προ-
 τίσσω, τήντοι τὸν τρόπον ποιῶν.

151. Μέλον πάλαι] ἀντὶ τῆς, πρᾶγμα μοι
 λίγαις, ἐκ πολλῶν μοι μεμεληκόσ, τὸ φρερεῖν τὸ
 σὸν ὄμμα, καὶ τὴν ἀπὸ σῆς εὐκαιρίαν.

152. Τὸ σὸν φρερεῖν ὄμμα] τὰ σὰ νεύματα
 φυλάττειν.

156. Οὐκ ἀποκαίριον] ἐκ ἀποπονο. ἐκ ἀκαι-
 ρον γὰρ ἔστι τὸ τῷτο μαθεῖν.

157. Προσπεσῶν] προσπιλάσας.

159. Ἐναυλον ἢ θυραῖον] ἐντός, ἢ ἔκτος.
 ἰγρύς, ἢ μακράν.

146. ὄντινα, i. e. καθ' ὄντινα. Eur. Supp. 1212. Markland.

151. Post ἄναξ in multis Edd. habetur τὸ σὸν. quod metrum om-
 nino respuit.

158. τίν' ἔχει σῖβον, i. e. πᾶς σῖβος. H.---Sic Ald. et vet. Edd. al,
 ἔχειν.

162. Ἄπειν, ob metrum.---al. ἄπεισι,

ΝΕΟ. Δῆλον

ΝΕΟ. Δῆλον ἔμοιγ' ὥς φορβῆς χρεῖα
 Στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλαις πα.
 Ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
 Λόγος ἐςὶ φύσιν, θηροβολῶντα
 Πτηνοῖς ἰοῖς συγερόν συγερώς·
 Οὐδέ τιν' αὐτῷ
 Παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν. —

165

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Οἰκλείρω νιν ἔγωγ', ὅπως
 Μή τε κηδομένε βροτῶν
 Μηδ' αὖ σύντροφον ὄμμα' ἔχων,
 Δύσανος μόνος αἰεὶ
 Νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
 Ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
 Χρεῖας ἰσαμένῳ, πῶς πόλλε, πῶς
 Δύσμορος ἀντέχει.
 *Ω παλάμαι θνητῶν,
 *Ω δύστανά γένη βροτῶν,

170

175

164. Στίβον ὀγμεύει] ὄγμος, ἢ ἐπὶ σίχον
 φυτῖα, καὶ ἡ τάξις, νῦν δὲ ἀντὶ τῆς, ἐφίξῃς
 πορεύεται.

167. Στυγερώς] ἐπιμόνως.

168. Οὐδέ τιν' αὐτῷ] ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ.

169. Παιῶνα κακῶν] θραπῆαν.

Ib. Ἐπινωμᾶν] ἐξυρίκειν.

170. Οἰκλύρω νιν] ἐλίσσω (φασὶν) αὐτὸν πῶς
 δύναται διάγειν, μὴτε συνοικῶν τινι, μὴτε κη-
 δομένῳ τινι ἔχων.

171. Μή τε κηδομένε] μὴ τινος αὐτῷ τῶν

ἀνθρώπων κηδομένης.

172. Μὴ σύντροφον ὄμμα] μὴδὲ ὁρῶν εἰς
 ἄνθρωπον συνοικόν.

175. Ἀλύει δὲ ἐπὶ παντί] ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν
 χρεῖα γιγνομένῳ ἀπερὶ· ἢ ὅπνῃκα χρεῖας κα-
 λίστη καιρὸς, ἀδύνατον, διὰ τὸ πάντων ἀπο-
 ρῆν.

178. *Ω παλάμαι θνητῶν] ὡς τίχται καὶ
 γινώσκει. τῷτο θαυμάζαν τὸν Φιλοκτῆτην, φη-
 σί, πῶς ἄρα μόνος ὢν ἐξυρίσκει τὰ πρὸς τῇ
 ζωῇ αὐτοῦ.

164. Vid. Merric. Tryph. p. 52.

172. Μηδὲ συντρ. Ald. C.

178. θνητῶν. potius θνατῶν. Dor.

Οἷς

Οἷς μὴ μέτριος αἰών.—

180

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Οὗτος πρῶλογόνων ἴσως
 Οἰκῶν ὑδενὸς ὕσερος,
 Πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
 Κεῖται μῦθος ἀπ' ἄλλων,
 Στικτῶν ἢ λασίων μέτα
 185 Θηρῶν· ἐν τ' ὀδύναις ὁμῶ
 Λιμῶ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα μερι-
 μνήματ' ἔχων· βαρεῖ-
 α δ' ἀθυρόσομος
 Ἄχῳ τηλεφανῆς πικρᾶς
 190 Οἰμωγᾶς ὑπόκειται.—

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

NEO. Οὐδὲν τέτων θαυμασὸν ἐμοί.

Θεῖα γὰρ (εἴπερ καὶ γὰρ τι φρονῶ)

Καὶ τὰ παθήματ' ἐκεῖνα πρὸς αὐτὸν

180. Οἷς μὴ μέτριος αἰών] οἷς ὁ βίος ἔκ-
 ἔχει τῶν κακῶν μέτρον. ἢ ἕταις, οἷς μὴ σύμ-
 μετρος ὁ βίος καὶ ἐπαρκῶν.

182. Ὑσερος] ἀντὶ τῆς ὑπερίστων.

183. Ἀμμορος] ἀντὶ τῆς ἔρημος νῦν κεῖται.

185. Στικτῶν] ποικίλων καὶ δασυτρίχων.

189. Ἀθυρόσομος] πολυαλάτος, μὴ ἐργα-
 μίην τῆς φθίγγεσθαι. ἀθυρόσομον δὲ εἶπε τὴν
 Ἄχῳ, ἐπεὶ πρὸς πάντας ἀντιφθίγγεται. ὁ δὲ
 νῦν, αἰὲ μὲν ὀδυρομένη αὐτῇ, Ἄχῳ πρὸς τὸν
 ὀδυρμὸν ἀντιφθίγγεται.

190. Τηλεφανῆς] μήκοθεν φανεμένη διὰ τῆς
 φωνῆς. ἀντὶ τῆς οἰμωγῆς, καὶ τὴν φωνὴν πέρ-
 ρωθεν ἀνεγείρει.

192. Οὐδὲν τέτων θαυμασὸν] ἡδὲν (φίλοι)
 τέτων θαυμασὸν ἰμοί, ὅτι κακὰ πάσχει ὁ
 Φιλοκτήτης. ἐκ θεῶν γὰρ (ὡς οἶμαι) τὰῦτα
 πέποιθε. καὶ τὸ πάθος ὑπέμεινε κατὰ βούλησιν
 τῶν θεῶν, ἵνα μὴ τὰ β. λη εὐθὺς ἐπιλαμβάντα,
 πορθήσῃ τὴν Τροίαν παρὰ τὸ εἰμαρμένον, ἀλλὰ
 ἐκδίζηται τὸν καιρὸν.

182. Οἰκῶν. ἦκων. Suid. V. λάσιος. Sed optimè ille Criticus verissimè
 nulli secundus Toup. Οὐκ ὢν—Emend. ad Suid. II. 127.

185. Stanleius in Æsch. S. T. v. 783. per σίλως θήρας aves denotari,
 per λασίως verò feras ingeniosè monet. H.

Τῆς

Τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη
 Καὶ νῦν ἂ πονεῖ δίχα κηδεμόνων
 Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔ θεῶν μελέτη,
 Τῷ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίαν
 Τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,
 Πρὶν ὅδ' ἔζηκοι χρόνος, ὃ λέγεται
 Χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

195

200

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Εὖσομ' ἔχε, παῖ.

ΝΕΟ. Τί τόδε;

ΧΟΡ. Πρὸφάνη κτύπος φωτὸς σύν-
 τροφος ὡς τειρομένῃ.

205

195. Τῆς ὠμόφρονος Χρύσης] Χρύση, νῆσος
 πρὸ τῆς Δήμου, εἶθα διὰ τῆς Χρύσης τις νύμ-
 φη, ἡ ἐρασθεῖσα τῇ φιλοκτείτῃ, καὶ μὴ σπεί-
 σα καταράσασθαι αὐτῇ διὰ καὶ ὠμόφρονά αὐ-
 τὴν καλεῖται.

Ib. Εἰς τὸ αὐτό. Τῆς ὠμόφρονος Χρύσης]
 Χρύσης Ἀθηναῖς ἀγαλμα ἔστω καλεῖται. ἔστι δὲ
 καὶ παλαιά, Χρύση πλοῖον Δήμου, εἶθα ὑπὸ τῇ
 ὀφείας ἐδύχθη, τὸν βασιλῆα ζητῶν, ἐν ᾧ θύλακον
 Ἡρακλῆος, πύκα κατὰ Τροίαν ἐσφατύνει.

196. Ἀμάχητα ἀνίκητα.

200. Πρὶν ὅδ' ἔζηκοι χρόνος] Πρὶν αὐτὴν τὴν
 Τροίαν εἰς τὴν ἡμετέραν ἐλθεῖν χρόνον, ἐν ᾧ
 ἡμαρτὰ αὐτὴν πορθηθήναι.

Ib. Ὡλέγεται] ὥ χρόνον.

201. Τὸ πᾶν] τῶν βελῶν διακρίνεται.

202. Εὖσομ' ἔχε, παῖ] εὐσθαι καὶ λαλῆναι,
 ἀντὶ τῆς σιότητος. Τὸ δὲ τοιοῦτο κεχρίασθαι, ὅτι
 Ἑλληνικός ποτε ἀναγινώσκων τὰ Ἡροδότου,
 ἔλεγε, Περὶ δὲ τῶνδ' μοι εὖσομα κείθω. ἢ
 διαιρῶν εἰς δύο λέξεις, ἀλλ' ὡς ἂν τις ἔπει,
 ταῦτα ἔσω εὖσομα. τῆτο δὲ φησὶν ὁ Χορὸς
 κτύπον ἀκέραιον ἐπερχομένη τῇ Φιλοκτείτῃ, καὶ
 σένοντος ἐν τῇ πορείᾳ διὰ τὸ ἀλγος.

203. Φωτὸς συντροφος] φανὴς τις συντρα-
 φίστης αὐτοῦ. δίδον δὲ ὅτι κακὸς καὶ οἰμακ-
 τικός, ὡς κατὰ τὴν σύνηθιν αὐτῇ τειρομένη.

195. ὠμόφρονος. hoc Epitheton satis ostendit hinc Chrysen nympham
 esse, non urbem vel insulam, ut quidam volunt. Vid. inf. v. 270.

Ib. Legerem ἀπέβη, nisi ἐπέβη signatissimum esset verbum, et pro-
 prium de morbo grassante. Fl. Cbr.

Ib. Sub. ἀπὸ---H. vel ἔνεκα.

196. In cæteris Edd. interpungitur post κηδεμόνων, quæ interpunctio
 sensum pervertit. Steph.

197. ἔ θεῶν τῷ μελ.

198. Ald. et. Vet. Edd. Τροία.

Ib. Τροία.

202. Schol. κεχρίασθαι, Vid. Gloss. Flor. Christiani, et inf. v. 342.

C

NEO. "H

NEO. Ἡ πᾶ τῇδ', ἢ τῇδε τόπων;
 Βάλλει, βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά
 Τῆ, σίβον κατ' ἀνάγκαν
 Ἐρπονίος· ἔδε με λάθει
 Βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ.
 Δίασημα θροεῖ γάρ.

210

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

XOP. Ἄλλ' ἔχε, τέκνον, —

NEO. Λέγ' ὅ, τι.

XOP. Φροντίδας νέας, ὡς ἔκ' ἔξ-
 ἔδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνὴρ·
 Οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,

215

206. Ἡ πᾶ τῇδ'] ἀρ. ἀδὲ ἢ ἐνθάδε.
 207. Φθογγά τε] φθογγή τινος.
 208. Σίβον κατ' ἀνάγκαν] ἔξωθεν προσ-
 ληπτίον τὴν ἐπί.
 210. Τρυσάνωρ] ἐπίτοπος, ἢ καταπονῶσα τὸν
 ἀνδρα.
 211. Δίασημα] φανερὰ.
 214. Φροντίδας νέας] πρὸ ἑξῆς, ἔχει φροντί-
 δας νέας. οἶον, καινότερόν τι βάλειναι, ὃ πρὸς
 αὐτὸν ἔρρε.

Ib. Οὐκ ἔξεδρος] ἢ μακρὰν, ἀλλ' ἰγγύς,
 καὶ ἐπὶ τόπῳ.
 Ib. Οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων] ἢ βεῖα τιρ-
 πόμενος σύριγγι αἰς ποιμῆν.
 215. Ἄλλ' ἢ πᾶ πταίαν] ἀλλὰ τάχα προπ-
 τταίαν, προσκοπταν ὑπὸ τῶν βασιάνων βοῶ,
 ἢ θύορμον τὸν λιμένα ὁρᾶν, προσῶσα ἡμῖν μὴ
 πελοῦσιν εἰς αὐτόν. Ὅμηρος, Ἄ μιν ἀμιχθα-
 λόευσαν, ἦγαν, τὴν ἀπρὸς ὀρμισσον.

207. Ald. et Vet. Edd. Χο. Βάλλει.

208. Sic Ald. et Vet. Edd. et Schol. sub. ἐπί. quam lectionem ego
 magis probarim, inquit Stanleius, in Æsch. S. T. v. 162: nam τῷ
 ἔρπειν transitive exemplum facile non occurrit. al. σίβον, quod magis
 aridet Heathio, qui tamen præpositionem ἐπὶ ante accusativum vult
 subintellecctum. Sibi iudicet Lector.

210. τρυσάνωρ. quo confumitur. τρυσίβιος γαστήρ, *Aristoph.* (N. 420)
Cam.

211. Al. γάρ θροεῖ C. Fl. Ir.

212. λάθει—Ald. et Vet. Edd.

215. Ἐξεδρος opponitur τῷ ἐνεδρος. v. 153. Hunc locum citat Suidas,
 v. ἔξεδρος.

Ib. Postulat metri ratio ut pro ἔντοπος rescribatur ἐντός. H. vel ἰγγύς.
 Schol. sed inf. ἔντοπον. v. 280.

216. Sic Ald. Ed. elegantius, H. vulg. μολπὰς.

Ὡς ποιμὴν ἀγροῖότας, ἀλλ' ἢ
 πρὸ πᾶσι τῶν ὑπ' ἀνάγκας,
 Βοῶν τηλωπῶν ἰωάν,
 Ἦ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὄρμον.
 Προβοῶ γὰρ τι δεινόν.

220

I A M B O I.

ΦΙΛ. Ἰὼ ξένοι,

Τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυίλῳ πλάτῃ
 Κατέσχετ', ἔτ' εὖορμον, ἔτ' οἰκνέμενην;
 Ποίας πάτρας ἂν ἢ γένος ὑμᾶς ποτὲ

225

Τύχοιμι' ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
 Στολῆς ὑπάρχει προσφιλεσάτης ἐμοί.

Φωνῆς δ' ἀκῆσαι βέλομαι καὶ μὴ μ' ὄκνω
 Δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον,

Ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον

230

Ἐρημον ὧδε κᾶφίλον καλέμενον,

Φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκατε.

Ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· ἔ γὰρ εἰκὸς ἔτ' ἐμὲ

Ἵμων ἀμαρτεῖν τῆτό γ', ἔθ' ὑμᾶς ἐμῆ. —

NEO. Ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τῆτο πρῶτον, ἕνεκα

235

Ἑλλήνες ἐσμεν· τῆτο γὰρ βέλει μαθεῖν.

229. Ἀπηγριωμένον] δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξῆλθαι καὶ τὸ σχῆμα.
 ῥηκόμενον ὑποιοῦσαι φανῆναι αὐτοῖς τὴν τι ὄψιν

217. Al. ἀγροῖότας. --- Steph.

220. A. ἄξενος. C.

223. ναυτίλῳ πλάτῃ. γρ. καὶ ποίας πάτρας. m. Steph.

227. Recte Hesych. κάτεχες, κατήλθες. et Suid. προσωρμίσθεις. Utitur Polybius non semel. dicitur etiam προσέχειν, ut infra v. 239. Quod Maro imitatus dixit, Quae te vis immanibus applicat oris? (Æn. I. 620.) Fl. Chr.

231. γ' ἀλώμενον. H. Sic et in Œd. C. v. 265. Ubi tamen Suidas in V. δοξα, Ald. et Vet. Edd. habent καλέμενον, quod, fateor, et in hoc loco mihi magis arrideret.

ΦΙΛ. ὦ φίλτατον φάνημα· Φεῦ, τὸ καὶ λαβεῖν
 Πρόσθεγμα τοιᾷδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
 Τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε; τίς προσήγαγε
 Χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος; 240

α γεγώνω
 νιδ. βλανκε. ad M. 7. 469. Γεγώνε μοι πᾶν τῷδ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ. —

ΝΕΟ. Ἐγὼ γένος μὲν εἰμι τῆς περιρρύτης
 Σκύρης· πλέω δ' ἐς οἶκον. αὐδῶμαι δὲ παῖς
 Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος· οἶσθ' ἤδη τὸ πᾶν. —

ΦΙΛ. ὦ φίλτατε παῖ πατρός, ὦ φίλης χθονός, 245
 ὦ τῷ γέροντος θρέμμα Λυκομήδης, τίνι
 Στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;

ΝΕΟ. Ἐξ Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυσολῶ.

ΦΙΛ. Πῶς εἶπας; ἔ γάρ δὴ σύγ' ἦσθα ναυβάτης
 Ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τῷ πρὸς Ἴλιον σόλῳ. 250

ΝΕΟ. Ἡ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τῷδε τῷ πόντῳ;

ΦΙΛ. ὦ τέκνον, ἔ γάρ οἶσθά μ', ὄντιν' εἰσοράς;

ΝΕΟ. Πῶς γὰρ κάτοιδ', ὅν εἶδον ἔδεπώποισε;

ΦΙΛ. Οὐδ' ἔνομ', ἔδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
 Ἦσθε πότε ἔδεν οἷς ἐγὼ διωλλύμην; 255

ΝΕΟ. Ὡς μηδὲν εἰδὸτ' ἴσθι μ' ὦν ἀνισορεῖς.

ΦΙΛ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς Θεοῖς,

237. Φεῦ, καὶ τὸ λαβεῖν] θαυμαστικὸν μετ' ἐκπληξέως τὸ Φεῦ ἐνταῦθα· λείπει δὲ τὸ σιγῆ-θῆναι.

239. Προσέσχε] προσορμίσαι ἐποίησιν.

241. Γεγώνε μοι] εἶπε μοι.

Ib. Ὅπως εἰδῶ] ἵνα μάθω.

243. Αὐδῶμαι λίσσομαι.

249. Πῶς εἶπας:] θαυμάζων φησὶν. ἐπεὶ μὴ εἶδεν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς στρατεύσασιν.

257. Πικρὸς Θεοῖς] ἐχθρὸς.

240. Sic. Ald. C. H. vulg. τίς δ' ἀνέμων. ubi male Anapæstus in quarta fede.

244. Νεοπτόλεμος. Synizesis.

247. Ita Suid. in V. προσέσχες, Ald. H. vulg. γῆν πλέων; πόθεν;

Ib. Vid. Markl. Eur. I. A. 816. 432. Valck. Hipp. 921. Æsch. Pr. 913. 482. Al. ὅποι---Ced. C. 23. Eur. I. T. 113. D'Orville ad Chariton. p. 119. 530. Abresch. ad Æsch. p. 426. 596. Merrie. in Tryph. p. 48. 632. D'Orville. p. 547. 634. Pott. in Lycophron. 1176. 658. 660. Abresch. ad Æsch. p. 535. 546.

253. Elegantius Aldina ὅν γ' εἶδον. H.

Οὐ μὴδὲ κληδὼν ὦδ' ἔχοντος οἴκαδε,
Μηθ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμῶ διηλθέ πρ.

Ἄλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ, 260
Γελῶσι σιγ' ἔχοντες ἡδ' ἐμὴ νόσος
Ἄει τέθηλε, καὶ πῖ μείζον ἔρχεται.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρός οὐχ' Ἀχιλλέως,
Ὅδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως 265
Τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,

Ὁ τῷ Ποιάωνος παῖς Φιλοκτῆτης· ὃν οἱ
Δισσοὶ στρατηγοὶ χ' ὦ Κεφαλλήνων ἀναξ
Ἐρρίψαν αἰσχροῦς ὦδ' ἔρημον, ἀγρία
Νόσῳ καταφθίνοντα, τῆσδ' ἀνδροφθόρῃ
Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι· 270

Ξὺν ἧ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε,

ὦ χοντ' ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυδάτῃ σόλῳ.

Τότ' ἄσμενοί μ' ὥς εἶδον ἐκ πολλῶ σάλῳ.

Εὐδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατῆρεφει πέτρῳ, 275

260. Ἄλλ' οἱ μὲν] οἱ Ἀτρεΐδαι.

267. Χ' ὦ Κεφαλλήνων ἀναξ] ὁ Ὀδυσσεύς.

270. Ἀγρίῳ χαράγματι] δάγματι. τὸ γὰρ
δάγμα τῇ ὄφει μόνον χαρῆσαι λέγεται γὰρ
ὡς ἐν Λύμνω (Χρύση) βυλόμενος ἀνέστηται βα-

μὲν Ἡρακλεῖ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ὑπὸ ὄφει
ἐπλήγη.

272. Ἐκ τῆς ποντίας] τῆς παραθαλασσίας.
ὅτι ἀπὸ Χρύσης ἦλθεν εἰς Λύμνον.

274. Ἐκ πολλῶ σάλῳ] κινήματος, πόντος.

259. Μηθ' Ἑλλ. Ald. et vet. Edd.

269. Τῆς ἀνδροφθόρῃ—Aurat. Canter. Sed nihil opus. I. Mihi adhuc
magis placet ἀνδροφθόρῃ, cum sciam Nicandrum dixisse de serpentibus
ὀλοφώϊα σίνη. (Th. v. 1.) Fl. Chr.

Schol. 270. Si Aram Theocriti, vel potius Simmiae, attentius lega-
mus, comperiemus Philoctetam a serpente ictum dum Troili sepul-
crum consideraret, quod erat ad aram Apollinis. Id.

273. Rectius Aldina ναυδάτῃ, et ita etiam Suid. H. f. ναυδάτων.

274. ἐν πόντῳ σάλῳ. Eur. Hec. 28.

275. Malim πέτρῳ. Fl. Chr.

Λιπόντες ὥχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
 ῥάκη προθέντες βαιὰ, καὶ τι καὶ βορᾶς
 Ἐπωφέλημα σμικρόν· οἳ αὐτοῖς τύχοι.
 Σὺ δὲ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάσασιν δοκεῖς,
 Αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνε σῆναι τότε; 280
 Ποῖ' ἐκδακρῦσαι; ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά;
 Ὅρῳντα μὲν ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυσόλην,
 Πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' ἐδέν' ἐντοποῦ.
 Οὐχ ὅσις ἀρκέσειεν, ἐδ' ὅσις νόσῃ
 Κάμνον· συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν, 285
 Εὕρισκον ἐδέν· πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν.
 Τέττε δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
 Ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνῃ προὔβαινέ μοι,
 Κάδει τὶ βαιῇ τῇδ' ὑπὸ σέγγῃ μόνον
 Διακονεῖσθαι· γαστρί μὲν τὰ σύμφορα 290
 Τόξον τόδ' ἐξευρίσκε, τὰς ὑποπτέρυγας
 Βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τῷθ', ὅ μοι βάλοι.
 Νευροσπαδῆς ἄτρακλος, αὐτὸς ἂν τάλας
 Εἰλυόμεν· δύσηνος ἐξέλκων πόδα.
 Πρὸς τῷτ' ἂν, εἴ τ' ἔδει· τί καὶ ποτὸν λαβεῖν, 295
 Καί, πῃ πάγῃ χυθέντος, οἷα χεῖματι,

278. Οἳ αὐτοῖς τύχοι] καταρᾶται.

279. Ἀνάσασιν] ἀνάσασιν λέγει ἵν' τὴν ἐξ ὕπνε ἔγερσιν.

287. Τέττε δὲ] τῷ ἀνιᾶσθαι ἄδυσιν καὶ εὐκαιρίαν εὕρισκον πολλήν.

289. Κάδει] καὶ ἔδωκε μοι ἐμαυτῷ ὑπηρετεῖσθαι.

290. Σύμφορα] ἀναγκαῖα.

293. Νευροσπαδῆς] ὁ ἐπισπώμενος τὴν νευράν. διὰ τὰς τῶν γλυφίδων ἑλκίται.

294. Εἰλυόμεν] ἐπορευόμεν. εἰλυσιν γὰρ ἡ πορεία.

279. *Quis ibi tunc, Didō, cernenti talia sensus? Quosve dabis gemitus?* Æn. iv. 408.281. Legitur et πᾶσι οἰμῶξαι, quod mollius sonat. *Seph.*286. l. Ἐυρισκόν· c. ii f. v. 288. ἐξήυρισκε. *H.*

294. Quidni δύσηνος, (ut Canter legit, et Johnson. in interpretatione) cū in eadem sententiā præierat τάλας?

Ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
 Ἐμμηχανώμην· εἴτα πῦρ ἂν ἐπαρῇν,
 Ἄλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων, μόλις
 Ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' αἰεί. 300
 Οἰκνύμενη γὰρ ἔν γέγη πυρὸς μέτα,
 Πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
 Φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσε μαθήης.
 Ταύτη πελάζει ναυβάτης ὕδεις ἐκών.
 Οὐ γὰρ τις ὄρμος ἐστίν, ἔδ' ὅποι πλέων, 305
 Ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
 Οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
 Τάχ' ἔν τις ἄκων ἔσχε' πολλὰ γὰρ τάδε
 Ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
 Οὗτοί μ' ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις 310
 Ἐλεῖσι μὲν, καί περ τι καὶ βορᾶς μέρος
 Προσέδοσαν οἰκτεῖραντες, ἢ τινα σολήν.
 Ἐκεῖνο δ' ὕδεις ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει
 Σῶσαί μ' ἐς οἶκος· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
 Ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ 315
 Κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
 Τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαί μ', ἦτ' Ὀδυσσέως βία

300. Ἄφαντον φῶς] ἀπροσδόκητον. καλῶς εἶπεν ἄφαντον· ὃ φαίνεται γὰρ, ἀλλὰ δύναμι αὐτὸ ἔχει.

301. Οἰκνύμενη γὰρ ἔν γέγη] ἀντὶ τοῦ, ἢ οἰκία ἢ μετὰ πυρὸς ἔσα, καλῶς διοικῆται.

306. Ἐξεμπολήσει] πωλῆσαι, πραγματεύεται. ἐμπορεύεται.

Ib. Ἡ ξενώσεται] καταχθίσεται ὡς ξένος.

314. Σῶσαί μ' ἐς οἶκος] ἀποφέρειν εἰς τὴν πατρίδα.

296. Non malè legeretur λυθίντος. *Fl. Chr.*

298. φῶς, al. πῦρ. Sed priorem malo, ne repetatur πῦρ, quod paulo ante positum fuit. *Steph.*

305. τις ὁμορος *Turn. m. Steph.*

307. Φόβος τὰ θεῖα----vel Θάσος τὰ θεῖα τ. σ. σ. *Valck. ad Eur. Ph.*
324.

᾽Ω παῖ, δεδράκασ' οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ
Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμῷ παθεῖν. —

ΧΟΡ. Ἔοικα καὶ γὰρ, τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα 320
Ξένοις, ἐποικ/εῖρειν σέ, Ποίαν/ος τέκνον.

ΝΕΟ. Ἐγὼ δὲ καὶ τὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
Ὡς εἶσ' ἀληθεῖς, οἶδα, συντυχὼν κακῶν
Ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας.

ΦΙΛ. Ἢ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις 325
Εγκλημ' Ἀτρεΐδαις, ὥς τε θυμῷσθαι, παθῶν;

ΝΕΟ. Θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποθι,
Ἴν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη θ', ὅτι
Χ' ἡ Σκυῖρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.

ΦΙΛ. Εὖ γ', ὦ τέκνον' τίνος γὰρ ὦδε τὸν μέγαν 330
Χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;

ΝΕΟ. ᾽Ω παῖ Ποιάντος, ἐξερῶ μόλις δ' ἐρῶ
Ἄ' γωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωθήτην μολῶν
Ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,

ΦΙΛ. (Οἶμοι, φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω 335

319. Ἀντίποινα] ἀμοιβῆαι.

1b. Ἔοικα καὶ γὰρ] οἷον, καὶ γὰρ ἐξ ἴσας ἐλπίσιν
τοῖς ἀφιγμένοις ἐνταῦθα. ὥσπερ οἱ ἄλλοι ξῖνοι
(φισί) περὶ ὧν λέγεται, ἥτοι καὶ γὰρ σὲ οἰκείω.

322. Ἐγὼ δὲ καὶ τὸς] καὶ γὰρ νῦν μάρτυς
εἰμὶ τοῖς ὑπὸ σὺ λεγομένοις.

323. Ὡς εἶσ' ἀληθεῖς] οἱ σοὶ λόγοι ἀληθεῖς.

324. Ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν] περὶ τῶν Ἀτρε-
ιδῶν καὶ τῆς Ὀδυσσεως.

327. Θυμῷ γένοιτο] εἴθε γένοιτό μοι ἀρ-
γισμένον κατ' αὐτῶν, καὶ τὴν δύναμιν ἐνδεί-
ξασθαι καὶ τιμωρῆσθαι αὐτῆς.

332. Μόλις δ' ἐρῶ] ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

319. Ἀυτοῖς, malim αὐτοῖς. Canter. Sed præstat vulgatum. nam αὐ-
τις continetur in ἀντίποινα. Elegans constructio ut cum præcedente
οἷς, non cum sequente παθεῖν, cohæreat τὸ αὐτοῖς. H.

323. Comma ponendum est post οἶδα, non post ἀληθεῖς. Vid. Lat.
Κακοῖν Ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῇδ' Ὀδ. β. α. Toup. l. 134. vid. inf. v. 692. Ar.
Ran. 158. Vesp. 1314. Cæd. Col. 1478. ubi legendum est ἐκασίμην.

327. Si quis illud θυμῷ correctoribus aut librariis imputare malue-
rit, me non invito faciet, si scilicet legerit εἰ μοι γένοιτο. D'Orville in
Char. p. 284. Vid. etiam Valckner ad Eur. Ph. 324. θυμῷ γ. Toup.
Cæd. T. 352, 688. vid. Lat.

330. τίνος γ' ἄρ' — H.

Πρῶτον τόδ', εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος.)

NEO. Τέθνηκεν, ἀνδρὸς ἑδενὸς, θεῶ δ' ὕπο
Τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβης δαμείς.

ΦΙΛ. Ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανὼν τε χ' ὡς θανὼν
Ἀμνηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
Πάθῃμι ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κείνον γένω. 340

NEO. Οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλαια,
Ἀλγήμαθ', ὥς μὴ τὰ τῶν πέλας γένειν.

ΦΙΛ. Ὅρθως ἔλεξας· τοιγαρὺν τὸ σὸν φράσον
Αὔθις πάλιν μοι πράγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν. 345

NEO. Ἦλθόν με νηὶ ποικιλοσόλῳ μέτα
Δῖός τ' Ὀδυσσεύς, χ' ὡς τροφεὺς τῷ μὲ πατρός,
Λέγοντες, εἴτ' ἀληθές, εἴτ' ἄρ' ἔν μάτην,
Ὡς ἔθελμις γένοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
Πατὴρ ἐμὸς, τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἐλεῖν. 350
Ταῦτ', ὦ ξέν' ἔτῳς ἐννέποντες, ἔ πολὺν
Χρόνον μ' ἐπέσχον μὴ με ναυσολεῖν ταχύ.
Μάλισα μὲν δὴ τῷ θανόντι ἰμέρω,
Ὅπως ἴδοιμ' ἄθραπτον· ἔ γὰρ εἰδόμεν.
Ἐπεῖτα μέντοι χ' ὡς λόγος καλὸς προσῆν, 355

337. Θεῶ δ' ὑπο τοξευτὸς] καὶ Ὅμηρος,
“ Παιφροῖσιν ὀλίγησθαι Ἀπόλλωνος βελίεσσιν.”

339. Ἀλλ' εὐγενὴς] ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς
καὶ γυναικὸς ὁ εὐγενὴς.

341. Ἐλέγχω] κρίνω, ἐρετώ.

342. Οἶμαι μὲν] οἶμαι μὲν σὶ ἰκανὸν ἔχειν
κακὸν τῇ νύσσει.

345. Αὔθις πάλιν μοι] τὸ X, ὅτι δις τὸ αὐ-
τὸ εἶπεν, αὔθις καὶ πάλιν.

346. Ἦλθόν με νηὶ] μεταλλθὼν με καὶ με-
σίμηντο νηὶ, ἥτοι ἐξήτησαν, ὡς τὸ, μίτι-
μι τὸν ἀνδρα.

354. Ἀθραπτον] ζῶντα.

345. In Schol. X. est nota versus aut loci spurii, vel alius vitii (vid. v. 201.) Hic autem frustra: Sophocles enim alibi decies hâc locutione utitur, (et etiam τρεῖς, ut inf. v. 975. αὔθις αὐ πάλιν:) et nihil frequen-
tius est hisce pleonasmis. Vid. *Johns.* et sup. v. 128.

347. Δῖος τ' Ὀδυσσεύς. Homericæ imitatio, a quo et ipso laudum
Epitheta, quâsi propria fortibus viris atque principibus, apponuntur
etiam sermonibus inimicorum. *Cam.* Vid. Clark. *Od.* α. 29.

D

E

Εἰ τὰ πὶ Τροίᾳ Πέργαμ' αἵρήσοιμ' ἰών.
 Ἦν δ' ἡμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι
 Καὶ γὰρ πικρὸν Σίγειον ἔριω πλάτῃ
 Καθηγόμεν' καί μ' εὐθύς ἐν κύκλῳ στρατὸς 360
 Ἐκδάντα πᾶς ἡσπάζετ', ὁμνύντες βλέπειν
 Τὸν ἐκέτ' ὄντα, ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
 Κεῖνος μὲν ἔν' ἐκεῖτ' ἐγὼ δ' ὁ δῦσμορος
 Ἐπεὶ δάκρυσα κεῖνον ἔ μακρῷ χρόνῳ,
 Ἐλθὼν Ἀτρεΐδας πρὸς φίλῃς, ὡς εἰκὸς ἦν, 365
 Τάθ' ὅπλ' ἀπῆτεν τῷ πατρὸς, τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
 Οἷδ' εἶπον (οἴμοι) τλημονέσαλον λόγον,
 Ὡ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τᾶλλα μὲν πάρεςί σοι
 Πατρῶν ἐλέσθαι τῶνδ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ
 Ἄλλος κρατύνει νῦν ὁ Λαέρτις γόνος. 370
 Καὶ γὰρ δακρύσας, εὐθύς ἐξανίσταμαι
 Ὅργῃ βαρεῖα καὶ καταλγήτας, λέγω,
 Ὡ σχέτλι', ἣ τολμήσατ' ἀντ' ἐμῇ τινὶ

358. Πικρὸν Σίγειον] ἴται, διὰ τὴν θάλασσαν | 367. Οἷδ' εἶπεν, οἴμοι] διὰ μίσαν, τὸ οἴμοι,
 τῷ Ἀχιλλεΐ, διὰ τὸ δυσχέμερον τὸ τοῦτο. | ἀποδύρκεται φασί.
 Ib. Οὐρίω πλάτῃ] τῇ εὐρίῳ πλάτῃ. | 373. Ὡ σχέτλι'] πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα.

354. Schol. ἄθαρτον. ζῶντα. malè. I. vid. Lat.

358. πικρὸν, vel propter patris mortem, vel callidè proter injurias ducum erga se, quas fingit. Cam.

360. Inde versus ille ap. Plutarchum (de difer. adul. et amici) Οὐ πᾶσις Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὸς εἶ. Fl. Chr.

362. Consideranda et admiranda in Juvene pietas, qui prius justa solvit patri quàm exequatur alia negotia. per ἔκειτο, προθέσει innuit, quæ fieri solebat a filiis, aut propinquioribus. Fl. Chr. ἔκειτο, i. e. προέκειτο nam inter ritus veterum προθέσεις fuère, proposito mortuo in conspectu et ante ora hominum. Cam.

364. lege δάκρυσα. H.

370. Ald. et Vet. Edd. Λαίρτεν.

373. Ὡ σχέτλιοι, ἦ. Cam. recte, ut fiat crasis, sicut in ἐγὼ ἔκ, ἐπὶ ἔ μὴ εἶδοτ', et similibus; aut primus pes sit Dactylus; nunquam enim apud Atticos in nomine polysyllabo eliditur diphthongus. H. Sed Schol. Ὡ σχέτλι.

Δῆναι τὰ τεύχη τὰμὰ πρὶν μαθεῖν ἐμῷ ;
 Ὅ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς, πλεῖστον γὰρ ὦν κύρει, 375
 Ναὶ παῖ, δεδώκας ἐνδίκως ἔτοι τάδε.
 Ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα καὶ κείνον παρών.
 Καὶ γὰρ χολωθείς εὐθύς, ἤρασσον κακοῖς
 Τοῖς πᾶσιν, ἔδεν ἐνδεὲς ποιούμενος,
 Εἰ τὰμὰ κείνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με. 380
 Ὅ δ' ἐνθάδ' ἦκων καί περ ἔδυστοργος ὦν,
 Δηχθεὶς πρὸς ἃ ἔξηκυσεν, ὦδ' ἠμείψατο.
 Οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' ἔσ' ἔδει.
 Καὶ ταῦτ' ἐπεὶ δὴ καὶ λέγεις θρασυσομῶν,
 Οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκύρον ἐκπλεύσης ἔχων. 385
 Τοιαῦτ' ἀκῆσας, καὶ ζονειδισθεὶς, κακὰ
 Πλέω πρὸς οἴκους τῶν ἐμῶν τητῶμενος
 Πρὸς τῷ κακίστῳ καὶ κακῶν Ὀδυσσέως.
 Κῆκ αἰτιῶμαι κείνον ὥς τὸς ἐν τέλει.
 Πόλις γὰρ ἐστὶ πᾶσα τῶν ἡγεμένων, 390
 Στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμεῖνες βροτῶν

374. Πρὶν μαθεῖν ἐμῷ] ἀντὶ τοῦ, πρὶν ἐμῷ
 κυβεῖσθαι καὶ σχῆν τὸ ἐνδοσιμον.

378. ἤρασσον] ἐβάλλον, κατηράμην, ἔδρι-
 ζεν.

379. Οὐδὲν ἐνδεὲς] ἔδεν ὑπὲρως παραλιμ-
 πῶτων.

383. Οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς] τότε (φυσὶν) ἡ-

νίκα τῇ Ἀχιλλεῖας προεκινδυνύομιν, ἢ πρὶν
 ἵστα ἴδμε τι παρῖναι, ἀλλ' ἀπὸς ὅπου καὶ ἀφίλλης.

385. Ἐκπλεύσης ἔχων] λιπὲς ὅπλα.

389. Κῆκ αἰτιῶμαι κείνον] καὶ ἔμφομαι
 τοσούτων τῷ Ὀδυσσεὶ ὅσον τοῖς περὶ Ἀγα-
 μέμονα· αὐτοὶ γὰρ πάντων κρατῶσι, καὶ ἐν
 αὐτοῖς ἦν τὸ ἐμὲ τὰ ὅπλα λαβεῖν.

377. *bis humeris, bis, inquam, humeris ego corpus Achillis, et simul ar-
 ma tuli.* Ov. *Cam.*

378. *κακοῖς, conviciis.* Sic in Aj. v. 1261. ἢ *κακοῖς βαλεῖτέ πω.* Fl. *Chr.*

385. Legendum omnino est *ἐκπλεύσεις*. H. vid. *Davies*, p. 222.-----
 Schol. vult subaudiri ὅπλα. non puto. nam apud Atticos sæpe ἔχων est
 πάρελκων, ut *ληρεῖς ἔχων*. Quæ nisi locutio non solum Græca, sed et At-
 tica, et Sophocle digna esset, mutarem in *ἐκὼν*, quamvis nemo est qui
 non libens patriam visat. Fl. *Chr.*

Διδασκάλα^ων λόγοισι γίγνον^{αι} κακοί.
 Λόγος λέλεκται πᾶς· ὁ δ' Ἀτρεΐδας συγῶν
 Ἐμοίθ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἶη φίλος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ὅρεξέρα παμβῶτι Γᾶ, 395
 Μᾶτερ αὐτῆ Διός,
 Ἄ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις,
 Σὲ κάκει, μάτερ
 Πότνι ἐπηδῶμαν,
 Ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρεῖδᾶν 400
 Ὑβρις πᾶσ' ἐχάρει,
 Ὅτε τὰ πάτρια τεύ-
 χεα παρεδίδουσιν,
 Ἴω μάκαιρα ταυρο-
 κτόνων λεόντων ἔφε-
 δρε, τῷ Λαερτίῳ 405
 Σέβας ὑπέρτατον. —

391. Ἀνοσμεῖντις] ἄτακτα ἐξαζόμεναι
 εἰ δὲ κακῶς φρονήσας, ὥσπερ ὁ Ὀδυσσεύς κα-
 κῶς φρονεῖ, κακῶν ἐπιφύωνται κακόν· ἴ-
 πᾶν γὰρ οἱ βασιλεῖς κακῶς φρονῶσι, κακῶς
 διακονοῦσι καὶ οἱ ὑπὸ καὶ.

395. Ὅρεξέρα] ὄρεα. ἢ αὐτὰ δὲ ἐστὶ ἡ Ῥία
 καὶ Γῆ. ὄρεα δὲ, ὅτι ἐν τοῖς ὄρεσι τὰ μυστήρια
 αὐτῆς ἐπιτελεῖτο.

Ιβ. Παμβῶτι Γᾶ] πολύτροφι, πάντας τρέ-
 φουσα· παρὰ τὸ Ὀμηρικόν, ζῆδ' αὖτος ἀρκρα· διὰ
 δὲ τὸ ταύτην τὴν θεὸν τιμᾶσθαι παρὰ Φρυγί,
 πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ποιεῖται.

396. Μᾶτερ αὐτῆ Διός] ὅτι αὐτὴ ἐστὶ Ῥία
 καὶ Γῆ.

397. Ἄ τὸν μέγαν Πακτωλόν] Πακτωλὸς,
 ποταμὸς Λυδίας, ἔνθα ἡ Ῥία τιμάται. χρυ-

σά δὲ φῶνται αὐτὴ τὴν Γαίην τῶ ὄρεος διὰ
 τὴν Πακτωλὸν καθίσταται. λέγει δὲ πρὸς τὴν
 Ῥίαν.

398. Σὲ κάκει μάτερ] ἦν, καὶ τότε σὺ
 ἐπικαλέμην· ἐπικαλεσάμεν τιμαρῖσθαι τὰς
 περὶ Ἀγαμέμνονα, ὅτι προεδίδουσαν τὰ ὅπλα
 τῷ Ἀχιλλεύῳ· καὶ νῦν δὲ καλῶ ἵνα τότε
 τιμαρῖσθαι.

402. Ὅτε τὰ πάτρια] τὸ ἐξῆς, ὅτι τὰ
 πατρικά ὅπλα παρεδίδουσιν, τῷ Λαερτίῳ νύφ
 δηλονότι.

404. Μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων] ἐπὶ
 ἄρματος γὰρ λεόντων ὀχρεῖται ἡ Ῥία.

406. Σέβας ὑπέρτατον] ὦ Ῥία, ἦν, ἢ
 ὑπέρτατον τιμὴν ἔχουσα. ἢ νοτιῶν τῶν ἐπὶ
 τῶν ὀπλων.

399. Sic Ald. et vet Edd. H. al. ἐξηδῶμαν.

I AMBO I.

- ΦΙΛ. Ἐχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφές
 Λύπης, πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκαίῃ·
 Καί μοι προσάδεθ' ὥς γινώσκειν, ὅτι 410
 Ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα καὶ Ὀδυσσεύς.
 Ἐξοίδα γάρ νιν παντὸς ἄν λόγῃ κακῇ
 Γλώσση θίγοντα, καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
 Μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.
 Ἄλλ' ἔτι τῆτο θαῦμ' ἔμοιγ'· ἄλλ' εἰ παρῶν 415
 Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὀρῶν ἠνείχετο.
- NEO. Οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν'· ἔ γάρ ἄν ποιε
 Ζῶντός γ' ἐκείνῃ, ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.
- ΦΙΛ. Πῶς εἶπας; ἄλλ' ἢ χ' ἔτος οἴχεται θανών;
- NEO. Ὡς μηκέτ' ὄντα κείνου ἐν φάει νόει. 420
- ΦΙΛ. Οἴμοι τάλας· ἄλλ' ἔχ' ὁ Τυδέως γόνος,
 Οὐδ', οὐμπολητὸς Σισύφῃ Λαερτίῃ, (sub. γόνος)
 Οὐ μὴ θάνωσι; τέσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
- NEO. Οὐ δῆτ' ἐπίσω τῆτό γ' ἀλλὰ καὶ μέγα

410. Προσάδιντε] συμφανῶντε.

416. Ἄϊας ὁ μείζων] ἦσαν, ὁ Τηλεμάχιος.

412. Ὁ Τυδείης γόνος] σὺν Ὀδυσσεὶ γὰρ αὐτὸν ἐξέβαλε Διομήδης.

422. Σισύφῃ Λαερτίῃ] ἐκ Σισύφῃ γὰρ κύ-
 κτω ἡ Ἀντίκλεια ἢ τῇ Ὀδυσσεύς μήτηρ ἔχα-
 μίθη Λαέρτῃ· καὶ διὰ τῆτο φασιν αὐτὸν ὥς-
 περ πεπράσθαι, ἐπιπῶν Λαέρτῃς πολλὰ δὲς

χρήματα, ἐπείχετο τὴν Ἀντίκλειαν. Τὸ Χ δὲ,
 ὅτι πάλιν Λαέρτῃς κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπῃ
 Λαέρτῃ.

424. Οὐ δῆτ' ἐπίσω τῆτο] τὸ ἐπίσω κατὰ
 πάθος ἐστὶν ἀπὸ γὰρ τῇ ἐπίστατο γίγνεται ἐπί-
 σω κατὰ ἀφαίρισιν τῇ σ' ὡς καὶ ἀπὸ τῇ ἐτί-
 θιστο τὸ ἐπίθε, καὶ τῇ ἔθιστο τὸ ἔθε.

410. γινώσκειν. sub. ἴμε. H.

422. Nodus difficilis propter duplicem genitivum, quem solvi posse arbitror, si Σισύφῃ cum οὐμπολητὸς, Λαερτίῃ cum γόνος jungamus----ἐδ' ὁ Λαερτίῃ (sub γόνος) Οὐμπ. Σισύφῃ. Dictumque erit Οὐμπ. Σ. eadem formâ qua κείνης διδασκὰ pro ὑπ' ἐκείνης δεδιδάγμενα dixit in El. (v. 346.) Steph.----Λαερτίῃ non placet; libenter mutarem Gen. casum in rectum, ut esset Λαέρτιος. Fl. Chr.

423. Pone interrogationis notam post θάνωσι· hæc enim interrogativè dicuntur, ut ex responso patet. H.

Θάλλοντες

Θάλλοντες εἰσὶ νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.

425

ΦΙΛ. Τί δ', ὅς παλαιὸς καγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς,
Νέστωρ ὁ Πυλῖός ἐστιν; ἔτος γὰρ τάγε
Κείνων κακ' ἐξήρκε βελεύων σοφῶς.

NEO. Κεῖνός γε πρᾶσσει νῦν κακῶς· ἐπεὶ Θανῶν
Ἀντίλοχος, αὐτῷ φρεῖδος, ὅσπερ ἦν γόνος.

430

ΦΙΛ. Οἴμοι, δὴ αὐτὸς δεῖν ἔλεξας, οἶν ἐγὼ
Ἦκισ' ἂν ἠθέλησ', ὀλωλότοιν κλύειν.
Φεῦ, φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἶδε μὲν
Τεθναῖσ' Ὀδυσσεὺς δ' ἐστὶν αὖ κἀνταῦθ', ἵνα
Χρῆν ἀντὶ τῶν αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;

435

428. Κείνων κακ' ἐξήρκε] γράφεται, κακῶς κήρυξε.

430. ὅσπερ ἦν γόνος] οἱ μὲν γράφοντες μόνος, πρὸς ἱστορίαν φασὶν εἶναι γὰρ καὶ ἀλ-

λυσ· εἰ δὲ γόνος, τῷ ποιητῇ ἀκολουθῶντες λί-

γασιν.

431. Δὴ αὐτὸς δεῖν ἔλεξας] γράφεται δὴ αὐτῷ δ' ἐξεδίξας, διῦκας.

434. Τεθναῖσ' Ὀδυσσεὺς δ' ἐστὶν αὖ κἀνταῦθ'] ἐν τοῖς ζῶσι.

428. Pro κακ' ἐξήρκε. Schol. scribi tradit ἐξεκήρυξε, quod magnopere mihi placeret, si versum ingredi posset; nempe Nestorem pro sua prudentiā operam dedisse ne illorum consilia aliquo in pretio essent, atque adeo ea publicè infamasse. Steph. Nullis machinis efficies ut ἐξεκήρυξε hunc versum salvo metro ingredi possit. neque ullā opus est emendatione, optimè enim hic convenit vulgatum ἐξήρκε *coercebat*. Præp. ἐξ in compositione notionem compositi interdum non minuit sed intendit tantum. H.

Ib. σοφῶς. Sic Ald. et vet. Edd. Steph. H. Toup. 111. p. 219.---σοφᾶ. Turn.---al. σαφῶς.

430. Post αὐτῷ non malè fortasse interpungetur, Ἀντ. φρεῖδος, ὅσπερ ἦν γόνος αὐτῷ. At legendo μόνος jungi posset αὐτῷ cum φρεῖδος. Sed hanc lectionem repudiat Schol. quam qui admittere volunt, intelligendum dicunt, *Qui erat ei solus* in Trojano bello. Steph. Minime necesse est ut immutetur interpungendi ratio, αὐτῷ φρεῖδος est illi *peritit*. H.---μόνος, Toup. qui citat Eur. Supp. 535. et monet verba γόνος, μόνος, βίος sæpius permutari in libris scriptis.

431. Sub. præp. περὶ---περὶ ἐκείνοις δηλονότι οἶν.---pro αὐτὸς autem malim cum Cantero reponi αὐτῷ. H. In Ald. et vet. Schol. legitur αὐτως.---δὴ αὖ τέσδ' ἐν ἐλέξας. Mudge. Credo tamen eum voluisse τῷδ' duali numero. H. est et altera lectio δὴ αὐτῷ δ' ἐξεδίξας. de quā vid. Steph.

434. Sup. v. 16. El. 21. ubi Toup.---ὡς ἐνταῦθ' ἴσμεν---quem vid. 1. 87. Pref. 11.

NEO. Σοφὰς

NEO. Σοφὸς παλαιστῆς κεῖνος· “ ἀλλὰ χ’ αἱ σοφαὶ
“ Γνώμαι, Φιλοκτῆτ’, ἐμποδίζονται θαμά.”

ΦΙΛ. Φέρ’ εἰπὲ πρὸς θεῶν, πῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὅς σοι πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα;

NEO. Χ’ ἔτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ 440
Τῆτ’ ἐκδιδάξω· “ πόλεμος ἔδεν ἀνδρ’ ἐκὼν
“ Αἶρει πονηρὸν, ἀλλὰ τὸς χρηστὸς αἰεὶ.”

ΦΙΛ. Ξυμμαρτυρῶ σοί καὶ κατ’ αὐτὸ τῆτό γε,
Ἄναξις μὲν φῶτὸς ἐξερέσομαι,
Γλώσση δὲ δεινὴ καὶ σοφῆ· τί νῦν κυρεῖ; 445

NEO. Ποίῃ τε τέττε, πλὴν γ’ Ὀδυσσέως ἑρεῖς;

ΦΙΛ. Οὐ τῆτον εἶπον· ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
Ὅς ἐκ ἀν’ εἴλετ’ εἰσάπαξ εἰπεῖν ὅπερ
Μηδεὺς ἐώη· τῆτον οἶσθ’ εἰ ζῶν κυρεῖ;

NEO. Οὐκ εἶδον αὐτόν· ἡσθόμην δ’ ἔτ’ ὄντά νιν. 450

ΦΙΛ. Ἐμελλ’ ἐπεὶ οὐδέπω κακὸν γ’ ἀπώλετο,

436. Σοφὸς παλαιστῆς] σοφὸς μὲν ἐστίν, ἀλλ’
ὃ δὲ παλαιστῆς αἱ γὰρ τοιαῦται γινώσκαι κα-
ταβάλλονται πολλὰκις.

448. Ὅς ἐκ ἀν’ εἴλετο] ἀντὶ τῆς, ἃ ἐκ ἀν’ εἴλετο
τις εἰσάπαξ ἀλάσσει, ταῦτα πολλὰκις ἔλεγε.

449. Μηδεὺς ἐώη] γράφεται ἐώη.

450. Ἡσθόμην δ’ ἔτ’ ὄντά νιν] τῆτο παρ’
ἱστορίῳ· λέγεται γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀνηρῶσ-

σαι, καθ’ ὃν χρόνον καὶ τὴν Πενθίστειαν ἀνέλε-
φονευσίης γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως τῆς Πενθισ-
τείης, ὃ Θερσίτης δόρατι ἐπληξεν τὸν ὀφθαλμὸν
αὐτῆς· διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς κονδύλῳ αὐ-
τὸν ἀνέλε· λέγεται καὶ μετὰ θάνατον ἐρασ-
θῆναι αὐτῆς.

451. Ἐπεὶ δ’] συνίζηται.

436, 437. Perperam omnino hæc quæ de Ulyssæ loquitur Neoptole-
mus, quasi de Antilocho dicta interpretatur P. Brunoy. H.

438. Πῦ ἐστὶ γὰρ, non ubi, neque πῦ pro ποί, Atticum puto. rectius
igitur Ald. (et vet. Edd.) πῦ. H.

439. οἷ πατὴρ rectè Hemsterh. ad Lucian Tom. 1. p. 147. H. vid.
Valku. ad Eur. Ph. 437.

444. Ἄναξις ἐστὶ vilis et nullius pretii. Apud Atticos et quampluri-
mum apud Aristoph. ἀξίον ἐστὶ εὐωνον. Fl. Chr.

446. Μαλὶν ποιεῖτε. H. Ποιεῖτε. Fl. Chr.

451. Legitur ἐπεὶ γ’ ἔπω. Hæc olent mendum. Quorum enim
duplex γε? 1. ἐπεὶ ἔπω, cum Schol. Synizesis, Sophocli familiaris.
Fl. Chr.

Ἄλλ’

Ἄλλ' εὖ περιέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες
 Καί πως τὰ μὲν πανῆργα καὶ παλινῆριβῃ,
 Χαίρουσ' ἀνασρέφοντες ἐξ ἄδ'· τὰ δὲ
 Δίκαια καὶ τὰ χρήσ' ἀποσέλλουσ' αἰεί. 455

Πῦρ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, πῦρ δ' αἰνεῖν, ὅταν
 Τὰ θεῖ' ἐπαινῶν, τὸς θεὸς εὖρω κακῆς;

NEO. Ἐγὼ μὲν, ὦ γένεθλιον Οἰταίης πατρός,
 Τολοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό, τ' Ἴλιον
 Καὶ τὸς Ἀτρείδας εἰσορῶν, φυλάσσομαι. 460

“Ὅπως δ' ὁ χείρων τὰγαθὲ μείζον σθένει, ἀσθενῶ

“Καποφθίνει τὰ χρησά, χ' ὦ δεινὸς κραλεῖ,

“Τέτις ἐγὼ τὸς ἀνδρας ἔσέρξω ποτέ.”

Ἄλλ' ἡ πελαία Σκυῖρος ἐξαρκῆσά μοι

Ἔσαι τολοιπὸν, ὥς τε τέρπεσθαι δόμῳ. 465

Νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν· καὶ σὺ, Ποίαντος τέκνον,

Χαῖρ' ὥς μέγισα, χαῖρε' καὶ σε δαίμονες

Νόσε μελασήσειαν, ὥς αὐτὸς θέλεις.

Ἡμεῖς δ' ἴωμεν ὥς, ὀπηνίκ' ἂν θεὸς

453. Καὶ παλινῆριβῃ] τετριμμένα τοῖς κα-
 ποῖς.

454. Ἀνασρέφοντες ἐξ ἄδ'·] σάξουσιν ἐξ ἄδ'·
 τὸς ἐπιτρίπτους καὶ δολιγούς.

456. Ταῦτα] τὰ γιγνώμιναι.

457. Τὰ θεῖ' ἔργα δηλονότι· τοσῶν δὲ δυσ-
 φημιῶν.

458. Οἰταίης πατρός] ὅρος τῆς Τραχίνος ἢ
 Οἴτου· Τραχίνιος δὲ ὁ Φιλοκτῆτης ἦν καὶ Μη-

λιεύς.

461. Ὅπως γ' ὁ χείρων] ὅπως ὁ κακὸς πλείον
 ἰσχύει.

462. Χ' ὦ δεινὸς κρατεῖ] καὶ ὁ κακὸς νικᾷ
 τὸν ἀγαθόν· Ἡσίοδος·

“Βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρίστον φῶτα.”
 καὶ Ὁμηρος.

“Ἐπὶ τὰ χερσὶνα νικᾷ.”

468. Μεταστήσειαν] ἀπαλλάττειν.

454. Sisyphum in vitam reversum tradunt fabulae. vid. inf. v. 635.
 Theogn. v. 701. Est autem locus totus βλάσφημος, conveniente ora-
 tione personae et maximam injuriam passae, et gravissimos cruciatus
 sustinentis. Cam.

458. γένεθλιον---C. et vet. Edd.

461. Melius Aldina Ὅπως δ' ὁ. H. vid. Valckn. ad Eur. Ph. v. 896.

464. Eur. I. T. 993. Markland.

Πλῆν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦθ' ὀρμώμεθα.—

470

ΦΙΛ. Ἦδῃ, τέκνον, σέλλεσθε;

NEO. Καίρὸς γὰρ καλεῖ

Πλῆν μὴ ἕξ ἀπόπλε μάλλον ἢ ἡγγύθεν σκοπεῖν.

ΦΙΛ. Πρὸς, νῦν σε, πατρός, πρὸς τε μηρός, ὦ τέκνον,

Πρὸς τ', εἴ τι σοι κατ' οἶκόν ἐσι προσφιλές, 475

Ἰκέτης ἰκνῆμαι, μὴ λήπης μ' ἔτω μόνον,

Ἐρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἷοις ὀρᾶς,

Ὅσοισί τ' ἐξήκυσας ἐνναίοντά με

Ἀλλ' ἐν παρέργῳ θῆ με δυσχέρεια μὲν

(Ἐξοῖδα) πολλὴ τῷδε τῷ φορήματι 480

Ὅμως δὲ τλήθι. “ τοῖσι γενναίοισί τοι

“ Τό, τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλείες.

Σοὶ δ' ἐκλιπόντι τῷτ', ὄνειδος ἔκκαλον

Δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλείστον εὐκλείας γέρας,

Ἐὰν μόλῳ γὰρ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα, 485

Ἰθ', ἡμέρας τοι μόχθος ἔχ' ὅλης μιᾶς.

Τόλμησον, ἐμβαλῆ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,

Ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῶραν, ἐς πρύμναν θ', ὅποι

470. Πλῆν ἡμῖν εἴκη] διδῶ, συγχωρήσῃ.

473. Μάλλον ἢ ἡγγύθεν] καιρὸς καλεῖ (φησὶν) μάλλον ἢ τῷ σύννευσι, μὴ ἐξ ἀπόπλε τὸν πλῆν σκοπεῖν, ἴσως, μακρόθεν.

478. Ὅσοισί τ' ἐξήκυσας] κακοῖς δηλονότι.

479. Ἀλλ' ἐν παρέργῳ] οἶον, ὅτι ἐν τιτιμῇ μὲν. μέρει τῆς πύρας με θῆ, ἀλλ' ὅπη βάλει. δηλοῖ δὲ ταῦτα ἐν τοῖς ἔξῃς.

481. Ὅμως δὲ τλήθι] ὅμως δὲ σῶσέν με καὶ πολλὰ δυσχερεῖα ἐς τῷ πράγματι. γινώσκων ὅτι τοῖς ἐχθροῖσι τὸ αἰσχρὸν ἐχθρὸν ἐστὶ, καὶ τὸ καλὸν ἐνδοξόν.

483. Ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῶραν,] τί ἐν παρέργῳ ταῦτα νῦν ἐμφανίσαν, ὅπερ προέφηται, Ἀλλ' ἐν παρέργῳ θῆ με.

473. Suidas et Hesychius ἐξ ἀπόπλε interpretantur ἐξ ὑψηλῷ τόπῳ, ὅθεν ἐστὶ περισκοπεῖν τὰ ὑποκείμενα. In Philocteta Aeschyli, ἐνθ' ὅτε μίμνεν ἀνι-
μ' ἐκ ἐκπλεῖν εἶα. Fl. Chr. Qui legit ἀνιμον.---Ὡς πλείστον εἶη τῷδ' ἀποπ-
ος. CEd. T. 772.

486. Longe elegantius in Aldina legitur, Ἰθ' ἡμέρας---τὸ ἴν, Suppli-
cantis est. CEd. T. 1481. CEd. C. 252. H.

488. 9^a deest. Ald. et vet. Edd.

Ἦκιστα μέλλω τῆς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
 Νεῦσον πρὸς αὐτῷ Ζηνὸς ἱκεσίῃ, τέκνον· 490
 Πείσθητι· προσπλῖνῶ σε γόνασι, κχίπερ ὦν
 Ἀκράτωρ, ὁ τλήμων, χωλός· ἀλλὰ μὴ μ' ἀφῆς
 Ἐρημον ἔτω χωρὶς ἀνθρώπων σίβη·
 Ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωτόν μ' ἄγων,
 Ἦ πρὸς τὰ Χαλκιδόνιος Εὐβοίας σαθμά· 495
 Καί κεῖθεν ἔμοι μακρὸς εἰς Οἶτην δόλος,
 Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὐροον
 Σπερχειὸν ἔσαι, πατρὶ μ' ὡς δείξης φίλῳ·
 Ὅν δ' ἡ παλαιὸν ἐξόττε δέδοικ' ἐγὼ
 Μὴ μοι βεβήκοι πολλά γὰρ τοῖς ἱκμένοις 500
 Ἐξελλον αὐτὸς, ἱκεσίῃς πέμπων λιτὰς,
 Αὐτόσολον πέμψαντά μ' ἐκσωσαι δόμοις.
 Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων
 (Ὡς εἰκὸς) οἶμαι, τὲ μὲν ἐν σμικρῷ μέρος
 Ποιέμενοι, τὸν οἶκαδ' ἠπειγον δόλον. 505
 Νῦν δ' (εἰς σὲ γὰρ πομπὸν τε καὶ αὐτὸν ἄγγελον
 Ἦκω) σὺ σῶσον· σὺ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν

492. Ἀκράτωρ] ἀσθιῆς, κρατὶν ἑμαυτῷ με-

δυναμίνος.

494. Χαλκιδόνιος] καὶ Ὀμηρος.

“Χαλκιδοντιάδης μετὰ θυμῶν ἀρχὸς Ἀ-

“ἑάντων.”

501. Ὅν δ' ἡ παλαιὴ ἀν] δι' ἣν δὴ πρὸ πολ-

λ' χρόνος ὑλασθήθη καὶ τεθνηκὼς ἦ.

502. Τοῖς ἱκμένοις] ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν ἱκ-
 μένων καὶ ἀπορευομένων· ἐγὼ γὰρ ἀκνητὸς
 εἰμι· ἢ τοῖς ἱκμένοις καὶ ἀμφιγόμενοις ἐνταῦθα.

507. Σὺ σῶσον] σῶσον με, γιγνώσκων τὰ
 ἀνθρώπινα πράγματα μεταβαλλόμενα.

497. Idem δέρη et δείρη, δερὰς et δειράς : hoc ποηματικώτερον, illud vero
 κοινώτερον atque adeo scenæ adcommodatius. Τονρ. δειράδα τε καὶ. H.
 vulg. τε δειράδα. malè cum Anapæsto in quarta iede.

499. Ὅν δ' ἡ παλαιὴ ἀν---Ald. et vet. Edd. Vid. Lat.

501. Ἐξελλον, αὐτόν.---Ald. et vet. Edd.

503. τὰ τῶν διακόνων.---i. e. διακόνος. Sic τὰ τῆς πόλεως pro πόλει. Ant.
 169.

505. Ποιέμενοι. Transít a genere neutro ad masculinum. Cam. Ita
 solent Attici generis ejuscemodi mutationem haud raro insituere, πρὸς
 σοκτέον, Aj. 358. et Eur. Supp. 918.

“ Ὡς πάντα δεινὰ καὶ πικινδύνως βροτοῖς
 “ Κεῖται παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
 “ Χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δεινὰ ὄραν 510
 “ Χ' ὥταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
 “ Σκοπεῖν μάλισα, μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ.”

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Οἴκτειρ', ἀναξ' πολλῶν δ' ἔλε-
 ξεν δυσοίσων πόνων
 Ἄθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων 515
 Εἰ δὲ πικρὸς, ἀναξ,
 Ἐχθεις Ἀτρείδας,
 Ἐγὼ μὲν τὸ κείνων
 Κακὸν τῷδε κέρδος
 Μέγα τιθέμενος, ἐν-
 θάπερ ἐπιμέμονεν, 520
 Ἐπ' εὐσόλῃ ταχείας
 Νεὼς πορεύσασιν' ἀν' ἐς
 Δόμους, τὰν ἐκ θεῶν
 Νέμεσιν ἐκφυγών. — 525

514. Δυσοίσων] ἀσφράττει, δυσυπομονήσαν.
 518. Ἐγὼ μὲν τὸ καίων κακόν] τὸ ἐκείναι
 λυπῶν, τήν τε κέρδος καὶ αἰφίληαν μεταποιῶν. ὃ
 τὸ κακὸν τὸ ἀπὸ τῶν Ἀτρείδων μετατιθέμε-
 νος τῷ Φιλοκτῆτι, εἶναι εἰς ἀγαθὸν μεταποιῶν,

καὶ μετὰ πολλῶν καὶ ἱπανορθῶν. λέγει γὰρ ὅτι,
 βοηθῶν αὐτῷ ἵνα ἐκείνους λυπῶται, ἱπανορθῶν
 αὐτῷ τὴν συμφορὰν τὴν ὑπὸ τῶν Ἀτρείδων
 γιγνομένην.

513. Melius in Ald. abest τὸ δὲ. H. At δὲ nonnunquam pro γὰρ.
 Hom. H. b. 515. Apoll. 3. 890.

520. Schol. μετατιθέμενος, i. e. μεταποιῶν. Tamen altera lectio mihi
 magis arridet, et est ἰμφορτικωτέρα, dum ait κέρδος μέγα. estque τίθεσθαι
 significans et proprium huic rei verbum, velut Latinum, *lucro ponere*.
 Fl. Chr.---ἐνθα περ, ubi. H.---At verò ἐπιμέμονεν valet προθυμῶνται, ὁρμᾶ-
 ται, Fl. Chr.---ἐπὶ μίμ, Ald. et vet. Edd.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ,
ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΝΕΟ. "Ορα σὺ, μὴ νῦν μὲν τις εὐχερὴς παρῆς
"Οταν δὲ πλεσθῆς τῆς νόσῃ ξυνεσία,
Τότ' ἔκείθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τέτοις φανῆς.

ΧΟΡ. "Ηκισα' τῆτ' ἔκ' ἔσθ' ὅπως πούτ' εἰς ἐμὲ
Τῆνεϊδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

530

ΝΕΟ. 'Αλλ' αἰσχροὶ μέντοι σὲ γέ μ' ἐνδέεσθρον
Ξένω φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
'Αλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν' ὀρμάσθω ταχύς
Χ, ἢ ναῦς γὰρ ἄξει, καὶ ἀπαρνηθήσεται.
Μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς
'Ημᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βελοόμεσθα πλεῖν.

535

ΦΙΛ. "Ω φίλτατον μὲν ἡμαρ, ἡδιστος δ' αἰνὴρ,
Φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς
"Εργῷ γενοίμην ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῇ;
"Ιωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω
"Αοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθης

540

526. Ορα σὺ] ὅν τιμὴς εὐκολον, τῆτον εὐ-
χρηὴ ληγόν, ὥσπερ καὶ τὸν δύσκολον, δυσ-
χερὴ ἔρε ἐν (φισί) μὴ τανῶν εὐχερὴς φαινό-
μενος ἐπὶ τῷ ἀπαρνηθῆναι τὸν Φιλοκτῆτην, ἔστι-
ρον δυσχερὴς γένει, ὅτι τῇ συνεσίᾳ τῆς νόσῃ
πλεσθῆς ἐν τῇ νυκτί.

531. 'Αλλ' αἰσχροὶ μέντοι] ἀλλ' αἰσχρὸν
ἐστὶν ἐνδείκασθαι σε εἶναι μὲ ἐν τῷ βοηθεῖν τοῖς
φίλοις. ἢ ἄλλως, αἰσχρὸν ἐστὶν εἰ ἐνδείκασθαι σε

διατιθέσθαι περὶ τὴν εἰς τὰς ξείνας εὐργι-
σθαι ἢ παρρησιάζεσθαι ἄν.

538. Πῶς ἂν ὑμῖν] πῶς ἂν ἀποδείξω τὰς
εὐργισίας ὑμῖν αἰς ἐπιδύναμί μοι; ἢ πῶς ἂν
τῷ ἔργῳ εὐ πράξαιμι καὶ τῷ λόγῳ ὑμᾶς;

540. Προσκύσαντες τὴν ἔσω] ἀσπασάμενοι
τὴν ἔσταν.

541. "Αοικον] δύσοικον, ὥσπερ ἀτυχὲς, ὁ
δυστυχὴς.

528. Vid. Valck. ad Ph. v. 927.---Eur. Alc. 140. Rh. 106. Tro.
1265. B. 1265.

529. Vid. Dawes, p. 281. Œd. C. 1432.

535. Sic vet. Schol. Steph. H. Valck. ad. Eur. Ph. 430. vulg.
γὰρ.

'Αφ'

Ἄφ' ὧν διέζων, ὡς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.
 Οἶμαι γὰρ ἔδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
 Ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμῆ, τλῆναι τάδε.
 Ἐγὼ δ' ἀνάγκη πρῆμαθον σέργειν τάδε.

545

ΧΟΡ. Ἐπίσχεσον, μάθωμεν· ἄνδρε γὰρ δύω,
 Ὁ μὲν, νεῶς σῆς ναυβάτης, ὃ δ' ἀλλόθρης,
 Χωρεῖτον· ὧν μαθόντες, αὖθις εἴσιλον.

ΕΜΠ. Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
 Ὃς ἦν νεῶς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιιν φύλαξ,
 Ἐκέλευσ' ἐμοί σε πῶ κυρῶν εἴης φράσαι,
 Ἐπεὶ περ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν ἔ,

550

Τύχη δέ πως πρὸς ταυτὸν ὀρμισθεὶς πέδον.

Πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος ἔ' πολλῶ σέλω

Ἄπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὐβοτρυν

555

Πεπάρηθον, ὡς ἤκυσσα τῆς ναύτας, ὅτι

Σοὶ πάντες εἶεν οἱ νευαυσοληκότες,

Ἐδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,

Τὸν πλὴν ποιεῖσθαι, προσυχόντι τῶν ἴσων.

Οὐδὲν σύ πε κάτοισθα τῶν σαυτῆ πέρι·

560

Ἄ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφί σε νέα

542. Εὐκάρδιος] καρτερικός.

543. Οἶμαι γὰρ] ἐγὼ γὰρ ὑπολαμβάνω
 μηδὲνα ἄλλον τὴν θεὰν τῶν ἰθαίων ἐντοκεῖν.
 πῶσιν μάλλον τὴν οἰκιστίν;

545. Στέργειν τάδε] γράφεται, σέργειν
 κακά.

549. Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον]
 ὅτος ὁ ἔμπορος διαπέπλασαι ὑπὸ Ὀδυσσεύς,
 ναύκληρος, πρᾶγματιότης, ἰαθὼς τοῖς Ἕλλη-
 σι τὰ ἐπιτήδεια ἰσάζειν. εἰκοι δὲ καὶ οἶνε αὐ-
 τὸν διαπλάττεισθαι πρᾶγματιότην.

552. Δοξάζων μὲν ἔ, τύχη δέ πως] ἀντὶ
 τῆς, καὶ ἐπίτηδες ἦλθεν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πλείων
 ἐπὶ τὴν πατρίδα, ἰδὼν ὥρμησα. καὶ οἰόμενος,
 (φησὶ) συντιεύεσθαι, κατὰ τύχην δέ.

555. Εὐβοτρυν Πεπάρηθον] Πεπάρηθος, δη-
 μος τῆς Ἀττικῆς, καὶ μία τῶν Κορινθίων νήσων

559. Προσυχόντι τῶν ἴσων] ἀντὶ τῆς, εὐ-
 ρύνει τὴν σὺν ναύτας τῆς ἐμοὶ ἴσους, τῆς τὴν
 αὐτὴν μοι τήχην μετρηχομένης. ἢ τῶν ἴσων,
 ἀντὶ τῆς ἐκ τῶν ἴσων, παραλείπεται γὰρ ἡ
 ἑξ. βύλιναι γὰρ λέγειν, ἐκ τῶν ἴσων.

549. Introducitur mercatoris persona, atque est hæc quasi exaggeratiuncula argumenti simplicis a poeta adhibita, quo minus etiam fraudem ullam Philoctetes in Neoptolemi itinere inesse suspicaretur.

555. Sic Ald. et vet. Edd. Cant. H. Vulg. ὁ ναύκ.

559. προσυχόντι τι, τῶν ἴσων. H. vid. Lat.

Βελεύματ' ἐςί· κὲ μόνον βελεύμαθα,
 Ἄλλ' ἔργα δρώμεν', ἐκέτ' ἐξαργύμενα· —

NEO. Ἄλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένε,
 Εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεΐ. 565
 Φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας, ὥς μάθω τί μοι
 Νεώτερον βέλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.

ΕΜΠ. Φρῆδοι διώκοντές σε ναυικῶ σόλω,
 Φοῖνιξ θ' ὁ πρέσβυς, οἱ τε Θησέως κόροι.

NEO. Ὡς ἐκ βίας μ' ἄζοντες, ἢ λόγοις πάλιν; 570

ΕΜΠ. Οὐκ οἶδ' ἀκέσας δ', ἄγγελος πάρεϊμί σοι.

NEO. Ἡ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χ', οἱ ξυνναυβάται
 Οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;

ΕΜΠ. Ὡς ταῦτ' ἐπίσω δρώμεν', ἢ μέλλοντ' ἐτι.

NEO. Πῶς ἔν' Ὀδυσσεὺς πρὸς τὰδ' ἐκ αὐτάγγελος 575
 Πλεῖν ἦν ἑτοιμος; ἢ φόβος τίς εἰργέ νιν;

ΕΜΠ. Κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδεὺς τε παῖς,
 Ἐξελλων, ἦνικ' ἐξανηγόμην ἔγω.

NEO. Πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς Ὀδυσσεὺς ἔπλει;

ΕΜΠ. Ἦν δὴ τις· ἀλλὰ τόνδ' ἐμοὶ πρῶτον φράσον, 580

563. Ἐξαργύμενα] ἀναβολὴν ἔχοντα.

564. Ἄλλ' ἡ χάρις μὲν] ἴσαι σοὶ χάρις τῆς
 προμηθείας ὑστερον.

568. Φρῆδοι] ἀφανῆς.

569. Οἱ τε Θησέως κόροι] Ἀκάμας καὶ Δι-
 μοφῶν ὧν ἡ μέμνηται Ὀμηρὸς ἐν τῷ κατα-
 λόγῳ.

561. Assentior Aurato, ἀμφὶ σὲ νεία reponenti. Fl. Ch. Cant. Johnf. H.

568. Φρῆδος, ὁ ἀπειληλυθὴς, ἐκδημος, ἀφανής. Hesych.

578. Pro ἔσω non malè ἰγώ. Fl. Chr. Canter. Rectissime. H. verbum autem ἐξανάγεσθαι proprium hic est: nam ἀναγωγὴ est ὁ τῶν νηῶν ἔκπλους, vel ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς Τρόϊαν ἀπόπλους, nisi mavis cum Hesychio, ὁ ἐκ τῆς ναυσταθμῆς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, quod convenit hoc loco. Fl. Chr.

580. Perbellè sunt omnia composita ad fallaciam, itaque nunc Nauclerus orsus narrationem, mox quasi suspicatus miserum illum et morbo affectum quem adstare cernebat, esse eum ipsum ad quem audiisset missum Ulysssem cum Diomede, insistit et sciscitatur quisnam sit, jubetque hoc placidè eloqui. Cam.

Τίς ἐσιν· αὖ λέγῃς δὲ, μὴ φώνει μέγα.

NEO. Ὅδ' ἐσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτῆτης, ξένε.

ΕΜΠ. Μὴ νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος

Ἐκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΦΙΛ. Τί φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ 585

Διεμπολᾷ λόγους· πρὸς σ' ὁ ναυδάτης;

NEO. Οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν

Εἰς φῶς ὃ λέξει πρὸς σε κάμῃ, τὰς δέ τε.

ΕΜΠ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μὴ με διαβάλλῃς σρατῶ,

Λέγονθ' ἂ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο 590

Δρῶν ἀντιπᾶσχω χρησά γ', οἷ' ἀνὴρ πένης.

NEO. Ἐγὼ μ' Ἀτρεΐδαις δυσμενής· ἔτος δέ μοι

Φίλος μέγιστος, ἔνεκ' Ἀτρεΐδας συγεῖ.

Δεῖ δὴ σ' ἔμοιγ' ἐλθούῃα προσφιλῇ λόγον

Κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν· ὦν ἀκήκοας. 595

ΕΜΠ. Ὅρα τί ποιεῖς, παῖ.

NEO. Σκοπῶ καγὼ πάλαι;

ΕΜΠ. Σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον.

586. Διεμπολᾷ] λάθρα ἀπατά.

589. Μὴ με διαβάλλῃς] μὴ διαβάλλῃς με
(φησὶ) τῷ τῶν Ἑλλήνων σρατῶ· εὐεργετηθῆναι
γὰρ ὑπ' αὐτῶν πολλὰ.

590. Πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο] ὑπ' ἰκείνων εὐ-

εργετήματος, ἀντιμεριζῶ αὐτὰ· ὥς δύναται
πείθεσθαι εὐεργετῶν, δηλοῖότι ὑπηρέτῶν. λήγεται
δὲ τὸ πᾶσχω καὶ ἐπὶ ἀγαθῇ.

596. Ὅρα τί ποιεῖς, παῖ.] ταῦτα πλαγίως
ρηπτόν.

581. malim ἄ' ἢ λέγῃς. H.

582. Sic Ald. et vet. Edd. H. al. Ὅδ' ἐσ' ὁ.

583. Scribitur et ἔρῃ. Steph.

589. Rectius Aldina διαβάλλῃς, quod et maluit Steph. H.---Scribitur
et διαβάλλῃ.

592. Sic Ald. et vet. Edd.---Similiter aliis in locis, ἐγὼ ἐτ' ἀναδρον---
ἐγὼ ἢ ἐμελλον---ἔξοιδα μὴ ἔχι---ἔπει ἐ, &c. ubi nec vocalis longa corripi-
tur, nec Anapæstus pro Iambo ponitur, sed integra diphthongus, quan-
quam in scriptura exprimitur, tamen in dimensione carminis absorbetur,
quasi ἐγὼ 'τ---ἐγὼ 'κ, &c. C.

594. Distinguendum cenſeo poſt προσφιλῇ, ut referatur ad ἔμφορον.
Fl. Chr. Steph. H.

NEO. Ποῦ;

NEO. Ποιῶ, λέγων.

ΕΜΠ. Λέγω, πὶ τῷτον ἄνδρε τῷδ' ὥσπερ κλύεις, 600

Ὁ Τυδέως παῖς, ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,

Διώμοιοι πλέεσιν, ἥ μὴν ἡ λόγῳ

Πείσαντες ἄζειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.

Καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς

Ὀδυσσέως λέγοντος· ἔτος γὰρ πλέον 605

Τὸ θάρσος εἶχε θατέρη, δράσειν τάδε. —

NEO. Τίνος δ' Ἀτρεΐδαι τῷδ' ἄγαν ἔτω χρόνῳ

Τοσῶδ' ἐπεσρέφοντο πράγματός χάριν,

Ὅν τ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;

Τίς ὁ πόθος αὐτὸς ἵκετ', ἡ θεῶν βία, 610

Καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

ΕΜΠ. Ἐγὼ γε τῷτ' (ἴσως γὰρ ἐκ ἀκήκοας)

Πᾶν ἐκδιδάξω· μάντις ἦν τις εὐγενής,

Πριάμῃ μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο

598. Σὶ θέσται τῷδ' αἴτιον αἴτιον σὶ ποιῶ τῶν πραττομένων.

599. Ποιῶ λέγων] ποιῶ με αἴτιον ὧν μάλιστα λέγειν.

600. Ἄνδρι τῷδ' ἔτοι οἱ ἄνδρες οἵτινες ἀκούς.

602. Ἡ μὴν ὄντως μὴν.

606. Τὸ θάρσος εἶχε θατέρη] τῇ Διομίδει,

εὐτολμώτερος γὰρ ἦν εἰς τὸ δράσαι ταῦτα.

607. Τίνος δ' Ἀτρεΐδαι] τίνος πράγματος χάριν ἦσαν διὰ τοσάυτα χρόνια ἐπεσρέφοντο καὶ φροντίδα ἐποιήσαντο τῇ Φιλοκτῆτι οἱ Ἀτρεΐδαι, τῇ πάλαι ἐξ αὐτῶν ἀποβληθέντες; τίς πόθος εἰς τὸτο αὐτὸς ἐκίνησεν, ἀπαρχαλὴν αὐτὸν δαλονότι εἰς Τροίαν;

599. Al. λέγων; expungenda est interrogationis nota. Scholiastes tamen sensum hujus loci minime affecutus mihi videtur, neque enim ποιῶ λέγων significat ποιῶ με κ. τ. λ. intelligendo part. λέγων ita resolvi debere. sed perinde est ac si diceret, ποιῶ με αἴτιον, μόνον λέγει, dummodo dicas seu narres illa, in me crimen, si libuent, conferas. nam σὶ θέσται τῷδ' αἴτιον non est aliud quàm ποιήσεται αἴτιον, quibus respondet ille, ποιῶ, λέγων. Steph. Ald. H.

600. Si ponas τελείαν σιγμὴν post λέγω, perinde erit ac si dixisset, καὶ δὴ λέγω. audi igitur, tibi rem totam narro. Steph. Ald. H.

Ib. Melior videtur Aldina Lectio ὥσπερ, δυνίως. Fl. Chr. Steph. H.

609. Malim Ὅν γ' εἶχοι---H.

Ἐλενος,

615

Ἐλενος, ὃν ἔτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος
 Ὅ πάντ' ἀκύναισχα καὶ λωβήτ' ἔπη
 Δόλιος Ὀδυσσεὺς εἴλε' ἀγνῆτόν τ' ἄγων,
 Ἐδείξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέτρον Θήραν καλήν·
 Ὅς δὴ τὰ τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισε,

620

Καὶ τὰ πὶ Τροίᾳ Πέργαμ' ὥς εἴ μὴ ποῖε
 Πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
 Ἀγοιῶτο νήσῃ τῇσδ', ἐφ' ἧς ναίει ταυῦν.

625

Καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκυσεν ὁ Λαέρτις τόκος
 Τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
 Τὸν ἀνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
 Οἶοιτο μὲν, μάλισθ' ἐκέσιον λαβῶν.
 Εἰ μὴ θέλοι δ', ἀκούει καὶ τέτων, κάρα
 Τέμνειν ἐφείτο τῷ θέλοντι, μὴ τυχών.

630

Ἦκυσας, ὦ παῖ, πάντα τὸ σπεύδειν δέ σοι
 Καὐτῷ παραινῶ, κεῖ τινος κήδη πέρι.

ΦΙΛ. Οἶμοι τάλας· ἢ κείνος ἢ πᾶσα βλάβη
 Ἐμ' εἰς Ἀχαιῶς ὤμοσεν πείσας σελεῖν;
 Πεισθήτομαι γὰρ ὧδε καὶ ἔδω θανῶν
 Πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκ εἶνε πατήρ.

616. Ὅ πάντ' ἀκύναισχα] ὁ ὑπὸ πάντων ὑφ' ἱερόμετος.

618. Θήραν καλήν] ἢ ἀπλῶς εἶπε τὴν Θήραν καλήν, ἀλλὰ διὰ τὴν πείρην τῆς Ἰθάκης· αὐτὸς γὰρ ἐρμηνεύει τὸν τρόπον τὸν σωθῆσθαι.

625. Δηλώσειν] διῆξιν.

628. Τέμνειν ἐφείτο] ὑπέσχετο, ἐπηγγέλατο.

632. Στιλῇ] πέμψει.

634. Ὅσπερ οὐκ εἶνε πατήρ] ἰὸ Σίσυφος, μέλλων γὰρ τιλιυτῶν παρήγγιλλε τῇ γυναίκὶ αὐτῇ ἀταφὶν αὐτὸν καταλιπεῖν. καὶ καταθῶν ἰδὼν αὐτὴν τῶν νομισμάτων μὴ τυχῶν, κατηγόρησε τῆς γυναίκος παρὰ τῷ Αἰδωνῇ, ἡξίς τε ἀνελθεῖν αὐτίς, καὶ τὴν γυναῖκα τιμαρῆσθαι. ἀνελθὼν δ', ἢ ἔτι ὑπέσχετο, ἕως μετ' ἀνάγκης κατῆλθεν. ἐκ πατρὸς ἔν πανόργος ὁ Ὀδυσσεύς.

618. Sic de Calchante Virg. *Æn.* II. 122. Hic Ithacus vatem---protrahit in medios. *Fl. Chr.*

623. Legendum ἤκυσ' ὁ---*Fl. Chr. Steph. H.* vel ἤκυσεν Λα---*Steph. Vulg.* ἤκυσεν ὁ Λα.

631. ἢ πᾶσα βλάβη---sicut dicimus, Mera sapientia, scelus, &c. *Cam.*

F

ΕΜΠ. Οὐκ

ΕΜΠ. Οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἴμ' ἐπὶ 635
Ναῦν, σφᾶϊν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.

ΦΙΛ. Οὐκὼν τὰδ', ὦ παῖ, δεινὰ, τὸν Λαερτιάδην
Ἐμ' ἐλπίσαι πτότ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
Δειῖσαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
Οὐ· θάσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοῖ 640
Κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἅπαν.
Ἄλλ', ἔς' ἐκείνῳ πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ
Τολμητὰ καὶ νῦν οἶδ' ὅθ' ἔνεχ' ἔξειλαι.

Ἄλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν ὥς ἡμᾶς πολὺ
Πέλαγος ὀρίζει τῆς Ὀδυσσέως νεώς. 645

Ἴωμεν· “ ἦτοι καίριος σπυδῇ, πόνον
Λήξαντος, ὑπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.” —

ΝΕΟ. Οὐκὼν ἐπειδὴν πνεῦμα τέκ πρῶρας ἀνῆ, 646
Τότε σελεύμεν· νῦν γὰρ ἀνίοςαιεῖ.

637. Οὐκὼν τὰδ'] ἀποφατικῶς ἡ ἐρωτημα-
τικῶς.

640. Οὐ· θάσσον] τάχιον ἂν πωσθῆναι τῇ
ἐχίδνῃ ἢ τῷ Ὀδυσσεύϊ.

645. Ὀρίζει] διέκρινε.

646. ἦτοι καίριος σπυδῇ] τὸ ἐγκαίρως
σπυδαίνειν, ἀναπαύσαν ἀγρυπνίαν.

648. Τὰ πρῶρας ἀνῆ] ἤγην, ἐπὶ τὴν πᾶν
παύσεται ὁ ἀνεμὸς ἐναντίον μου.

649. Ἀνίοςαιεῖ] ἐναντίον πνεύματος.

637. *Miror quomodo dixerit Schol. hæc posse vel ἀποφ. vel ἐρωμ. legi, quasi Οὐκὼν eodem accentu utrumque sensum admitteret. miror et hoc, quomodo interrogationis notam habeant exemplaria, præcedente οἶκον: atque adeo scribe οὐκὼν, i. e. nonne. Steph.*

639. *Præp. intelligenda ἐπὶ. Cam.*

641. Sic Latini *auscultare*, pro parere, et morem gerere. *Fl. Chr.*

645. *Malim ὀρίζει—H. pro νεὼς legitur et βίας, sed rectè νεώς. Steph. Sup. v. 632.*

648. Pessimè nonnulli ἀν legunt, et reddunt *cum ventus secundus erit*—*Cl. D'Orvillius (ad Char. p. 115) luculenter ostendit πνεῦμα τὸ ἐκ πρῶρας ventum esse adversum: unde et idem τὸ ἀν ab ἀγνίσθαι frangi, deduci vult. sed ἀν pro ἐάν admitti nequit; quippe augmentum ab Atticis Poetis nunquam extra Chorum omittitur, (vid. Dawes, p. 335.) vera lectio, quam conservavit Schol. explicans ἐπὶ πᾶν παύσεται ὁ ἀνεμὸς ἐναντ. hæc est—τέκ πρῶρας ἀνῆ. Lond. Ed. 1758.*

ΦΙΛ. Ἀεῖ

- ΦΙΛ. Ἀεὶ καλὸς πλεῖς ἔσθ' ὅταν φεύγῃς κακά. 650
 ΝΕΟ. Οὐκ' ἀλλὰ κακείοισι ταῦτ' ἐναντία.
 ΦΙΛ. Οὐκ ἔστι λησαῖς πνεῦμ' ἐνκαλιόμενον,
 "Ὅταν παρῇ κλείψαι τε χ' ἀρπάσαι βία.
 ΝΕΟ. Ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβῶν 655
 "Ὅτε σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιν' ἔχει.
 ΦΙΛ. Ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ ἔ πολλῶν ἄπο.
 ΝΕΟ. Τί τῷθ' ὃ μὴ νεῶς γε τῆς ἐμῆς ἐνι ;
 ΦΙΛ. Φύλλον τί μοι πάρεςιν, ὦ μάλιν' αἰεὶ
 Κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥς πρᾶννεῖν πᾶν.
 ΝΕΟ. Ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό· τί γὰρ ἄλλ' ἐρᾶς λαβεῖν ;
 ΦΙΛ. Οἶμοι, τί τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον 661
 Παρερρύηκεν ; ὥς λίπω μὴ τῷ λαβεῖν.
 ΝΕΟ. Ἡ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἃ νῦν ἔχεις ;
 ΦΙΛ. Ταῦτ'· ἔ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ' ἃ βασιάζω χεροῖν.
 ΝΕΟ. Ἀρ' ἐστὶν ὥς ἀγγύθεν θέαν λαβεῖν, 665
 Καὶ βασιάσαι με, προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν ;
 ΦΙΛ. Σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τῷτο, καὶ ἄλλο τῶν ἐμῶν
 Ὅποῖον ἂν σοι ξυμφέρῃ, γειγῆσθαι.
 ΝΕΟ. Καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸνδ' ἐρωθ' ἔτως ἔχω·

651. Οὐκ' ἀλλὰ κακείοισι] μὴ ὑλαδῶθῃς
 (φασι) κακείοισι γὰρ τὰ πνεύματα ταῦτα
 ἐναντία, ἀντὶ τῶ, τὰ ἡμᾶς ὑπὲρ ἡμᾶς
 ἐπὶ χερσίν· ὡς ὁ ἐπὶ χερσίν.

652. Οὐκ ἔστι λησαῖς] τοῖς γὰρ κακίοις
 ἂν ἔστιν ἐναντίας ὁ ἀνὴρ· ἐν τῇ συγχύσει γὰρ

μᾶλλον ἰσχύουσιν.

657. Τί τῷθ' ὃ] τί ἔχεις ὅπιο ἢ ἐμὴ ναῦς
 ἢ ἔχει ; ἀντὶ τῶ, ὅδ' ἐν ἡμῶν χερσίν.

659. Κοιμῶ] κατακοιμίζω, πρᾶννω.

662. Παρερρύηκε] παρεμπέπτακεν.

657. ἐμῆς ἐνι—forfan---ἐμῆς ἐπὶ. Id.

659. Κοιμῶ τόδ' ἔλκος,---sic Simonides ap. Dion. Hal. εὐδέτω κακόν.
 Fl. Chr.

661. Ἐγὼ μοι τι---Ald. et vet. Edd. sic rectius, *Aur. H. vid. Lat.*

664. Minus distinguendum post ταῦτ' et post ἔσθ', ut illa, Οὐ γὰρ ἄλλα
 γ' ἔσθ', parenthesi quasi includantur. H.

Εἴ μοι Θέμις, θέλοιμ' ἄν' εἰ δὲ μὴ, πάρες.

679

ΦΙΛ. Ὅσιά τε φωνεῖς, ἐσί τ', ὦ τέκνον, Θέμις,
Ὅς γ' ἤλεις τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
Μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
Ὅς παῖρα πρέσβυν, ὃς φίλῃς, ὃς τῶν ἐμῶν
Ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.

675

Θάρσει παρῆσαι ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν,
Καὶ δόντι δῆναι, καὶ ἐπεύξασθαι βροτῶν
Ἀρετῆς ἑκάσῃ τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόιον.

Εὐεργετῶν γὰρ κ' αὐτὸς αὐτὸς ἐκῆσά μην.

Οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδὼν τε καὶ λαδῶν φίλον.

680

“Ὅσις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παῖν ἐπίσθαι,

“ Παντος γένοιτ' ἄν κτημαῖος κρείστων φίλος.”

ΝΕΟ. Χωροῖς ἂν εἴσω.

ΦΙΛ. Καὶ σέ γ' εἰπάξω τὸ γὰρ

Νοσῆ ποθεῖ σε θυμπαρσάτην λαδῶν.

685

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Λ

ΧΟΡ. Λόγω μὲν ἐξηκετ' ὅππῃα ὁ ἔμαθα,
Τὸν πελάταν λέκτρων

674. Ὅς τῶν ἐμῶν ἔχθρων] ὃς ἐπείσας με
τῶν ἐμῶν ἔχθρων] αὐτὸς ποίησάς με τῶν ἐμῶν
ἔχθρων ὑπέρχων, ὅτι αὐτῶν λαττονα.

677. Καὶ δόντι δῆναι] ἀντὶ τῆς ἀποδοῦναι
μοι τῶ δόντι σοι.

679. Εὐεργετῶν γὰρ] αὐτὸς γὰρ εὐεργετῶν
πυρὰν τῶν Ηρακλῆ.

676. Λόγω μὲν] ἀκούσας (φασί) τὸ τῆς Ἰξ-
κίους παῖδος ὅτι τροχάσσει, οἱ ἰδοῦναι ὁ Χρῆς
καὶ αὐτὸς ἀκούσας τῆς φωνῆς τῆς νόστον.
677. Καὶ δόντι δῆναι] ἀκούσας τῶν ἰδόντων τὸ Διὸς,
καὶ αὐτὸν ἐπὶ μερόσιν τῶν ἐμάδων τῶν
Διὸς ἦραν.

673. Vehemens oratio. itaque omisse Conjunctiones. sic enim exun-
dat ille gaudio et gratiæ referendæ cupiditate. *Cam.*

677. καὶ δόντι δῆναι, i. e. restituere mihi qui tibi tenendos hos trado.
Id.

679. x' deest Ald. et vet. Edd.

680. f. δ' ἰδὼν σε καὶ. *Mudge.*

Ποτὲ

Ποτὲ τῷ Διὸς ἰξίονα κατ' ἄμπυκα

Δρομάδα δέσμιον, ὡς

Ἐλαβ' ὁ παγκρατῆς Κρόνῃ·

690

Ἄλλον δ' ἔτιν' ἔγω-

γ' οἶδα κλύων, ἔδ' ἔσιδον μοίρα

Τῷδ' ἐχθίονι συνηχόντα θνατῶν·

Ὅς ἔτ' ἔρξας τίν', ἔτε νοσφίσας,

Ἄλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ

695

Ὡλλυθ' ὧδ' ἀναξίως.

Τόδε θαῦμ' ἔχει με,

Πῶς ποίε, πῶς ἀμφιπλήκτων

Ῥοθίων μόνος κλύων, πῶς

Ἄρα πανδάκρυτον ἔτω βιοτάν κατέσχευ.

700

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἴν' αὐτὸς ἦν πρόσκερος, ἔκ' ἔχων βάσιν,

688. Κατ' ἄμπυκα] κατὰ τροχόν.

689. Δρομάδα δέσμιον] τὸν περιφερόμενον ἐν τῷ ὁρμῇ δεδεδεμένον.

692. Μοίρα τῷδ'] τύχη, δυστυχία συγκρι-
τὴν καὶ ἐχθρόν.

694. Οὐτὲ νοσφίσας] ἀποσερήσας.

695. Ἐν ἴσοις] ἐν δίκαιοις.

697. Τόδε θαῦμ' ἔχει με] θαυμάζω πῶς
ὑπάρκειν, αἰεὶ κλυζομένην κύμασιν ἔχων κα-

ταχάτην, καὶ ἔρημον παντάπασιν.

698. Ἀμφιπλήκτων] ἐκατέρωθεν πλητίζον-
των· τὰ γὰρ κύματα κλύονται κατὰ ἀμφο-
τέραν ὁχθὴν τῆς θαλάσσης.

701. Ἴν' αὐτὸς] ὅπως αὐτὸς μόνος ἦν ὑπὸ
ἀνέμων βαλλόμενος, ἢ πρὸς ἀνέμον τετραμ-
μένος.

Ib. Βάσιν] πῶδα.

688. τῷ deest Ald. et Vet. Edd.

Ib. Sic Ald. et vet. Edd. H. et v. 690. Κρόνῃ παῖς.

694. Οὐτ' i. e. οὔτι. M.---Ὅς οὐθ' ἔρξας, Ald. et vet. Edd.

695. Opponitur τὸ ἴσον τῇ πλεονεξίᾳ in quâ voce injuria intelligitur. Et locaste ap. Eur. filios hortatur ἰσότητα τιμῶν, *aequitatem colere*, non obsequi cupiditatibus et potentiam nefariam appetere velint. *Cam.*---
ἴσως. vet. Edd.---ἐν ἴσοις. H. vel i. γ' ἴσοις---ob metrum.

699. Sic Canter. H. Toup. N. C. p. 105.---al. κλύων.

701. Πρόσκερος vel significat vicinitatem, ut intelligatur vicinos habuisse
alios nullos, quam fluctus, quos litora frangerent. vel notat ventis ex-
positum

Οὐδέ τιν' ἐγχώρων,
 Κακογείτονα, παρ' ᾧ σόνον ἀντίτυπον
 Βαρυβρῶτ' ἀποκλαύ-
 σειεν αἱματηρόν· ἔ-
 δ' ὅς ταν θερμολάταν
 Αἱμάδα κηκιομέναν ἐλκέων
 Ἐνθήρα ποδὸς ἡπίοισι φύλλαις
 Καλευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι
 Φοβὰδος ἐκ γε γᾶς ἐλείν.
 Ἐρπεί γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα,
 Τότ' ἂν εἰλυόμενος
 Παις ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας,

705

710

702. Οὐδὲ τιν' ἐγχώρων] λήπει, ἔχων.
 703. Κακογείτονα] ἢ μόνον ὅτι καλὸν ἔκ
 ἔχει τινὰ πᾶν ἐγχωρίαν γῆτινα, ἀλλὰ καὶ
 κακόν, παρ' ἀμοιβαιὸν λόγον συνίσταν ἀκρί-
 σιται· τὸ δὲ ἔξῃς ἔπω διὰ λαβὴν, ὅδ' εἰς τινὰ
 ἐγχώρον ἔχων παρ' ᾧ δὴ τὸν αἱματηρὸν αὐ-
 τὸ σόνον ἀποκλαύσει· τὸ κακογείτονα γὰρ, ἢ
 πρὸς τὴν ἐνοικῆντα, ἀλλ' εἰπερ τι· ἐτύχτην
 αὐτῷ συνεικῶν, ὁ τότε σόνος κακογείτονα ἀν' ἢ
 ἐκείνῃ.

Ib. Ἀντίτυπον] ἀμοιβαιόν.

705. Οὐδ' ὅς ταν θερμολάταν] κατὰ συνικ-

δοχὴν τὸ ἔχων ἔδ' ἔχων τινὰ (φῆσιν) ὅς τὴν
 θερμολάτην καὶ σῆριαν αἱμάδα, τὰς τὴν τῇ
 αἵματος ῥύσιν διασφραγισμένην ἐκ τῶν ἔχων τῇ
 θερμολάτῃ ποδὸς, ἡπίας φύλλοις κατευράσειεν,
 εἰ τις ἐμπέσοι.

707. Αἱμάδα κηκιομένη ἐλκέων] παρὰ τὸ,
 — μέλαν δ' ἀτεκμήναι αἷμα

708. Φύλλοις κατευράσειεν] ὅτι τῇ, ὅλας
 αἱ ἔχων ἔδ' ὅσις. ἔσται φύλλον αὐτῷ καὶ τῇ
 γῆς, ἢ ὅρην τοξιοῦσθαι ὑπὸ Φιλοκτίτε, καὶ
 παύσθαι εἰς τὴν γῆν.

positum et objectum. *Cam.* At ἔρος non *ventum quemvis*, sed *secundum ventum* significat, adeo ut πρόσθερος hic non potest esse ventis expositus. *H.*—Πρόσθερος, vicinum, ut ὁμῆρος, ἀμφιτέρμονα, significat. *Fl. Cbr.* ὁμῆρος, qu. ὁμῆρος i. e. ὁμόχωρος, et γειννῶν ἐν τοῖς ὅροις. *Vet. Gloss.*

703. Παρ' ᾧ σόνον. *Mudge.* vid. *Lat.*

705. ἔδ' ὅς---*H.*

708. f. ἐκθηρον, *offeram*, *Abresch.* ad *Æsch.* p. 314.

709. i. εἴ τις---Ante ἐλείν subauditur ὡς, *H.* vid. *Lat.*---εἴ τις---con-nectendum cum superioribus, quasi sit---qui afferat tollatque de terra, si qua avis confixa sagittis Philoctetis in terram esset delapsa. *Fl. Cbr.*

710. ἐκ γε γᾶς---*C.* et *vet. Edd.*

711. Sic *Ald.* et *vet. Edd.* *H.*---vulg. ἄλλα γὰρ.

712. τότε refertur ad ἀνικα, v. 715. *Tunc---quando.* *Mudge.*

Ὅθεν

Ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχει
Πόρων, ἀνίκ' ἐξανίη δακέθυμος ἄτα.—

715

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Οὐ φορβὰν ἱερᾶς
Γᾶς, σπόρον, ἢ κ' ἄλλων
Αἶρων, τῶν νεμόμε-
σθ' ἀνέρες ἀλφηθαί
Πλὴν ἐξ ὠκυπόλων εἴ ποτε τόξων
Πτανῶν, πτανόης ἀνύσειε γαστρί φορβάν.
Ὡ μελέα ψυχὰ,
Ὅς μὴδ' οἰνοχύτε πώματος ἥ-

720

712. Εἰλυόμενος] κυλιόμενος, χροσὶν ἱερῶν δόμενος, καὶ ἔλκεν τὰ σκέλη ὡς νῆπιος πῶς ἀνὴρ τῆθνης τετραποδῶδον βαδίζων ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἴφη, — πρὸς δὲ τὸ θ', ὃ μοι βάλοι Νευροσπαδῆς ἀτρακτος, αὐτὸς ἂν ταλαί, Εἰλυόμενὸν δὲ σπῆνος ἐξέλκεν πόδα. τὸ δὲ ἐξέ, τότε γὰρ ἦν ἵκα ἐξανίσει δακέθυμος ἄτα, ἔργῳ πορὸν ἄλλοι' ἄλλον εἰλυόμενος, ὥσπερ παῖς ἀνὴρ φίλης τῆθνης, ὅταν ἂν ὑπάρξῃ αὐτῷ εὐμαρία πόρων, ἦ γὰρ, ὅπως εὐμαρίε ἐσιν αὐτῷ πορευθῆναι· ἢ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον αἶρων, ἦ γὰρ, ἢ στροφὴν ἔχον ἐκ τῶν σπερμάτων τῆς γῆς. ἢ ἄλλο δὲ νεμόμεθα ἀνδρες ἀλφηθαί. τατίσιν, ἢ Δημητριακὸν καρπὸν, ἢ δὲ τι τῆς συνήθους ἀνθρώπων διαίτης, ἀλλὰ διὰ τῶν πτηνῶν οἰσῶν, τὴν διὰ τῶν ὀρνέων τροφὴν προσφερόμενος.

714. Ὅθεν εὐμαρία] ὅπως εὐμαρίε ἐσιν αὐ-

τῷ ἀπίναται.

715. Ἐξανίσει] ἐκδίδωσι.

Ib. Δακέθυμος ἄτα] ἡ νόσος.

717. Γᾶς σπόρον] σῖτον.

718. Τῶν νεμόμεθα] τατίσιν, ἀφ' ὧν τροφόμεθα.

720. Πλὴν ἐξ ὠκυπόλων] πτηνῶν τῶν τόξων ἦτοι, πλὴν ἢ περὶ τοῖς πτηνοῖς βέλυσιν ἐξ ὠκυπόλων τόξων ἀνύσει φορβάν.

721. Πτανῶν] τατίσιν, ὀρνέων λίπτι δὲ δ' Ἀπὸ, ἢ γὰρ, ἀπὸ τῶν πτηνῶν.

723. Οἰνοχύτε πώματος ἥσθι] τατίσιν, οἶνα (περιφραστικῶς) ἐνεπλήσθην, ἢ ἐστὶ οἶνα μετώληφεν· ἐπορεύετο δὲ αἰεὶ ἐπὶ γαστρί ὕδαρ· γαστρί δὲ ἡ τὸ ἐξ ὀμῶν συνιστηκὸς ὕδαρ, ἢ πηχάιον, ἢ λιμανῖον· παρὰ τὸ ἡμεῖν, καὶ μὴ ὑπὸ ἀνέμων κινεῖσθαι.

715. ἐξανίσει. Ald. vet. Edd. et Schol.

717. γᾶς σπόρον, Schol. H. ἄλλων (sub. τι.) H.

719. Ἀλφηθαί. Hom. Od. 349.---significatur hac voce vel studium inveniendi atque quærendi, vel vitæ sollicitudo, vel cogitationum cura. Cam.

721. πτανόης. Mudgē, optimè H. vid. Lat.

723. πώματος. Ald. et vet. Edd.---Invenitur et dicitur χρόνῳ, in eodem sensu. Stérh.

σθῆ

σθη δεκέτη χρόνον· λεύσσω δ' ὅπῃ
Γνοίη σάτον εἰς ὕδωρ, αἰεὶ προσενώμα. — 725

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Nūn δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν
Παιδὸς ὑπ' ἀνῆσας
Εὐδαίμων ἀνύτει,
Καὶ μέγας ἐκ κείνων.
Ὅς νιν ποντοπόρῳ δέρεϊ, πλήθει 730
Πολλῶν μηνῶν πατρώαν ἄγει πρὸς αὐλάν
Μηλιάδων νυμφᾶν,
Σπερχεῖε τε παρ' ὄχθαις, ἵν' ὁ χάλ-
κασπις ἀνῆρ θεοῖς πλάθει πᾶσι
Θείῳ πυρὶ παμδαῆς, Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων. 735

725. Προσενώμα] ἐαυτὸν ἐκίνει, ἤ γιν, ἱπο-
μύητο.

727. Παιδὸς ὑπ' ἀνῆσας] τυχὼν Νικοπο-
λίμῃ.

728. Εὐδαίμων ἀνύσει] εὐδαιμονήσει. το
ἔξῃς, εὐδαιμον καὶ μέγας ἀνύσει.

729. Ἐκείνων] λυπεῖ, ἔσται, τῶν κακῶν δι-
λοτότι.

731. Πατρώαν ἄγει πρὸς αὐλάν] εἰς τὴν

πατρίδα.

732. Μηλιάδων νυμφᾶν] ἀντὶ τῆς Τραχινίαν
περὶ τὴν Τραχίνα γὰρ οἱ Μυλῆες.

733. Ἴν' ὁ χάλκασπις] ὅπῃ ὁ ἐκθεσθεὶς ἀνὴρ
πυλαίνεται πᾶσι τοῖς θεοῖς λίμνι δὲ τὴν Ἡ-
ρακλεία.

734. Πλάθει πᾶσιν] ἐπιφαίνεται λαμπρὸς
ὡς πῦρ.

724. l. δ' εἶπα---et inf. v. 734. πᾶσιν---exigente metri ratione. H.

725. Per σάτον ὕδωρ designatur aqua fontana, et opponitur non stag-
nis, sed fluentis. Mudge.

728. Attica Phrasis. est autem αἰεὶ εὐδαιμονήσει, καὶ μέγας ἔσται ἐκ τῶν
ἐκείνων δυσλῆδη κακῶν τῶν προτέρων, restitutus sc. in suam patriam. Cam.

732. Innuit Maliacum finum. Catullus *Maliacam Lympham* dixit:
et in Trachiniis v. 646. habes *θερμὰ λευτρά καὶ πάγος Μηλὶδα πᾶρ λίμναν*.
nam Μυλῆες gens est et Urbs Thesfalica prope Trachinem. Alii sunt
Μήλιοι, unde Diagoras, Socrates, Aristophanes, à Melo insulâ Cycladum,
quæ et Byblis. Fl. Chr.

734. χαλκασπίδα bellicosum, communi voce accipiamus; neque enim
fabulis Clipeatus Hercules introducit, nisi in pugna cum Cygno,
cujus Descriptio ad Hesiodum refertur. Cam.

I A M B O I.

ΙΑΝΒΟΙ.

NEO. Ἐρπ', εἰ θέλεις· τί δὴ ποθ' ὦδ' ἐξ ὑδενός

Λόγῃ σιωπᾶς, κάποπλήκῳ ὦδ' ἔχῃ;

ΦΙΛ. Ἄ, ᾶ, ᾶ, ᾶ.

NEO. Τί ἐσιν;

ΦΙΛ. Οὐδὲν δεινόν· ἄλλ' ἴθ', ὦ τέκνον.

740

NEO. Μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεσώσης νόσῃ;

ΦΙΛ. Οὐ δὴτ' ἔγωγ'· ἄλλ' ἄρτι κεφίζειν δοκῶ.

Ἰὼ θεοί.

NEO. Τί τὴς θεῆς ἔτῳς ἀνασένων καλεῖς;

ΦΙΛ. Σωτῆρας αὐτὴς ἡπίως θ' ἡμῖν μολεῖν.

745

Ἄ, ᾶ, ᾶ, ᾶ.

NEO. Τί ποτε πέπονθας; ἔκ ἐρεῖς; ἀλλ' ὦδ' ἔση

Σιγηλός· ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνῃ κυρῶν.

ΦΙΛ. Ὀλωλα, τέκνον, κὲ δυνήσομαι κακόν

736. Ἐρπ', εἰ θέλεις. Τί δὴ ποθ' ὦδ' τῷ-
πο φησὶν ὁρῶν τῇ νόσῳ πληττόμενον, καὶ σιω-
πῶντα.

738. Ἄ, ᾶ, ᾶ, ᾶ] τὸ ᾶ, ᾶ φησὶν ὁ Φιλοκ-
τήτης· ἐτοχλαῖ γὰρ αὐτῷ ἡ συνήθης νόσος. Θέ-
λει δὲ κρατῆσαι ἐαυτοῦ· διὸ προσποιεῖται ὅταν
λέγῃ, Ἄλλ' ἄρτι κεφίζω δοκῶ.

743. Ἰὼ, θεοί] ὁ Φιλοκτήτης διὰ τὴν εἰς

οἶκον ἀνακομιδὴν ἀπαγορεύει τὰς γιγνομένας
ὁδύνας· καὶ λέγει, Ἰὼ θεοί, ὡς χαίρων διὰ τὸν
Νεοπτόλεμον· εἰ δύναται δὲ ἀληθῶς.

746. Ἄ, ᾶ, ᾶ, ᾶ] ἀνασινάξω λοιπὸν τῇ
νόσῳ πληοναζόμενος.

748. Ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνῃ κυρῶν] ἀντὶ τοῦ,
ὅπως μοι ὁδυνάσθαι.

736. Acceditur nunc ad argumenti difficultatem cum ereptum ar-
cum restituit Philocteti Neoptolemus, sed prius miserabilis questus in
cruciatu morbi, et postea fraude cognita, Philoctetis exponuntur. *Cam.*
—Editor nuperus mavult σθένης, inf. v. 1452. Sed nihil immutandum
est, nondum enim Philoctetæ morbum ingrescentem senserat Neopto-
lemus. H.

738. Quasi attonitus et percussus fidere. Ut Martial—*Subito fias
ut fidere mutus.* *Cam.*

739. A. A. extra versum.

Ib. Diffimulare vult malum, quod magnitudine sua proditur. quæ
est mirifica amplificatio doloris; studet enim tegere ne territus illo Ne-
optolemus se relinquat. *Cam.*

G

Κρύψαι

Κρύψαι παρ' ὑμῖν ἀτλαταί διέρχεται, 750
 Διέρχεται δ' ὅς τις ὦ τάλας ἐγώ.

Ἀπόλωλα, τέκνον· βρύχομαι, τέκνον· παπαί.

Παπᾶ, παπᾶ· παπᾶ· παπᾶ· παπαί·

Πρὸς θεῶν πρόχειρον εἴ τι σοι, τέκνον, πάρα

Ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα· 755

Ἀπάμῃσον ὥς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίη.

Ἴθ', ὦ παῖ.

NEO. Τίδ' ἔσιν ἔτῳ νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτῃ

Τοσὴνδ' ἰὺγὴν καὶ γόνον σαυτῆ ποιεῖς;

ΦΙΛ. Οἷσθ', ὦ τέκνον; 760

NEO. Τί ἔσιν;

ΦΙΛ. Οἷσθ', ὦ παῖ;

NEO. Τί σοι;

ΦΙΛ. Οὐκ οἶδα.

NEO. Πῶς ἐκ οἷσθα; 765

ΦΙΛ. Παππᾶ, παππᾶ, παῖ.

NEO. Δεινὸν γε τῆπείσαγμα τῆ νοσήματος.

752. Βρύχομαι] ἐσθίωμαι, καὶ ἀναλίσκομαι.

756. Ἀπάμῃσον] θίπτω, κόβω.

759. Ἰὺγην] ὀρέσκει βίην.

760. Οἷσθ', ὦ τέκνον] θέλεις μὲν εἰπεῖν

τὴν ἐς οἶκον ἀνηκομιδὴν· ἐν τῷ λαμβάνοντι μὲν
 πρὸς καλαίφει αὐτοῦ ὁ Νεοπτόλεμος· ὁ δὲ λέγει,
 δὴ διὰ τὸ πάθος.

767. Τῆπείσαγμα] ἡ ἐπίσπεδος, ἡ προσθήκη.

751. Forſan legendum δὺστηρον. H. vid. Lat.

758. Dicere aliquid vult fortasse de itinere, aut rogare Neoptole-
 mum ne deferat se: sed obtunditur animus et memoria magnitudine
 mali. Cam.

767. Non dubito quin vera lectio sit τῆπείσαγμα, licet contradicenti-
 bus omn. Edd. Nam τῆπείσαγμα ab ἐπίσάγω novè deducendum foret,
 at ἐπίσαγμα ab ἐπίσάτῳ et usitata forma derivatur, et convenientem
 huic loco significationem habet sed Metaphoricam. Steph.—Horren-
 dam dicit infestationem morbi: vel τῆπείσαγμα, quod verius puto, ex-
 aggerationem significat, et accessionem mali. Cam. Apud Lucianum
 habes Proverbium, τῆπείσαγμα μείζον τῆ φυλάκῃ. Fl. Chr.

ΦΙΛ. Δεινὸν

ΦΙΛ. Δεινὸν γὰρ, εἰ δὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.

ΝΕΟ. Τί δῆτα δράσω;

ΦΙΛ. Μή με ταρβήσας προδῶς. 770

"Ηκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνους πλάνοις ἴσως

Ὡς ἐξεπλήσθη· φεῦ.

ΝΕΟ. Ἰὼ δύσηνε σύ.

Δύσηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς·

Βέλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σε;

775

ΦΙΛ. Μὴ δῆτα τῆτόγ'· ἀλλὰ μοι τὰ τόξ' ἐλὼν

Τὰ δ' ὥσπερ ἦτ' μ' ἀρτίως, ἕως αἰῆ

Τὸ πῆμα τῆτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν·

Σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλαττε. λαμβάνει γὰρ ἔν

"Υπνος μ' ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε·

780

Κῆκ' ἔσι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἔαν χρεῶν

"Ευκηλον εὔδειν· ἦν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ

Μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν ἐφίεμαι

Ἐκόντα μήτ' ἀκούῃα, μή τέ τῳ τέχνῃ

Κείνοις μεθεῖναι ταῦτα· μὴ σαυτόνθ' ἅμα, 785

771. "Ηκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνους πλάνοις] ὁδοιπορίας· καὶ ἡ νόσος ἴσως, ὅτε ἐκορίσθη πλανημένη· ὥς ἐπὶ θυρὸς δὲ ποιῆσαι τὸν λόγον.

777. Ἦτ' μ' ἀρτίως] ἡξίως, ἡτίως.

1b. ἕως αἰῆ] ἐνδῶ.

779. Σῶζ' αὐτὰ, καὶ φύλαττε] φύλασσε

(φασὶν) αὐτὰ, τὰ τόξα· ἅμα γὰρ τῷ πάθει τῷτο ὕπνος μοι ἐπέρχεται· καὶ ἅτα παύομαι τῆς νόσου.

781. Κῆκ' ἔσι λῆξαι] ἢ καὶ ἔσι τῆς νόσου παύσασθαι πρότερον πρὶν κοιμηθῆναι.

783. Μόλωσ' ἐκεῖνοι] οἱ περὶ Ὀδυσσεύα.

771. πλάνοις ἴσως—quasi errationibus quibusdam, et incerto cursu in se grassari dolores morbi dicit. et sic loqui videtur quasi de bestia verba faciat, quæ pastum repetere solet vagabunda et errans. *Cam.*

773.---ἐξεπλήσθη. Νε. Ἰὼ, Ἰὼ, δ---vet. Edd. Ald.

774. δύσηνε, pro δύσηνος, ut ap. Theocr. xvii. 66. ὄλβιος κῶρε, γενοιο--- Tibull. Nunc venias hodiernæ. et ap. Senecam Hercules Philoctetæ ait, victuræ felix. Fl. Chr.

780. ἐξήῃ---Ald. et vet. Edd.

G 2

Κᾶμ'

Κἄμ' ἔνθα σαυτῷ πρόστροπον, κτείνας γένῃ.

NEO. Θάρσει· προνοίας ἔνεκ', εἰ δοθήσεται,

Πλὴν σοί τε κἄμοι' ζῶν τύχη δὲ πρόσφερε.

ΦΙΛ. Ἴδὲ δέχῃ, παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον·

Μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά μῃδ' ὅπως 790

Ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμῷ κεκτῆμένῳ.

NEO. ὦ Θεοί, γένοιτο ταῦτα νῶϊν· γένοιτο δὲ

Πλῆς ἔριός τε καὶ εὐσταλῆς, ὅποι ποτὲ

Θεὸς δικαιοῖ, χ' ὧ σόλος πορσύνεται ———

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἔν δέδοικα μὴ μ' ἀτελῆς εὐχῇ, τέκνον. 795

Στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθῷ

Κηκίον αἶμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.

Παπαί, φεῦ.

Παπαί μάλ' ὧ πῦς, οἷά μ' ἐργάσῃ κακά.

786. Πρόστροπον] ἰκέτην.

789. Τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον] ἰλάσκει τὸν φθόνον, ὥστε αὐτὰ μὴ γενέσθαι σοι πολύπονα καὶ πολύστονα, ἥτοι, πικρὰ καὶ πολλὰν αἰτία κακῶν.

790. Μῃδ' ὅπως] μῃδ' ὁμοίως.

791. Τῷ πρόσθ' ἐμῷ κεκτῆμένῳ] τῷ Ἡρακλεῖ δηλονότι.

797. Κηκίον αἶμα] ἀναρρῖον, ἀναδιδόμενον. Ομηρ., πολὺς δ' ἀνιήκειν ἰδρῶς.

789. πρόσκυσον, i. e. προσκύνησον. placere jubet invidiam, quæ eximia bona sequi consuevit; ne sibi, &c. *Cam.*

792. Θεοί---νῶϊν. Synizesis.

793. Hefychio εὐσταλῆς est ἀτρεμῆς et καλῶς ἐσταλμένος: sed Suidas rectius κῆφον interpretatur. *Fl. Chr.*

794. Hic δικαίῳ est δίκαιον νομίζειν, aliquando est κολάζειν. At προσύνεται est ὀδεύεται. *Id.*

795. Sic *Jobns.* et *Τουρ.* Hujusmodi Synizesis non infrequens est. ut nescio quis ap. Stobæum Grotii, p. 37. Ἀνὴρ δίκαιος ἐστὶν ἐχ' ὃ μὴ ἀδικῶν, Ἄλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βέλεται. vid. Schol. ad Arist. Ran. 624. Ad hunc locum respexit Posidippus in Anthol. l. vii. p. 624. Οὐκ ἀτελεῖς εὐχαί---N. C. p. 106. μὴ ματην εὐχῇ, *Cant. Fl. Chr.* f. μὴ μ' ἀτελεῖς, vel ἀτελῇ εὐχῇ, μὴ μοι εὐχῇ τὸ ἀτελεῖς vel τὰ ἀτελῇ. *Ed.* 1746. mihi magis arridet Aldina lectio, Ἄλλὰ δέδοικα, ὦ παῖ, μὴ μ' ἀτελεῖς εὐχῇ, vel potius μὴ μ' ἀτελῇ γ' εὐχῇ. Ita versus erit non Iambicus, sed Asynartetus ex duobus penthemim. Dactylicis. H. sub. ἔγαι.---τίχονος deest in vet. *Edd.*

Προσέρπει.

Προσέρπει,

800

Προσέρχεται τόδ' ἐγγύς· οἶμοι, μοι τάλας.

Ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῇ.

Ἀτατῆαί.

᾽Ω ξένη Κεφαλλήν, εἴθε σε διαμπερές

Στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε· φεῦ, παπαί.

805

Παπαὶ μάλ' αὖθις· ὦ διπλοῖ στρατηλάται,

Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν αὐτ' ἐμῷ

Τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;

᾽Ω μοι, μοι.

᾽Ω θάνατε, θάνατε, πῶς αἰεὶ καλέμενος

810

Οὔτω κατ' ἡμαρ, ἔδυνη μολεῖν ποτέ;

᾽Ω τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβῶν

Τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλεμένῳ πυρὶ,

Ἐμπρησον, ὦ γενναῖε· καὶ γὰρ τοι ποτέ

Τὸν τῷ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,

815

Ἄ νῦν σὺ σώζεις, τῷτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.

Τί φῆς, παῖ;

804. ᾽Ω ξένη Κεφαλλήν] ὡ Ὀδυσσεύ.

808. Τρέφοιτε] λαοοῖτε ἀντὶ ἐμῷ.

813. Τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλεμένῳ πυρὶ]
παρακαλῶντι· ἐν γὰρ Λίμνῳ ἐργαστήριον τῷ

Ἡραίῳ, ἐνθα καὶ κρατῆρες πυρὸς.

814. Καὶ γὰρ τοι ποτέ ὅτι τὴν πυρὰν τῷ Ἡ-
ρακλεῖτι ἀνῆψα.

816. Τῷτ' ἐπηξίωσα δρᾶν] τὸ κατακαῦσαι.

803. Orat ut illam molestiam perferant, neu deferant inceptum negotium reductionis in patriam suā. *Cam.*---Ἀτῆατῆα. *vet. Edd.*

804. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἤγει Κεφαλλήνας μεγαθύμους. *Il. b. 631.*---εἴθι πε---
Ald. et vet. Edd.

810. Sic in *Ajace*, v. 865. ᾽Ω θάνατι, θάνατι, νῦν δ' ἐπίσκειψαι μολῶν.

813. Ἀνακαλεμένῳ---Quem ipse ignem saepe invocavit ut finire vellet dolores suos. Se autem dicit simili officio combustionis promeritum arcum fatalem, quem tradidisset Neoptolemo.---l. ἀνακαλεμένῳ---*Flammam* rotantes vocat *Horatius*. (*Od. iv. 11.*) *Toup. N. C. p. 91,*

817, 818. φῆς, *Cam. H.*

Τί

Τί φῆς; τί σιγᾶς; πῶ ποτ' ὦν, τέκνον, κυρεῖς;—

NEO. Ἀλγῶ πάλαι δὴ τὰπὶ σοὶ ζένων κακά.

ΦΙΛ. Ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'· ὡς ἦδε μοι 820

Ὀξεῖα φοιτᾷ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται·

Ἀλλ' ἀντιάζω μή με καταλίπῃς μόνον.

NEO. Θάρσει· μενεμεν.

ΦΙΛ. Ἦ μενεῖς;

NEO. Σαφῶς φρόνει. 825

ΦΙΛ. Οὐ μὲν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.

NEO. Ὡς ἔθემις γ' ἐμοί· σὶ σὺ μολεῖν ἄτερ.

ΦΙΛ. Ἐμβαλλε χειρὸς πῖσιν.

NEO. Ἐμβάλλω μένειν.

ΦΙΛ. Ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε.

830

NEO. Ποῦ λέγεις;

ΦΙΛ. Ἄνω.

NEO. Τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;

ΦΙΛ. Μέθες, μέθες με.

NEO. Ποῦ μεθᾷ;

835

ΦΙΛ. Μέθες ποτέ.

818. Τί σιγᾶς] λαβὼν γὰρ τὰ τόξα ὁ Νη-
οπτόλεμος, ἰσιώπῃσιν, ἀπορῶν τί ἄρα ποιή-
σειν.

827. Σὺ μολεῖν] πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τῷ-
τό φησι, διὰ τὸ τὸν χρῆσμον εἶναι, μηδενίτερον

αὐτῶν μόνον πορθήσειν τὸ Ἴλιον.

830. Ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε] διὰ τὸ το νῦν
ἵσκειν ὁ Φιλοκτῆτης παραφρονεῖν ὑπὸ τῆς νόσου.

833. Τί παραφρονεῖς] τί ἐκτός φρενῶν γέγο-
νας;

826. Dubium mihi utrūm τὸ ἔμην neget vel affirmet. Tamen sen-
tentiam hanc esse puto, volo te adigere ad jusjurandum. *Pl. Chr.*—
ἐν ὅρκοις ζεύξομαι, Eur. Supp. 1229. ὅρκοις μεγάλοις ἐνδεδέσθαι Herod.

827. Et dubium animum Philoctetæ confirmat; et ita se res habe-
bat, quod oraculum conjungeret amborum operas ad Trojæ expugna-
tionem. *Cam.* vid. Markl. ad Eur. I. A. 828.

833. Ap. Platonem πᾶν λῆγειν τι, καὶ δρᾶν ὑπ' ὀδύνης est παραφροσύνη
Cam. quem vid.

NEO. Οὐ

NEO. Οὐ φημ' εἶσιν.

ΦΙΛ. Ἀπό μ' ὀλεῖς, ἦν προσθίγης.

NEO. Καὶ δὴ μεθήμι σε· τί δὴ πλέον φρονεῖς;

ΦΙΛ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.

840

Τὸ γὰρ κακὸν τόδ' ἐκέτ' ὀρθῆσθαι μ' ἔα.

NEO. Τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος ἔ μακρῷ χρόνῳ

Ἐξεῖν· κᾶρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε.

Ἰδρῶς γέτοι νιν πᾶν κατασάζει δέμας.

Μέλαινά τ' ἄκρῳ τὶς παρέρρωγεν ποδὸς

845

Αἰμορῥαγῆς φλέψ· ἀλλ' εἰσώμεν, φίλοι,

Ἐκηλον αὐτὸν, ὥς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

ΕΠΩΔΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΑΡ. Ὕπν' ὀδύναις ἀδαῆς, Ὕπνε δ' ἀλγέων,

Εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις·

Εὐαίων, εὐαίων ἀναξ.

850

839. Τί δὴ πλέον φρονεῖς] ἀντὶ τῆς ἀφελιμώτερον ἑμῶν.

841. Τὸ γὰρ κακὸν τόδ'·] εἰπὼν τὰδε, ἐκοιμήθη.

842. Τὸν ἄνδρ' ἔοικεν·] ἔοικεν ὁ ὕπνος τὸν ἄνδρα ὅς ἐστι μακρὰν καταλίψεται.

843. Ὑπτιάζεται] κλίνεται, ἢ ὀπίσω πίπτει.

845. Μέλαινά τ' ἄκρῳ] πύρον ῥαγὶν ἀπὸ τῆς ἄκρῳ ποδὸς, αἷμα ἀνήστην.

848. Ὕπν' ὀδύναις ἀδαῆς Ὕπνε δ' ἀλγέων] ἀπὸ κοινῆς τὸ ἀδαῆς, ἦσαν, ἄπειρε.

849. Εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις·] εὐπνεῖς.

850. Εὐαίων, ἀναξ·] εὐμενὴς, καλῶς ἄγων ἡμῖν τὸν αἰῶνα.

838. ἀπὸ μ' ὀλεῖς---Tmesis.

839. Elegantius in Aldina--- μεθήμι· τι δε δη. H. σε deest, vet. Edd.

843. Ex his verbis colligi potest Philoctetem sup. v. 810. voluisse ut Neoptolemus ipsum in terram supinum dmitteret, illoque ejus propositum non capiente, deinde, v. 812. petivisse ut ipsum missum faceret, quo facto, ipsum sese in terram dejecisse et caput reclinasse. *Mudge.*

846. Αἰμορῥαγῆς---Ald. et vet. Edd.

848. Designat ὀδυνηφάτον, est enim somnus λαθικηδής, non propter noctem, Quia nox augetur dolores. Fl. Chr.

850. Sic Schol. Ald. et vet. Edd. vulg. εὐαίων ἀναξ

Ὅρμασι

Ὅμμασι δ' ἀντέχοις
Τάνδ' αἶγλαν, ἃ τέταλαι τανῦν.

Ἴθι, ἴθι μοι παιῶν.

ὦ τέκνον, ὄρα γε πῶς εἴσῃ,

Ποῖ δὲ βάσῃ· πῶς δέ μοι

855

Τάντεῦθεν φροντίδος ὄρᾳς·

Ἦδη πρὸς τί μενῶμεν πράσσειν,

Καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων,

Πολὺ παρὰ πόδας κρατος ἄρνυται. —

859

ΕΧΑΜΕΤΡΟΙ.

NEO. Ἄλλ' ὅδε μὲν κλύει ἔδεν· ἐγὼ δ' ὄρῶ, ἕνεκα Θήραν
Τήνδ' αἰλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τῷδε πλέοντες.

851. Ὅμμασι δ' ἀντέχοις] ἐναντιωθῆναι τοῖς ὅμμασι τῷ Φιλοκτῆτι, καὶ μὴ ἐλάττω αὐτὸν βλέπειν νῦν ἢ κατεῖχε τὸ ὁρατικόν, ὅπως νῦν ἡπλῶται καὶ διακίρται τῇ τῷ ὕπνῳ ἀχλὺϊ τὴν τοιαύτην δὲ αἶγλαν, ἥτις νῦν τίταται ἐν τοῖς ὅμμασιν, ἀντίχοις· λίγην δὲ τὸν ὕπνον, τὸν γινόμενον αὐτῷ παραχρῆμα· ὥς ἐστὶν αὐτῷ αἶγλη καὶ φῶς.

854. Ὅρα γε πῶς εἴσῃ] πῶς εἴσῃ τῆς γνώμης· ποῖας γνώμης κρατήσῃς.

856. Τάντεῦθεν φροντίδος] τὰ μετὰ ταῦτα

πῶς ὄρᾳς φροντίδος· ἀντὶ τῆς ἐννοίας·

858. Καιρός τοι πάντων] ἔπει· ἢ μετὰ εὐκαιρίας σύνοισι, πολλῶν ἐπικρατῆσαι ἐν ἐταίμῳ καρπύεται· ὁ δὲ νῦν, ὁ καιρός ἐκείνος ὁ εὐκαιρῶς ἐπιλαβόμενος, πολλοὺς νύδοξιν σύνηγχε παρ-
εχει.

859. Παρὰ πόδας] πλησίον.

Ib. Ἄρνυται] ἀποφίρεται.

861. Τήνδ' αἰλίως ἔχομεν] τὴν Θήραν τῶν τόξων μάτην ἔχομεν, χωρὶς τῷ Φιλοκτῆτι πλέοντες.

851. ἀντίχοις. H. ob metrum.

852. Opponas te huic luci, quæ extenditur et circumfunditur, nam somnus tenebras offundit oculis. Aut contine diffusum et explicitum, intus, oculorum lumen. Aut hanc lucem, o somne, retine, ut sit αἶγλη φῶς, et intelligatur salus. Hom. Il. 9. 282. orat enim chorus ne salutiferum soporem amoveat somnus, cujus quasi nomen invocatur. Cam.

854. γε deest vet. Edd.

858. Occasio, quæ est omnium rerum intelligentia, suam mox potentiam ostendit. vel, occasio ea ad quam intelligentia accommodatur omnibus in rebus plurimum potest seu facillè gloriam parit. Cam.

859. πόδας—Schol. Cam. et vet. Edd. tantundem est.

Τῷδε

Τῷδε γὰρ ὁ ζέφανος· τέττον θεὸς εἶπε κομίζεῖν.
Κομπεῖν δ' ἔς' ἀτελῇ σὺν ψευδέσιν αἰσχροὺν ὄνειδος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἀλλὰ, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὁψεται·

ᾧ δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις,

865

Βαϊάν μοι, βαϊάν, ὦ τέκνον,

Πέμπε λόγων φάμαν·

ᾧς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς

Ὑπνος ἄπνος λεύσσειν.

Ἀλλ' ὅ, τι δύναιο μάχισον,

870

(Κεῖνό μοι γὰρ μέγισον)

Λάθρ' ἐξιδῷ ὅ, τι πράξεις,

Οἶσθ', οἶσθ' ὄντιν' αὐδῶμαι, εἰ ταυτὰν

Τῷτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι

863. Κομπεῖν δ' ἔς' ἀτελῇ] ἐντελῇ ἐπιτελεῖν
δὲ καὶ ἐπαγγέλλισθαι ἀτελεῖσα ψευδόμενον,
αἰσχρὸν ὄνειδος.

866. Βαϊάν μοι, βαϊάν] μικρὰ καὶ ἡμερὰ
μοι (φῆσι) διαλέγεσθαι, μήποτε ἀκρόσῃ κειμώ-
μενος.

868. ᾧς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς] ἀντὶ τῆς
ἐλαφροῦς τοῦ ταχὺ ἀναδελφίαι καὶ ἐγερθῆναι
ἀντὶ τῆς, ὁ ὕπνος ἐν τῇ νόσῳ ταχέως βλέπει·
ἢ ὁ νοσῶν ταχέως ἐκ τῆς ὕπνου ἀνίσταται· λέπει
δὲ τὸ. ᾧς βούλεται γὰρ λέγειν, ὥστε λεύσσειν ὁ
ὕπνος. ὥς μὴ ἡγεσθαι τῷτῳ ὕπνον ὑπάρχειν.

870. Μάχισον] μέγιστον, εὐσύνμικτον, σύμ-
φορον.

872. Ἐξιδῷ ὅ, τι πράξεις] θεωρεῖτον, βλέ-
ψον πολυάριθμον γὰρ ὁ ἔξ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶ-
ν, ἀντίπαρσεν ἀντὶ τῆς, ἐπίπαρσεν, καὶ ἐνδύ-
δαξον, ἀντὶ τῆς, δίδαξον.

873. Οἶσθ', οἶσθ' ὄντιν' αὐδῶμαι] γινώ-
σκει· (σητεῖν) ὅτι αὐδῶμαι ἀντὶ τῆς, αὐδῶ καὶ
λέγω, γὰρ, τὸν Φιλοκτῆτην διὰ μέσων τῶν
μεσικῶν.

Ib. εἰ ταυτὰν τῷτῳ γνώμαν] εἰ τὴν αὐ-
τὴν τῷ Ὀδυσσεὶ γνώμαν ἔχεις, ὥς αἶψα τὸν
Φιλοκτῆτην ἐνρεῦθεν.

865. *su deest.* Ald. et vet. Edd. H.

868. εὐδρακῆς, εὐόφθαλμος. *Hesych.*

871. Sic Ald. vet. Edd. H. vulg. κεῖνό μοι γὰρ μέγιστον· Λάθρ'—*vid.*
Lat.

873. οἶσθα γὰρ ὅτι αὐδ.—Ald. et vet. Edd. οἶσθα γ' ὅτι αὐδ.—H.

874. μάλα μὲν τοι—. Ib. *συνκινῶς* legitur et *συνκινῶς*, i. e. ἐν *συνκινῶς*
γράμμασιν. sed illa magis arridet ut sit pro *συνκινῶς*. Etiam prudentes
viri in inferias alienas vix aspiciunt, et perturbantur horum animi in re-
bus adversis. *Fl. Cbr.*—Etiam sapientes in subitis rebus et animo per-
turbato non facile constituere possunt, quid fieri oporteat. *Cam.*

H

Ἀπορρα

Ἄπορα πυκνοῖς ἐνιδεῖν πάθῃ. —

875

ΕΠΩΔΟΣ.

Οὐρός τοι, τέκνον, ἔρος·

Ἄνῃρ ὅδ' ἀνόμματος

Οὐδ' ἔχων ἄρωγαν ἐκτέταλται νύχιος.

Ἀλέης ὕπνος ἐσθλός·

Οὐ χερὸς, ἔ παδὸς,

880

Οὐ τινος ἄρχων,

Ἄλλ' ὥς τις αἰδᾷ παρακείμενος

Ὅρᾳ, βλέπει καίρια φθέγγει·

Τόδ' ἀλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι, παῖ·

Πόνος ὁ μὴ φοβῶν, κράτιστος.

885

875. Ἄπορα πυκνοῖς] ἄπορον ἐστὶ καὶ τοῖς συντοῖς ἰδὼν τὸ πρακτικόν· λαίπει δὲ ὅτι καὶ γραφεται πυκνοῖσιν, ἐν ᾧ, ἐν πράγμασι πυκνοῖς συνιδεῖν τὸ πρακτικόν, ἄπορον.

876. Οὐρός τοι] ἐπιτίθεται καίρος.

877. Ἀνόμματος] ἐστὶν αἰσθητὸς τὸ φητός.

878. Ἐκτέταλται νύχιος] ἐπὶ κατὰ νύκτα καθεύδουσι. παρὰ τῷ το δὲ εἶπε τὴν ἡμέραν νύκτα ἄραν, ἀντὶ τῆς κοιμάμενος· τὸ δὲ ἔξῃς, ἐκτέταλται νύχιος, ἢ χερὸς, ἢ παδὸς ἄρχων, ἀντὶ τῆς ἰσθέντων μὲλῶν δυνάμενος κινεῖν, καὶ βλέπων.

879. Ἀλέης ὕπνος ἐσθλός] ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ τὴν ἀλῆαν καὶ τὴν θερμὴν τῶν ὀστέων ἀγαθός. Ἡ, ἀλῆς, θερμός· παρὰ τὴν ἀλῆαν. καὶ Ὀμηρος.

“ἀλῆν τε γένεται.”

τῷ το δὲ, καθ' ἑαυτὸν φησὶν, ὕπνος σύμφερές ἑστι καὶ τοῖς πράγμασιν ἀγαθός.

884. Τὸ δ' ἀλώσιμον] τὸ δὲ ἀγρυψίμοι ὁ ἐστὶ πόνος, ἀνάκειται τῇ ἐμῇ φροντίδι.

885. Πόνος ὁ μὴ φοβῶν] ὁ πόνος ὁ μὴ φόβον ἔχων, κράτιστος ἐστίν, ὁ μὴ πρὸς κίνδυνον πάντων ἀντὶ τῆς μὴ φοβηθῆναι· πάντα γὰρ κινύσμεν.

876. *Opera pretium est animadvertere, quantâ cum arte, quantoque cum judicio, nautarum horum gregariorum mores depingit Poeta. --- Talibus autem moribus contrapostis, tanto magis conspicua enitet Neoptolemi generosa indoles, magnanimitasque egregia. H.*

877. *ἀνῆρ δ' ἀνόμματος, --- Ald. et vet. Edd.*

879. *Somnum esse dicit aptum et bonum proposito suo. et calidum nominat, quia calor tum maximè in corpore diffundatur. Cam.*

Ἀλέης, Doricè pro ἡλῆς, quam vocem per ἀφρων, ἡλῆος, exponit *Hesych.* H. vid. *Lat.*

882. *τις γ' H. ad fulciendum metrum.*

833. *Tantundem intueri cernereque dicit, atque ii foleant qui vicini sint morti. --- vel καίρια simpliciter accipiendum, letaliter. vid. Lat.*

884. *τῷ δ' ἀλ---- Cam.*

885. *Cohortatio est ad praesentiam animi. nam illam industriam esse laudabilem*

IAMBOLI.

NEO. Σιγαῖν κελεύω, μηδ' ἀφεσάναι φρενῶν
Κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα.

ΦΙΛ. ὦ φέγγος ὕπνε διαδοχον, τό, τ' ἐλπίδων
Ἄπισον οἰκέρημα τῶνδε τῶν ξένων
Οὐ γὰρ ποτ', ὦ παῖ, τῆτ' ἂν ἐξηύχης' ἐγὼ, 890
Τλῆναί σ' ἐλεεινῶς ὦδε τὰ μὰ πῆμαίλα
Μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελῆντά μοι.
Οὐκ ἐν Ἀτρεΐδαι τῆτ' ἔτλησαν εὐπόρως
Οὕτως ἐνεγκεῖν οἱ ἄγαθοι στρατηλάται.
Ἄλλ' εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις, καὶ εὐγενῶν, 895
ὦ τέκνον, ἡ σὴ' πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ
Ἔθε, βοῆς τε καὶ δυσσομίας γέμων.
Καὶ νῦν ἐπειδὴ τῆδε τῆ κακῆ δοκεῖ
Λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον,
Σύ μ' αὐτὸς ἄρον, σύ με κατάρσῃσον, τέκνον, 900
Ἴν' ἥνικ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ,

889. Οἰκέρημα] φυλάκη, παρησία.

890. Ἐξηύχης' ἐγὼ] ἐνέμισα.

896. Ἐν εὐχερεῖ] ἐν ἰλαχίσει.

897. Καὶ δυσσομίας γέμων] πεπληρωμένος σὺ τῆς ἐμῆς δυσσομίας.

898. Ἐπειδὴ τῆδε τῆ κακῆ] ὅταν με ὁ κακὸς ἀφῇ.

901. Κόπος μ' ἀπαλλάξῃ] γράφεται κατὰ ἀπαλλαχθῆμιν.

laudabilem dicit, et vincere, a quâ metus et formido abfit. Id. Hec ideo dicit Chorus, ut Neoptolemo persuadeat, Philoctetem jam somno oppressum sine morâ esse comprehendendum, ita enim nihil ex fagittis Herculeis fore metuendum. H.

888. Perperam hæc interpretatur P. Brumoy, H. quem vide.

Ib. διαδοχον---cum Genitivo, sic Eur. Suppl. 71.---vid. Markl. in loc. et Valck. ad Phœn. 374.

894. οἱ ἄγαθοι---ironia, ut *salve, bone vir, columen vero familiae*. (Ter. Phorm. 2. 1.) Cam.

901. Cum primum abscesserit fatigatio. sed inusitatius hoc quibusdam visum, itaque talis scriptura subijcitur, κόπος γ' ἀπαλλάχθω, cum primum liberatus fuero fatigatione. Id.

Ὀρμώμεθ' ἐς ναῦν, μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.—

NEO. Ἀλλ' ἥδομαι μὲν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα,
Ἀνώδυνον βλέπουσα καμπνέοντ' ἔτι

Ὡς ἐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σε

905

Πρὸς τὰς παρῆσας ζυμφορὰς ἐφαίνετο.

Νῦν δ' αἶρε σαυτὸν εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,

Οἴσχετί σ' οἶδε τῷ πόνῳ γὰρ ἐκ ὄκνου

Ἐπεὶ περ ἔτω σοὶ τ' ἔδοξ' ἐμοὶ τε δρᾶν.—

ΦΙΛ. Αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καὶ μ' ἐπαιρ' ὥσπερ νοεῖς. 910

Τέτρε δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ

Ὀσμῇ πρὸ τῷ δέοντος οὐπὶ νῆϊ γὰρ

Ἄλις πόνος τέτοισι συνναίειν ἐμοί —

NEO. Ἐσώ τάδ' ἀλλ' ἴσω τε, καὶ αὐτὸς ἀντέχε.

ΦΙΛ. Θάρσει τό τοι συνηθες ὀρθάσει μ' ἔθες.

915

NEO. Παπαί, τί δῆτα δρῶμι ἐγὼ τὸν θένδε γε;

ΦΙΛ. Τίδ' ἐσίν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέθης λόγῳ;

NEO. Οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τὰ πορον τρέπειν ἔπ' ε.

ΦΙΛ. Ἀπορεῖς δὲ τῷ σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.

NEO. Ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τῷδε τῷ πάθῳ κυρῶ.

920

ΦΙΛ. Οὐ δὴ σε δυσχέρεια τῷ νοσήματι

Ἐπέισεν, ὥς μὴ μ' ἄγειν ναυτὴν ἔτι;

912. Οὐ πὶ νῆϊ γὰρ] ἴκανον αὐτοῖς γινώσκονται ὁ πόνος, ἐπὶ τῇ νῆϊ συνναίει μοι, καὶ οὐτ' ἐμὸν ἐμοί.

914. Ἀλλ' ἴσω τε καὶ αὐτὸς] ἴσχυος καὶ ἀντιλαμβάνειν.

916. Παπαί, τί δῆτα] ὁ Νεοπτόλεμος ἀδελφόν, ἰνυῶν ὅτι μέλλει ἐξαπατᾶν τὸν Φίλοκ-

τήτην, καὶ ἀπάγειν εἰς τὴν Ἰλίον, καὶ ἐπὶ τὴν σκατρίδα, καθάπερ ἐτηγγίλατο.

920. Παθὸς κυρῶ] παθὸς λόγῳ, τῆς ἀπειρίας ἀντὶ τῶ ἀπορῶν τυγχάνειν.

922. Μὴ μ' ἄγειν ναυτὴν ἔτι] ἐρωτηματικῶς.

912. ἔτως---Ald. et vet. Edd.

916. Hæc est illa in Fabula difficultas. non enim potest vincere naturam suam simplicem et bonam Neoptolemus. Itaque in ipso facto dolet et hæsitat. Cam.

921. τῷδ' ἢ σι---Tour. N. C. p. 135. vid. Lat.

NEO. Ἀπαν-

NEO. "Απαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτῆ φύσιν

"Όταν λιπὼν τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἔδην ἔξω τῆ φυτεύσαντος εὐ γε

925

Δρᾷς, ἔδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.

NEO. Αἰσχροὺς φανῆμαι· τῆτ' ἀνιῶμαι πάλαι.

ΦΙΛ. Οὐκ ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ.

NEO. ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεῦτερον ληφθῶ κακός,

Κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἰσχίς· ἐπῶν;

ΦΙΛ. Ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνώμην ἔφυν,

931

Προδὲς μ' ἔοικε, κακλιπὼν, τὸν πλεῖν σελεύειν.

NEO. Λιπὼν μὲν ἔκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ

923. Τὴν αὐτῇ φύσιν] διότι ἡ εἰς, ἐν ᾗ, ἡ τὴν αὐτῇ φύσιν ἐκίπνῃ (φύσι) λέγω δυσχέρειαν προσποιεῖται τὸν ἀνδρὶ τῷ ξένῳ τι τις αὐτοῦ διαποικίλας διαποικίλει.

925. Τη φυτεύσαντος] τῷ Ἀχιλλεῖ.

928. ἐν οἷς γε δρᾷς] ἐν οἷς πράττεις, ἢ ἴση αἰσχίς· ἐν οἷς δὲ φωνεῖς, φωνῶμαι.

930. Κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ] τὰ ἀληθῆ.

Ib. Καὶ λήγαν αἰσχίς· ἐπῶν] ἀπατάω.

931. Εἰ μὴ γὰρ κακός] εἰ μὴ κακὸς καὶ γνώμῳ βλαβύομαι, προδῶσι μοι ὅτος ὁ ἀνὴρ.

933. Λιπὼν μὲν ἔκ ἔγωγε] ὡς ὅτι καταψέψω σε εἰς τὸ κακόν, ἀλλ' ὅτι λυπηρὸς καὶ δ' ἀπὸ τὴν σὴν γνώμην μίλλω σε ἄγαν, ὥστε Τροίαν δὲ φρεῖ.

823. Hic φύσις est mentis naturalis inclinatio. cæterum non placet quod scribit Scholiastes hoc loco particulam εἰς desiderari. nam λιπὼν τὴν αὐτῇ φύσιν, est quod ait Flaccus, *se fugere*, i. e. suos mores, ut *naturam expellere furcâ*, idem ait. *Fl. Chr.*

933, 934. Est allusio in part. λιπὼν et vöce λυπηρῶς. Etsi suspicor legendum, λυπηρῶς δὲ μοι, vel μὴν, ut dicat, sibi hoc dolere, non esse eam navigationem atque cursum fervaturum se, quem speret Philoctetes, quod illum ad Trojam cogitaret vehere. *Cam.*---Lego *πέμπων*. Subj. neque probo Camerarii lectionem qui pro μὴ reponit μοι, vel μην *Fl. Chr.*---In *Turn.* Ed. legitur ut hic; at in cæteris. *πέμπων*, et interpunctio ante μὴ---Subaudiendum est τὸν πλεῖν σελεύειν, nequaquam, te relicto, abibo.---Times ne te relinquam; at ego contra timeo, ne tibi molestus sim quod te non relinquam, sed ducam quo nolis. si quis autem servare vellet, *πέμπων*, legendum esset λυπηρὸς, et subaudiendum δ: sed multo est expeditior oratio in altera lectione. *Sicrb.*---Magis mihi arridet *Aldina* et vulg. *πέμπων*. Ita instituenda est constructio, λιπὼν μὲν σε ἔκ ἔγωγε τὸν πλεῖν σελεύειν, μηδὲ (τὸν πλεῖν σελεύειν) *πέμπων* σε μᾶλλον λυπηρῶς ἢ εἰ ἔλιπον ἄν, τὲτό ἀνιῶμαι πάλαι. *H.*

Πέμπω

Πέμπω σε μάλλον, τῆτ' ἀνιῶμαι πάλαι.

ΦΙΛ. Τί ποῖε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς ἔμανθάνω. 935

ΝΕΟ. Οὐδέν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
Πρὸς τὰς Ἀχαιῆς, καὶ τὸν Ἀτρειδῶν σόλον.

ΦΙΛ. Οἴμοι· τί εἶπας;

ΝΕΟ. Μὴ σέναζε πρὶν μάθης.

ΦΙΛ. Ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποῖε; 940

ΝΕΟ. Σῶσαι κακῆ μὲν πρῶτα τῆδ', ἐπεῖτα δὲ
Εὖν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.

ΦΙΛ. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;

ΝΕΟ. Πολλὴ κρατεῖ

Τέτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμῷ κλύων. 945

ΦΙΛ. Ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένε,
Δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.

ΝΕΟ. Ἄλλ' ἔχ οἶόν τε· “ τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν,
“ Τό, τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.”

ΦΙΛ. ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δαῖμα, καὶ πανουργίας 950

Δεινῆς τέχνημ' ἐχθισον, οἷά μ' εἰργάσω,

Οἷ' ἠπάτηκας· ἔδ' ἐπαισχύνῃ μ' ὀρών

Τὸν προσρόπαιον, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε;

944. Πολλὴ κρατεῖ] πολλὴ γὰρ ἐστὶν ἀνάγκη καὶ ταῦτα διαπράττεισθαι.

948. Τῶν γὰρ ἐν τέλει] τῶν κρατύντων γὰρ φροντίζω μάλλον ἢ σὺ. διὸ ἔδωκα σοι ταῦτα.

950. ὦ πῦρ σὺ] ἰσχυρὰ τὸ ὄνομα τῆτο λέγει. Πῦρ γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ πρῶτος Νεοπτόλεμος.

943. Sic in Ajace, τὰς ἐν τέλει. v. 1369.

950. Μάινετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχείσπαλος, ἡ ὕλην πῦρ Ουρεσι μαίνεται βαθείης ἐν τάρφισιν ὕλης. Il. o. 606. καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἵσκει. Il. v. 372. Al-luditur autem ad nomen Neoptolemi; Pyrrhum enim vocârunt deno-minantes ab igne. Cam.---a colore rufo et igneo. Ft. Cbr.---Non credo. f. Ω θῆρ σὺ, καὶ πᾶν δαῖμα---O bellua, non homo. Ed. 1746.---Forfan legendum, πυρσι, O merito Pyrrhi nomen obtinens, rutilantis cometæ in-bar. Mudge.

Ἀπεξέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἐλών.

954

Ἀπόδος, ἱκνῆμαί σ', ἀπόδος, ἱκελεύω, τέκνον.

Πρὸς θεῶν παλῶων, τὸν βίον μή μ' ἀφέλῃς.

Οἶμοι τάλας· ἀλλ' ἐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,

Ἀλλ' ὡς μεθήσων μή ποθ' ὦδ' ὄρᾳ πάλιν.

Ὡ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνεσῖαι

Θηρῶν ὀρείων, ὦ καλαρῶγες πέτραι,

960

Τμῖν τὰδ'· ἐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω·

Ἀνακλαίωμα παρῶσι τοῖς εἰωθόσιν,

Οἷ ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐχ Ἀχιλλέως.

Ὅμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει.

Προθεῖς τε χεῖρα δεξιᾶν, τὰ τόξα μὲν

965

Ἱερὰ λαβὼν τῇ Ζηνὸς Ἡρακλῆες ἔχει,

Καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει,

Ὡς ἀνδρ' ἐλών μ' ἰσχυρόν, ἐκ βίας ἄγει,

Κεκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνῷ σκιάν,

Εἰδῶλον ἄλλως· ἐ γὰρ ἂν σθένοντά γε

970

958. Ἀλλ' ὡς μεθήσων]] ἄτω μοι πάλιν | λίγω· ἐ γὰρ οἶδα πρὸς ὅτινα μᾶλλον ἀποδύ-
προσέχει ἀναιδῶς, ὡς μὴ ἔασαν καὶ δάσαν τὰ | ρωμαι.

βίην.

961. Τμῖν τὰδ'· ἐ γὰρ ἄλλον] ὑμῖν ταῦτα | τὰ τὴν παροιμίαν.

954. Illi nempe arcus victum parabat, ex avibus quas sagittis deji-
ciebat. *Fl. Chr.* Ita cum arcu et victus copia et spes vitæ aufertur.
βίος. verò tono mutato, si acuitur, arcum significat, ut---ἀργυρέοιο βιῶν.

α. 49. *Cam.*

955. ἀπόδος---vid. Dawes, p. 245.---σ' deest Ald. et vet. Edd.

356.---μή μὲν φέλλῃς.---Ald. vet. Edd. H.---f. με μὴ ἀφέλῃς. Ed. 1746.

957. προσφωνεῖν, Ald. C.---προσφωνεῖς, vet. Edd.---Virg. iv. 369.

958. Sed ita respicit, ut qui reddere nullo modo arcum mihi velle
videatur. *Cam.*

961. Hoc ideo dicit Philoctetes, quia Chorum e Neoptolemi subdi-
tis constantem æque cum illo perfidiæ reos, atque insidiarum sibi
struendarum, putabat. H. quem vid.

Εἰλέν

Εἶλέν μ'· ἐπεὶ εἴδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλω.

Νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος· τί χρή με δρᾶν;

Ἄλλ' ἀπόδος· ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενῆ.

Τί φῆς; σιωπᾶς; εἰδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.

Ὡς σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὐθις αὖ πάλιν 975

Εἴσειμι πρὸς σε φίλος, ἐκ ἔχων τροφήν.

Ἄλλ' αὖ θανῆμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,

Οὐ πῆλυνον ὄρνιν, εἰδὲ θῆρ' ὀρειβάτην

Τόξοις ἐναίρων τοῖσδε γ'· ἀλλ' αὐτὸς τάλας

Θανὼν, παρέξω δαῖθ', ὅφ' ὦν ἐφερβόμην, 980

Καί μ', ὅς ἐθήρων πρόσθε, θηράσῃσι νῦν.

Φόνον φόνε δὲ ρύσιον τίσω τάλας,

Πρὸς τῇ δοκῦντος εἰδέν εἰδέναι κακόν.

Ὅλοιο μὴ πω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν

Γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς. 985

976. Πρὸς σε φίλος] εἴσειμι (φῆσιν) εἰς σέ, πῶς γινώσκων, τὴν διὰ τῶν τόξων μοι γινώσκων, ὅτι ἐκ ἔχων τροφήν· αὐτὴν τροφὴν ὦν, ἀντι τῇ, αὐτὴν τόξων.

977. Ἄλλ' αὖ θανῆμαι] γράφεται ἀλλ' αὖ θανῆμαι. οἶον, ξηρανθήσομαι.

979. Τόξοις ἐναίρων] ἐγὼ ὁ εἰσβαλὼν ἐσθλὴν τὰ θηρία, βρωθήσομαι νῦν ὑπ' αὐτῶν.

982. Φόνε δὲ ρύσιον] ἐνίχυρον, ἀμειψίην ἐκτίσω. Ὅμοιος· "ῥύσι ἐλαυτέμενος."

985. Μετοίσεις] μεταποιήσεις.

972. τί χρή ποιεῖν; Ald. et vet. Edd.

946. Ἄλλ' deest Ald. vet. Edd.—l. Ἄλλ' ἀπόδος ἄλλα—Turn.—vel Ἄπ' ἐν δόξ· vel ἀπόδος ταδ'. Cam.

975. αὐθις αὖ πάλιν, non δις ταυτὸ, ut Æschylus, sed tres dixit, quod ipse princeps theatri scenici non debuit, nisi ταυτολογία excusandæ essent in animo perturbato. Fl. Cbr.

976. Proprie φίλοι vocantur qui cum arcu tantum militant, velitesque sunt, et levis armaturæ. sic in Aj. v. 1142. πάν φίλος ἔρκεσαιμὶ σοι γ' ὀπλισμένω. Id.

977. Sic Schol. Steph. Cam. H.—αὐανῶ βίον. El. S21.—Αὐανῶ λίθος. Arist. R. 196. ubi vid. Schol. vulg Ἄλλ' αὖ θανῆμαι.

984. εἰ καὶ πάλιν μετ—Sic ap. Æsch. S. T. μὴ τῇ δόξῃ πάλιν, i. e. εὐοίκα. Fl. Cbr.

ΧΟΡ. Τί

- ΧΟΡ. Τί δρῶμεν; ἐν σοί καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
 "Ἦδη 'σι, καὶ τοῖς τῷδε προσχωρεῖν λόγοις.
- ΝΕΟ. Ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπλωκέ τις
 Τῷδ' ἀνδρὸς, ἔ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.
- ΦΙΛ. Ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς Θεῶν, καὶ μὴ παρῆς 990
 Σαυτῷ βροτοῖς ὄνειδος ἐκκλείψας ἐμέ.
- ΝΕΟ. Οἴμοι, τί δρασῶ; μὴ ποτ' ὤφελον λιπεῖν
 Τὴν Σκυῖρον ἔτω τοῖς παρῆσιν ἄχθομαι.
- ΦΙΛ. Οὐκ εἴ κακὸς σὺ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
 "Εοικας ἤκειν αἰσχυρά; νῦν δ' ἄλλοισι δῆς, 995
 Οἷς εἰκὸς, ἐκπλει, τὰμά μοι μεθεῖς ὅπλα.
- ΝΕΟ. Τί δρῶμεν, ἄνδρες;
- ΟΔΥ. "Ω κάκις ἀνδρῶν, τί δρᾶς;
 Οὐκ εἴ μεθεῖς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;
- ΦΙΛ. Οἴμοι τίς ἀνὴρ; ἄρ' Ὀδυσσέως κλύω; 1000
- ΟΔΥ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμῷ γ', ὃν εἰσορᾶς.
- ΦΙΛ. Οἴμοι πέπραμαι, κἀπόλωλ' ὅδ' ἦν ἄρα
 Ὁ ξυλλαβὼν με, κἀπονοσφίσας ὅπλων.
- ΟΔΥ. Ἐγὼ, σάφ' ἴσθ', ἔκ ἄλλος ὁμολογῶ τάδε.
- ΦΙΛ. Ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα. 1005

987. Προσχωρεῖν] πισθῆναι.

995. Νῦν δ' ἄλλοισι δῆς] νῦν δ' ἄλλοις δῆς
 τὰ κακά, οἷς εἰκὸς, ἐκπλει, τὰ ἐμά ὅπλα ἐ
 μοὶ δῆς.

997. Τί δρῶμεν, ἄνδρες] Μετανοήσας ὁ Νε-

οπτόλεμος ἤθελε δῆναι τῷ Φιλοκτῆτι τὰ ὅπλα
 αὐτῷ· ἐλθὼν δ' ὁ Ὀδυσσεύς καὶ θρασυμένους
 αὐτὸν ταῦτά φησιν, Οὐκ εἴ μοι δῆς τὰ τόξα
 ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν.

1002. Πέπραμαι] πεπραγμέναι.

986. τί δρῶμεν, ἐν σοί· *penes te est, quid facere debeamus. sed multo
 aptius, τί δρῶμεν; ἐν σοί---aptius, item dicetur ἐν σοὶ ἐστὶ, sequente infini-*
tivo. Steph. Ita omnino cum H. *Stephano* interpunge. H.997. Pœnitent Neoptolemum Ulyssis suavis mentitum esse; nam ut
 ait Aristot. l. 8. ἡθικῶν, τὸ ἀληθεύειν αὐτῷ καλὸν ἦν, omninoque illic hanc
 Tragediam innuit. *Fl. Chr.*

ΟΔΥ. Τῆτο μὲν

Οὐδ' ἦν θέλη, δράσει πότ'· ἀλλὰ καὶ σέ δεῖ
 Στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βία σελεῖσσί σε.

ΦΙΛ. Ἐμ', ὦ κακῶν κάκιζε καὶ τολμίσαιε,
 Οἶδ' ἐκ βίας ἄξεσιν;

1010

ΟΔΥ. Ἦν μὴ ῥπης ἐκῶν.

ΦΙΛ. ὦ Λημνία χθῶν, καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
 Ἠφαιστότευκλον· ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ,
 Εἴ μ' ἔτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξειαι βία;

ΟΔΥ. Ζεὺς ἐσθ' (ἴν' εἰδῆς) Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
 Ζεὺς, ὃ δέδοκται ταῦθ' ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 1016

ΦΙΛ. ὦ μῖσος, οἷα κἄξανευρίσκεις λέγειν,
 Θεὸς προτείνων, τὸς θεὸς ψευδεῖς τιθεῖς;

ΟΔΥ. Οὐκ' ἀλλ' ἀληθεῖς· ἦδ' ὁδὸς πορευτέα.

ΦΙΛ. Οὐ φημ' ἐγωγε.

1020

ΟΔΥ. Φημί· πεισέον τάδε.

ΦΙΛ. Οἴμοι τάλας· ἡμᾶς μὲν ὥς δόλως σαφῶς
 Πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, ὃδ' ἐλευθέρως.

ΟΔΥ. Οὐκ' ἀλλ' ὁμοίως τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ἧν
 Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ, καὶ κατασκάψαι βία. 1025

1013. Τὸ παγκρατὲς σέλας Ἠφαιστότευκ-
 τον] τὸ Ἠφαιστοῦ πῦρ· ἐν γὰρ αἱ Λῆμναι τὰ
 τῷ Ἠφαίστῳ ἐργαστήρια, ἐνθα καὶ κρατῆρες οἷσι
 πυρός.

1014. Ἐκ τῶν σῶν] λίπμι κόλπων.

1024. Οὐκ' ἀλλ' ὁμοίως] ἀντὶ τῷ, ὃ δόλον
 σὲ ἐφυσεν, ἀλλ' ἀρίστον καὶ μετὰ ἀρίστον τὴν
 Τροίαν δεῖ σὲ πορεύσασθαι τῆτο δὲ ποροπτιπτόν.

1007. Sic Ald. et vet. Edd. ut ad Neoptolemum referatur. Fl.
 Chr. Steph. Johne. H. vulg. δράσεις.

1009. τολμήσατε pro τολμησατε, Sic et Ald. vulg. τολμίσαιε, quod
 nullâ analogiâ formatur. H.

1014. ἐκ τῶν σῶν—Generaliter, e tuis locis, aut κόλπων. Cam.

1018. Hæc Ulyssæm quasi pejerare solitum arguens dicit Philocte-
 tes. H.

ΦΙΛ. Οὐδέ-

ΦΙΛ. Οὐδέποτε γ' εἶδ' ἦν χρή με πᾶν παθεῖν κακόν,
Ἐως ἂν ἤ μοι γῆς τόδ' αἰπυνόν βάθρον.

ΝΕΟ. Τίδ' ἐργασείεις;

ΦΙΛ. Κράτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα

Πέτρα πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσών.

1030

ΟΔΥ. Ξυλλάβετε τῆτον' μὴ πὶ τῷδ' ἔσω τάδε.

ΦΙΛ. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρεῖα φίλης

Νευρᾶς ὑπ' ἀνδρὸς τῆδε συνθηρώμεναι.

ὦ μὴδὲν ὑγιές, μὴδ' ἐλευθερον φρονῶν,

Οἷός μ' ὑπῆλθες ὥς μ' ἐθηράσω, λαβὼν

1035

Πρόβλημα σαυτῆ παῖδα τόνδ' ἀγνώτ' ἐμοί·

Ἀνάξιον μὲν σε, κατὰξιον δ' ἐμῷ.

1030. Πέτρα πέτρας] πρὸς τῇ πέτρᾳ ἵνα
μαζῶ τὴν κεφαλὴν μου, ἀναθὺν πεσόντων ἀπὸ πέ-
τρας.

1031. Μὴ πὶ τῷδ' ἔσω] μὴ ἔσω ἐπὶ τῷ
Φιλοκτῆτῃ ἢ ἐξουσία τῷ κατακρημνίζεσθαι.

1032. ὦ χεῖρες] διδιδυμῶς ταυτὰ φησι.

1033. Συνθηρώμεναι] ἀλῶσαι καὶ συλλαμ-
βάνεσθαι.

1034. ὦ μὴδὲν ὑγιές] ὡς δόλιον Ὀδυσσεύς.

1037. Ἀνάξιον μὲν σε] Ἀνάξιός ἦν (φησὶ)
περιπατῆν μετὰ σὲ τῷ δολιρῷ καὶ σκολιῷ· ἀ-
ξίος δὲ μετ' ἐμῷ εἶναι τῷ ἢ καὶ οὗτος δολιρῷ.

1026. Antrum ubi habitabat Philoctetes, quia in loco editiore (v. 29.) ponebatur, climacis gradui summo huic comparatur, unde se praecipitaturum mox ille minatur. H. vid. Lat.

1027. Aut Ulysses loquitur, aut Neoptolemus. Ulysses, ut opinor, Joban. — et sic Ald. et vet. Edd. — vulg. Ne. — ἐργασίας. Turn. in textu, sed in marg. ἐργασίαις, recte. Quis enim ἐργάζω pro ἐργάζομαι ferat? At ἐργασίαις hic erit Sophocli, quod eidem est in Ajace δρασί-
αις duobus in locis, itidemque in hac Tragœdiâ, viz. ἐπιθυμεῖν ἐργάζεσθαι, et ἐπιθυμεῖν δρᾶν. Steph.

Ib. An το κράτα neutrius sit generis dubitat Heathius; itaque jungit τόδ' cum αὐτίκα, ut sensus sit, hoc ipso temporis momento. Neutrius esse generis probat Pind. in Isthm. — τρία κράτα — Eustath. Steph.

1031. Nolo hanc illi potestatem fieri, βελεύεται ὅπως μήποτε ἐτὶ ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ. Xen. — ἐπ' ἄλλοις εἶναι. Dem. Cam.

1032. Queritur Phil. hæc evenire sibi spoliato arcu, quem nervum dixit συνεκδοχικῶς. Id.

1034. ὑγιές, λυσitteλές, ὠφέλιμον. Suid. qui hos versus citat. melius, ut mihi videtur, Schol. ὡς δόλιον. et si memini τὸ ὑγιές est ἀληθές, ut rectè, μὴ ὑγιές, fit falsum et dolosum. Fl. Chr. — Vid. Aristoph. Pl. v. 355.

1036. Personam dicit subornasse Ulyssem pueri, sub quâ ille lateret. Cam. πρόβλημα metaphora a Clypeo ducta. H.

Ὃς ἔδεν ἤδει πλὴν τὸ προσαχθὲν ποιεῖν.
 Δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐσιν ἀλγεινῶς φέρων,
 Οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ πάθον. 1040
 Ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπεσ' αἰεὶ
 Ψυχὴ νιν ἀφυῇ τ' ὄντα, καὶ θέλονθ', ὅμως
 Εὖ πρὸ δίδασκεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφον.
 Καὶ νῦν δέ μ', ὦ δύσηνε, συνδήσας, νοεῖς
 Ἀγεῖν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ἧ με πρὸ βάλας 1045
 Ἀφίλον, ἔρημον, ἀπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν.
 Φεῦ· ὅλοιο· καὶ σοὶ πολλάκις τόδ' εὐξάμην.
 Ἀλλ' ἔ γάρ ἐδεν θεοὶ νέμεσιν ἡδὺ μοι.
 Σὺ μὲν γέγηθας ζῶν· ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι 1049
 Τῆτ' αὖθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
 Γελώμενος πρὸς σὲ γε καὶ τῶν Ἀτρέως
 Διπλῶν στρατηγῶν δ', οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
 Καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεῖς,
 Ἐπλεῖς ἅμ' αὐτοῖς· ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον

1042. Ἀφυῇ τ' ὄντα] ἀκακὸν ἀπὸ φύσεως.

1046. Ἐν ζῶσιν νεκρόν] ἵπαι ὅτι κοιμάμενον
 αὐτὸν ἵασιν, ἢ διὰ τὸ πάθος, νεκρὸν λέγει.

1053. Κλοπῇ τε κἀνάγκῃ] ἀπάτῃ. καὶ ὁ

μενέει· "Κλέπτει νόμῳ."

Ib. Ζυγεῖς ὀνομασθῆναι. ὁ δ' ἐνὶ καίτοι σὺ
 μὴ ἀνυγκασθῆς πρακτικῇ προσπαθῆναι γὰρ
 αὐτὸν μαίεσθαι, Παλαμίδης ἡγορεῖται.

1042. ἀφυῇ nunc ἰνφυῇ notat, qui simplex esset, et naturā minime callidus. *Cam.*

1044. Sic Ald. et vet. Edd. H. vulg. δέ μ',---Hic δύσηνον est ἐξωλέ-
 γατος, et sic Electra, ἰὼ παῖ δυσχιωτάτης Ἠλέκτρα μητρός. v. 120. Quod
 et adnotatur ap. Suidam; non enim hic ut aliās τάττεται ἐπὶ τῷ οἴκῳ.
Fl Chr.

1047. I. εὐξάμην. H. vid. 1024.

1051. Sic Ald. et vet. Edd. H. vulg. σὺ γε---διπλῶν.

1021. κλοπῇ *malitiosa ambitio*. *Fl. Chr. Circumventio*. *Cam.* κλέπ-
 τιν autem *fallere* significat. κλέπτει νόμῳ, *Il. α.* 132.

1053. ἑβαλον, legendum ἑβαλον. *Ald.* Attici enim nunquam aug-
 mentum abjiciunt. *H.*

1054. Sic *Fl. Chr. Ed.* 1746, τι μ' ἀπάγισθαι---*Cam. H.*---vulg. τι
 μ' ἀπάγισθαι;

Ἐκόντα

Ἐκόντα πλεύσανθ' ἐπταὶ ναυσὶ ναυβάτην, 1055
 Ἀτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῆς· κεῖνοι δὲ, σέ.
 Καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγετε; τῷ χάριν;
 Ὃς ἔδεν εἰμι, καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.
 Πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθισε, νῦν ἔκ εἰμί σοι
 Χωλός, δυσώδης· πῶς θεοῖς εὖξεσθ', ἐμῷ 1060
 Πλευσαντος, αἶθιν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
 Αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἔβαλεῖν ἐμέ.
 Κακῶς ὅλοισθ'· ὅλοισθε δ' ἡδίκηκότες
 Τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
 Ἐξοιδά δ' ὡς μέλει γ' ἐπεὶ ἔτ' ἂν γόλον 1065
 Ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' ἔνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίας,
 Εἰ μὴ τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμῷ·
 Ἄλλ', ὦ παρῳά γῆ, θεοὶ τ' ἐπόψιοι,

1056. [Ὡς σὺ φῆς] οἱ Ἀτρεΐδαι μὲ ἐξέβα-
 λον, ὡς σὺ λέγεις.

Ib. [Κεῖνοι δὲ, σέ] οἱ δὲ σέ φασιν σὺ μὲν
 (φασίν) ἐκείνης αἰτίας, ὑπὲρ τῷ ῥίψηναι ἐμέ·
 ἐκείνοι δὲ σε λέγουσιν αἰτίων.

1061. Πλευσαντος, αἶθιν ἱερά] τῶτο γὰρ

προφασισαμένη Ὀδυσσεύς, ὅτι καὶ ἐστὶ θυσιάζωντος, ἐξ ἧκαν αὐτόν.

1064. Εἰ δίκης μέλει] εἰ φοιτῆς ἐστὶ τῆς
 δίκης τοῖς θεοῖς.

1068. Θεοὶ τ' ἐπόψιοι] οἱ ἐφορῶντές μιν
 δυστυχεῖντα.

1060. Ironia, habet exprobatorem acerbam prioris injuriæ. Cam.
 ---εὖξεσθαι---rite præbit sequentibus αἶθιν, σπένδειν. Eliditur diph-
 thongus, ut in Eur. Or. 493. Con. 40. H. εὖξεσθ'---malim ἀρξεσθ',
 incipietis sacra facere, vel potius, sacra facietis. Fl. Chr. Hanc con-
 jecturam lubens admitterem, si constaret Sophoclem locutione illā ἀρ-
 χισθαι ποιεῖν pro simplici ποιεῖν usquam fuisse usum, aut si locus esset
 sic perpurgatus. nunc nullus dubito, quin scribendum sit, πῶς θεοῖς
 ἔξες, ἐμῷ κλαύσαντος---Vid. Schol. Pierson. Verif. l. 11. p. 164.

1064. Sic ap. Ovid. Ajax.---Quæ si Dii sunt, non vana precaris. Fl.
 Chr.

1065. ἐπεὶ ἔτ' ἂν τὸν γόλον, ut elidatur diphthongus more Sophocli
 familiari. Canter. legerem, ἔ τὸν γόλον. Quorsum enim ἂν geminatur?
 Fl. Chr.---Lege ex Aldina ἐπεὶ ἔποτ' ἂν γόλον, ut diphthongorum hic,
 ut sæpe aliàs, fiat Crasis. H.

Ib. ἐξοιδά γ' ὡς---Ald. Steph. m.

1066. Secundum hoc Homericum, ζ. 285. εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελ-
 θόντ' αἶδος εἴσω, φαίην κεν φρεν' ἀτέρπευ οἷζυός ἐκλαθέσθαι. Cam.

Τίσασθε,

Τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
 Εὐμπαντας αὐτὲς, εἴ τι καὶ οἰκτείρετε, 1070
 Ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς· εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
 Τύττες, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόστου πεφευγένοι.—

ΧΟΡ. Βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
 Τήνδ' εἶπ', Ὀδυσσεῦ, καὶ χ' ὑπέεικυσαν κακοῖς.

ΟΔΥ. Πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τῆδ' ἔπη, 1075

Εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἐνὸς κρατῷ λόγῳ.

Οὐ γὰρ τοιῶτων δεῖ, τοιῶτός εἰμ' ἐγώ·

Χ' ὥπερ δικαίων καὶ γαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,

Οὐκ ἂν λάβοις με μᾶλλον ἔδεν' εὐσεβῆ.

Νικᾶν γε μέντοι πανταχῇ χρήζων ἔφυν, 1080

Πλὴν εἰς σέ· νῦν δέ σοί γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.

Ἀφέτε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψεύσητ' ἔτι.

Ἐἴτε μίμνειν· ἔδὲ σε προσχρήζομεν,

Τὰ γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεςι μὲν

Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπισημήν ἔχων 1085

1074. Οὐκ ὑπέεικυσαν] ἢ ἀναδυομένην ἐν δειρ' νῦν γὰρ σιωπᾶν δεῖ.
 τοῖς κακοῖς.

1076. Εἴ μοι παρείκοι] εἰ καιρὸς ἐπιτρέψωι
 μοι, νῦν δὲ σιωπᾶ· οἶδα γὰρ τὸ τοῦτο πάλιν ὅπερ

1078. Κρίσις] δοκιμασία, ἐξέτασις.

1080. Χρήζων ἔφυν] γράφεται κρίσων.

1074. Sic Virg. VI. 95. *Œ ne cede malis*. Fl. Chr.

1077. Hujusmodi ubi opus est, vel hominibus, vel confiliis. referendum hoc ad calliditatem et dolos, quibus est circumventus Philoctetes. *Cam.*

1078. ἀνδρῶν κρίσις—Examen est et probatio juxta illud, ἀνδρῶν κρινόμενων ἐν βασάνῳ σοφίης. Fl. Chr.

1080. Verum ita sum ut semper esse cupiam superior, vel si scribitur pro χρήζων, κρίσων, sensus erit, ut Ulysses dicat, præstantiorem suam esse virtutem, quàm ut ulli succumbere soleat. Ipsum autem solum Philoctetem se missum facere, neque jam magis morari. *Cam.*

Ἐγώ θ', ὅς οἰμαί σε κάκιον ἔδεν ἂν
 Τέτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
 Τί δῆτά σε δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.
 Ἡμεῖς δ' ἰώμεν· καὶ τάχ' ἂν τὸ σὺν γέρας
 Τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σ' ἐχρῆν ἔχειν. — 1090

ΦΙΛ. Οἶμοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς

Ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανῇ;

ΟΔΥ. Μὴ μ' ἀντιφώνει μηδὲν, ὥς σείχονλα δῆ.

ΦΙΛ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, ἔδε σε φωνῆς ἔτι

Γενήσομαι προσφθεγκλὸς, ἀλλ' ἔτῳς ἄπει; 1095

ΟΔΥ. Χάρει σύ· μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὦν

Ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.

ΦΙΛ. Ἡ καὶ πρὸς ὑμῶν ὦδ' ἔρημος, ὦ ξένοι,

Λειφθήσομ' ἤδη, κῆκ' ἐποικίερεϊτέ με;

ΧΟΡ. Ὅδ' ἐσὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅς' ἂν 1100

Οὗτος λέγῃ σοί, ταῦτά σοι χ', ἡμεῖς φαμέν·

ΝΕΟ. Ἀκῶσομαι μὲν (ὥς ἔφυν) οἴκτε πλέως

1086. Ἐγώ θ', ὅς οἰμαί] ἢ μόνον ὁ Τεῦ-
 κρὸς ἐστὶ τόξότης, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπολαμβάνω ἰ-
 μαυτὸν τέτων ἔμπειρον εἶναι, ὃχ' ἦττον οὐ
 καὶ Ὀμηρος.

“Εὐ μὲν τόξον οἶδα εὐξοὺν ἀμφαφάσθαι.”

1087. Τέτων κρατύνειν] τῶν τόξων.

1088. Τί δῆτά σε δεῖ] ἀντὶ τῆς, τίς σε χρεια;

1b. Χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν] ἔγνω, τῇ

διατρῇ τῆς Λήμνου.

1095. Προσφθεγκλὸς] προσφωνηθῆναι ἀξίος.

1098. Ἡ καὶ πρὸς ὑμῶν] ἴσρα καὶ ὑμῶν
 μιμήσεισθε τέτας, καὶ ἀνελκίς γενήσεσθε εἰς
 ἐμὴ.

1102. Ἀκῶσομαι μὲν] ἀκῶσομαι πρὸς τῇ-
 δι, ὥς ἐγὼ οἴκτε μισός' οἶον, καταγινωσθήσο-
 μαι ὥς ἦττον οἴκτε.

1086. Nunc jam meros stimulos loquitur, quibus cor foditur Phi-
 loctetis, cum sibi laudem artis sagittandi vendicat, et se tractaturum
 dicit arma illius. Gloriatur autem et ap. Hom. Od. 9. 215. Εὐ μὲν
 τόξον οἶδα---κ. τ. λ. Atque hoc saltem non passurum illum, sed potius
 subiturum quidvis existimat, sed obdurat Philoctetes. Cam.

1088. Hic Articulus valdè desiderari videtur. si legas, χαῖρε, ὁ τῇ-
 non mediocrem Emphasin addideris. Markl. in Eur. Supp. 110.

1102. Exprobat mihi animi mollitiem. Cam. non male ἔφυν, quasi
 natura factus sit ad animi teneritudinem. Tamen quia naturā ferox
 describitur

Πρὸς τῷδ' ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τέτῳ δοκεῖ,
 Χρόνον τοσῷτον εἰς ὅσον τὰ τ' ἐκ νεῶς
 Στείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα. 1105
 Χ' ἔτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τέτῳ λάβοι
 Λῶω τίν' ἡμῖν νῶ μὲν ἔν ὀρμώμεθον
 Ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὀρμᾶσθαι ταχεῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΦΙΛ. ὦ κοίλας πέτρας γυάλον
 Θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὥς 1110
 Σ' ἐκ ἔμελλον ἄρ' ὦ τάλας
 Λεῖψειν ἐδέποτ', ἀλλὰ μοι
 Καὶ θνήσκουσι συνοίσῃ.
 ὦ μοι, μοι, μοι.
 ὦ πληρέσαλον αὐλίου 1115

1104. Τὰ τ' ἐκ νεῶς] τὰ ἐπὶ τῆς νεῆς.

1105. Στείλωσι] κοσμήσωσιν.

1106. Ἐν τέτῳ] ἐν τοσῷτῳ.

1108. Ταχεῖς] γήνεσθε δηλονότι.

1109. ὦ κοίλας πέτρας γυάλον] ὦ σπη-
 λαιον θερμόν διὰ τὸν ἥλιον ἢ διὰ τὸ φύχος
 παγετῶδες. ὦ ἔτος. ἐν θέρμῃ ψυχρὸν, ἐν δὲ
 χειμῶνι θερμόν ἀντὶ τῆς ἐπιτήδμον ὡς χει-
 μῶνα καὶ θύρος. γυάλον δὲ ἀντὶ τὰς κεύθεας,
 κυρίως δὲ γυάλα, τὰ κοῖλα λίθεται· ἀλλ' ἔαν

ἔτῳ μεταφράσῃς, ἀπέθανον εἶσαι τὸ κοῖλον κοί-
 λωμα· διὸ δὴ τὸ κεύθος ἡμῖς ἀντὶ τῆς ἀλσος
 μεταφράζομεν.

1112. Ἀλλὰ μοι καὶ θνήσκουσι συνοίσῃ]
 ἀντὶ τῆς, καὶ ἀπολλυμένων μοι σύμφρον ἴση
 καὶ ἀφίλιμον, καὶ δέξῃ με ἀποθανόντα· ὦ
 ἔτος, σὺν ἡμοῖς ἴση καὶ ὅψις με ἀποθανόντα.
 ὑπερβολικῶς εἶον, καὶ μετὰ θάνατον γυναικίσῃ
 μοι, καὶ ἐ καταλίψις με.

describitur Neoptolemus ab aliis, dixitque antea v. 961. ἡμοῖς μὲν οἷκτος
 δεινὸς ἐμπέπτωκε τίς, illudque ἐμπέπτωκε non essentiam, sed accidens no-
 tat, videndum num ἴφην rectius fit. *Fl. Chr.*

1104. Vid. Bos. in v. χρόνος, et γίνεσθαι, inf. ad. v. 1108.

1109. Carmen Melicum querimoniae Philoctetis. γυάλον *cavum* sig-
 nificat. *Cam.* propriè volam. γυάλον, i. e. κεύθος. *Steph.* qui citat hunc
 locum.---Calidum autem dicit antrum et frigidum propter solares ra-
 dios, et peculiare opacis locis gelu. vid. descriptionem v. 16.---scilicet,
 inquit, non separabimur sed mortem etiam intra te oppetam. *Cam.*

1110. vulg. *τι καὶ*---*deletem* *τι* ut versûs modulo noxium. *Fl. Chr.*
 vid. Schol. de metro.

Λύπας

Λύπας τὰς ἀπ' ἐμῆ τάλαν'
 Τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἡμᾶρ
 Ἔσαι; τῷ ποτε τεύξομαι
 Σιτονόμῃ μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
 Εἴθ' αἰθέρος ἄνω
 Πτωκάδες ὀξύτονα διὰ πνεύματος
 Ἐλασί μ' ἔγάρ ἔτ' ἰσχύω. —

1120

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Σὺ τοι, σὺ τοι καλῆξιόν-
 σας, ὦ βαρύπολμε'
 Οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχα

1125

1117. Τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἡμᾶρ] τ
 ἄρα προσκινῶν μοι καθ' ἡμέραν ἔσαι; ἢ γὰρ
 ἐπικράτω ἑμαυτοῦ, ἢ γὰρ ἐπὶ ἔχῃ ἐλπίδα.

1119. Σιτονόμῃ] ἀντὶ τῷ σίτον τιμωρτος,
 ἥτοι τροφίας.

Ib. Πόθεν ἐλπίδος] ἀπὸ ποίας ἐλπίδος;

1120. Εἴθ' αἰθέρος ἄνω πτωκάδες] τοῖς ἔξω
 εἴθε αἰθέρος ἄνω ἔλασί με ὀξύτονα δρομάδες διὰ
 πνεύματος. Τινὲς δὲ ἔτι, μετὰ ὀξύτονα πνε-
 μάτος ἔλασί με ὀξύτονα δὲ λέγει πνεύμα,
 ἀπὸ τῶ ὀξύτονα βοᾷν γραφίδας δρομάδες, αἱ
 καταγίδες· τινὲς δὲ γραφίδας πτωχάδες, ἵνα
 τὰς Ἀρπυίας σημαίωσι, διὰ το αἰετίνην.

1121. Πτωκάδες] γράφεται πτωκάδες,
 πτωπάδες, πτωχάδες, δρομάδες. αἱ Ἀρπυίας
 ἐπιθετικές, διὰ το ἐπιμύπτειν, ἢ διὰ τὴν
 φωνὴν· ἢ δὲ γράφεται πτωχάδες, αἱ αἰετ-
 νώσαι τῆτο γὰρ πάσχουσιν οἱ πτωχοί.

1123. Σὺ τοι, σὺ τοι καλῆξιόν] σὺ σου-
 τῶ προεποίησας τὴν νόσον· σὺ σουτῶ τῆτον
 προζίνος καὶ αἰτίος γίγνομαι, ὡς δυστυχίσαντι
 σὺ σουτῶ καλῆξιόν σας, καὶ ἔκ ἀπὸ τίνος ταύτη
 τὴ τύχη ἐνέχη, ἢ συνέχη, ἀπὸ μύζονος σῶ. διὰ
 ἀνδρα ἄλλαν αἰτίαν, ἀλλὰ σουτόν. ἔξην γὰρ
 τοὶ ἀκολοῦθοντα τὰ κατὰ διαφυγὴν.

1119. Camerarius videtur accepisse μέλεος in generandi casu: sed rectum puto, ut sit, μάταιος, et ἀτυχῆς, utrumque enim significat. Hom. pro ματαίῳ, Tragici pro οἰκτρῷ accipiunt. inf. v. 1132. σιτονόμῃ autem neutrum absolutum, ut aiunt, pro τῷ σιτηρεσίῳ. Fl. Chr.

1121. πτωκάδες---Harpurias significari hac voce traditur, ita dictas ab impetu, quo irruere, hoc est ἐπιμύπτειν, solerent.---(Virg. III. 212, &c. Hom. Od. v. 77.) scribi etiam annotatur δρομάδες ab incurfione: et πτωχάδες, propter esuriem. Cam.

1125. In Ald. et vet. Edd. τῷδ'---in Colin. τῇδ' hic---sed multo ap-
 tius Dativus Doricus τῷδ' cum τύχα. Idem porro exprobatum infra et
 quidem apertius. v. 1316. Ὅσοι δ' ἐκασταῖσιν. Steph.---Hoc ap. Aeschyl-
 um etiam exprobratur ipsi Prometheus ab Oceano v. 321. et ipse fate-
 tur postea Prometheus. v. 386. Fl. Chr.

K

Τῷδ'

Τᾷδ' ἀπὸ μείζονος·
 Εὐτέ γε παρὸν φρονῆσαι
 Τῷ λώονος δαίμονος,
 Εἴλη τὸ κάκιον ἐλεῖν ———

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

- ΦΙΛ. ὦ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ, 1130
 Καὶ μόχθῳ λωατὸς, ὅς ῥη-
 δη μετ' ἑδενὸς ὕσερον
 Ἄνδρῶν εἰσοπίσω τάλας
 Ναίων ἐνθαδ' ὀλέμαι,
 (Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ) 1135
 Οὐ φορβάν ἐτι προσφέρων,
 Οὐ πᾶνῶν ἐπ' ἐμῶν ὅπλων
 Κραταιαῖς μετὰ χερσὶν
 Ἰσχων, ἀλλὰ μοι ἄσκοπα
 Κρυπτὰ τ' ἐπη δολεράς ὑπέδου φρενός. 1140
 Ἰδοίμι δέ γε νιν

1127. Εὐτέ γε παρὸν φρονῆσαι] ὅτι γε πα-
 ρόντος σοι φρονῆσαι τὸ λυσιτελὲς ἀπὸ λαοῖος
 δαίμονος, τὸ κάκιον εἴλη, τὸ μὴ ἐλθῆναι λαοῖος
 δὲ δαίμονος λῆξι, τῷ λυσιτελεσίῳ καὶ συμ-
 φέρει.

1131. Λωατὸς] ἐπίπλετος.

Ib. Ὅς ῥη μετ' ἑδενός] τὸ ἔξῃς, ὅς ῥη με-
 τ' ἑδενός ὕσερον ἄνδρος εἰσοπίσω τάλας ναίων.
 Ὁ δὲ ἔξῃς, ἄρα ἐγὼ δύστηνος ἐνταῦθα ἀπολή-
 μαι ἀνθρώπων κεχαρισμένος.

1136. Οὐ φορβάν ἐτι προσφέρων] ἀντὶ τῷ
 προσφερόμενος. ἐνίστε δὲ ἑμπαλὴν φησι διακο-

νήμιος, ἀντὶ τῷ διακονῆν καὶ σιβαδοποιῶ-
 μένος ἀντὶ τῷ σιβαδοποιῶν.

1139. Ἀλλὰ μοι ἄσκοπα] ἀπροσέκλιτο,
 δόλια, ἃ ἐκ ἐστὶ προσκείμενα. γράφεται δὲ
 καὶ ἄψοφα, ἀπὸ τῷ μὴ φοβῆναι αὐτὶ τῷ, λα-
 θραῖα, ἀπὸ μὲν φορβῶν τῶν κλυμδαίνων. κρυπ-
 τὰ δὲ ἐπη φησι, τὰ τῷ Ὀδυσσεύς. Εἰς τὸ
 αὐτὸ· ἀλλὰ μοι τὰ ἀφανῆ καὶ κρυπτὰ δο-
 λικὰ φρονος ὑπέδου μοι. τὸ δὲ ἔξῃς, ἀλλὰ μοι,
 ὑπέδου ἄσκοπα κρυπτὰ τε ἐπη δολεράς φρενός.

1141. Ἰδοίμαν δέ γε νιν] ὡς κατευχόμενος
 φησι, γένοιτο δὲ μοι ἰδοῖν τον παραιτίον τῷ-

1127. φωνῆσαι.---Ald. et vet. Edd.---φρονῆσαι est respicere, et animo
 complecti. Cam.

1139. Surrepisse in animum suum fraudulentum sermonem et oc-
 cultum dicit, accusans subornationem Ulyssis. scribi traditur et ἄψοφα
 (Schol.) quo significatur placida et inoffensa oratio. Cam.

1141. I. juxta Aldinam, Ἰδοίμαν δέ νιν. H.

Τὸν

Τὸν τάδε μῆσάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
Ἐμᾶς λαχόντ' ἀνίας.——

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Πότμος σε δαιμόνων τάδε,
Οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ
Χειρὸς ἐμᾶς· συγεράν
Ἐχε δυσπόλμον
Ἄραν ἄραν ἐπ' ἄλλοις·
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τῆτο μέλει
Μὴ φιλότῃτ' ἀπώσῃ.

1145

1150

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΦΙΛ. Οἶμοι, μοι καὶ πρὸς πολιάς
Πόντῃ θινὸς ἐφήμενος
Γελαῖ μὲ, χερὶ πάλλων

τῶν ὧν πάσχω, τοὶ ἴσον χρόνον δυστυχίσαι
τῶς ἐμῆς λαχόντα ἀνίας καὶ λύπης. ἅτοι τῆς
νύσας. οἱ δὲ καὶ κατὰ πληθυντικὸν ἀκούσθαι,
ἐμᾶς λαχόντ' ἀνίας· ἀλλὰ τῆς ποιητικωτέρας
ἢ τῆς αὐτῆς φράσεως.

1144. Πότμος σε δαιμόνων] γίγνῃ ἡ ἐξ
ἐκ θινὸν γὰρ τύχη τι τῆτό σοι κεκλήρωκε, καὶ
ἢ ὑπ' ἐμῇ διδούσῃ κατὰ κοινὰ δὲ τὸ ἔσχι-
το θὲ ἐξῆς, πότμος σε δαιμόνων τῶδ' ἔσχι-
ν, ἢ δὲ σε δόλος ἔσχεν ὑπὸ χειρὸς ἐμῆς. Ὁ δὲ νῦν,
παῖσαι τὰν καταρῶν τῶντων, ὅ Φιλοκτῆτα
μὴ διὰ τῶντων κτίσῃ ἡμᾶς ἰχθρὸς· θίς γὰρ

τὴν δυστυχίαν ταύτην παραίτιος, ἢ ἡμῶς γι-
γνῶσκον, ὅτε δὲ ἄλλοι ὑπεσιδόντες, οἱ ἄλλοι τὴν
πραγματιζόμενοι.

1148. Ἄραν ἄραν ἐπ' ἄλλοις] θὲ ἀκούσθαι
ἵτι τῶν μέγαν καταρωμένων· σπαντὶ γὰρ
ἵχνος τῶντων αἰτίας, ἰδικῶς ἢν καταρῶ τοῖς
ἄλλοις, καὶ μὴ κοινῶς καὶ ἡμῶν.

1149. Καὶ γὰρ ἐμοὶ τῆτο μέλει] μέλει
μοι τὸ παραίνεσθαι σοι, ἵνα μὴ ἀπώσῃ τὴν φι-
λίαν. εἶναι, ἢ θίλω σε ἰχθρὸν μὲν καταστῆσαι.
καὶ διὰ τῆς παραίνεως μὴ ἀπώσασθαι τὴν φι-
λίαν· μαν.

1143. Post ἀνίας annotatur addi τάσδε, in quibusdam exemplaribus, magis ad exæquandam huius versus mensuram, quam ad sensum. sed tamen ne sic quidem æquatur omnino. *Steph.*

1144. Noli malum, inquit Chorus, nobis imprecari, ne tibi insens reddamur: non enim a nobis, sed divinitus, hæc adversitas oblata fuit.

Cam.

1153. γηλα pro καταγαλα. Abresch. ad Æsch. p. 274. D'Orville, 499.

Τὰν ἐμὴν μελέεσσ τροφᾶν,
Τὰν ὕδεις ποτ' ἐδάσσασεν.

1155

*Ω τόξον φίλον, ἃ φίλων
Χερῶν ἐκβεβιασμένον,

*Ἡ πρὶς ἐλεεινὸν ὄρας, Φρένας εἴ τινας

*Ἰσχεις, τὸν Ἡράκλειον

*Ἀεθλον ὧδέ σοι

1160

Οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύσερον

*Ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ

Πολυμηχάνεσ ἀνδρὸς ἐρέσση,

*Ὀρῶν μὲν αἰσχροῦς ἀπάτας,

Στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθροδοπὸν

1165

Μυρί' ἀπ' αἰσχροῦν ἀναγέλλον-

1159. Ἐχεις, τὸν Ἡράκλειον ἄθλον] αὐτὶ | τὸν ἐπὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἄθλον ποιῶντα τὴν πυ-
γῇ, ἔμει τὸν τὸ Ἡρακλεῖ διαδόχον, ἢ ἐμὶ | ρὴν καὶ ἰφάφαντα αὐτ. γ.

1154. Suspiciatus sum non τροφᾶν *visum* sed τροφᾶν nutricem fuisse olim scriptum. P. *Wesseling*. Obs. p. 213---Hanc quidem emendationem ingeniosam esse et elegantem non disiteor, necessariam vero aut veram minime existimo. H.---suum victum appellat arcum, quo victum quæreret μεταληπτικῶς. *Cam*.---τὸν ἐμὸν. Id.

1156. Sic Steph. Fl. Chr. H. vulg. τόξον, φίλων.

1157. χερῶν. Fl. Chr.

1158. ἰ. ελεεινόν. ob metrum. H. vid. v. 866.

1159. Periphrastice se dicit, qui accepisset ab Hercule illum arcum: scilicet, inquit, si quis sensus tibi est, magnopere dolet tibi, non te i. e. tuis manibus usurum Herculeanum laborem vel certamen. *Cam*. vid. etiam Schol.---Quicquid vero de sensu vocum τὸν Ἡρακλ. ἄθλον statuendum sit, certum est, H. *Stephani* conjecturam, reponentis τὸ pro τὸν, (ut sit vocandi casus) recipi non posse H. vid. *Lat*.

1160. Flor. Ed. ἄθλιον. m. Cat. ἄθλον, vel ἄεθλον. perinde est.

1162. Philoctetes de Ulyssē, non de Neoptolemo, quod H. *Stephano* placuit, loquitur. H.

1163. ἐρέσση, *versaris, tractaris*, translatione a remigantibus ductâ. *Cam*.

1165. τε φῶτ'---vet. Edd.

1166. ἰ. ἐπ' αἰσχροῦν, ut præpositio cum participio conjuncta efficiat *ἐπαισιόλογοντα*, alia super alia cumulantem, et gen. αἰσχροῦν a μυρία pendeat.

θ' ὅς' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

ΣΤΡΟΦΗ Δ.

ΧΟΡ. " Ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ, δίκαιον εἶπεῖν

" Εἰπόντος δὲ, μὴ φθονεράν

" Ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύνας"

1170

Κεῖνος δ' εἰς ἀπὸ πολλῶν

Ταχθεῖς, τῷδ' ἐφημοσύνα

Κοινὰν ἤνυσεν

Ἐς φίλους ἀρωγάν —

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΦΙΛ. ὦ πταναὶ θῆραι, χαροπῶν

1175

Τ' ἔθνη θηρῶν, ἧς ὅδ' ἔχει

Χῶρος ὑρεσιβώτας,

1168. Ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ] ἀγαθὴ μὲν ἀνδρὶς ἐστὶ, τὸ ἀληθὲς ἐν καιρῷ λέγειν, (δίκαιον γὰρ νῦν φησὶ τὸ ἀληθὲς· εὖ δὲ, τὸ ἐν κακῷ.) ἐφίλει δὲ καὶ ὁ ἀκῆαν μὴ ἐκφαυλιζέειν τὰ λεγόμενα· τῷτο δὲ φησιν, ὅτι ὁ μὲν Νηοπτόλεμος τὸ ἀληθὲς εἶπεν, ὁ δὲ Φιλοκτῆτης ἐκνυτίλισεν. Εἰς τὸ αὐτό. ἀγαθὴ μὲν ἀνδρὶς ἐστὶ τὸ δίκαιον εἶπεν· εἰπόντα δὲ, μὴ φθονεῖσθαι· φησὶ δὲ ὅτι ἢκ ἔδει σὲ τὰ Νηοπτολέμου φθονεῖν; εἰπόντι τὰ δίκαια, κατὰ κοινὸν δὲ τὸ δίκαιον, ὥτως, ἀ-

γαθὴ ἀνδρὶς ἐστὶ, τὸ λέγειν τὸ δίκαιον· δίκαιον δὲ καὶ σὺ ὁμολογεῖν, ὅ,τι εὖ πῶς πρακται. ἀκῆοντα δὲ τῷτο, μὴ φθονεῖν τι καὶ ὀδυνηρὸν ἐπιφθίγγεσθαι.

1171. Εἰς ἀπὸ πολλῶν] εἰς ἀπὸ πολλῶν συμμάχων.

1172. Τῷδ' ἐφημοσύνα] τὸ ἐξῆς, τῷδ' ἐφημοσύνα ἤνυσεν κοινὰν ἐς φίλους ἀρωγάν.

1175. ὦ πταναὶ θῆραι] ἀντὶ τῷ ὦ πτανῶν ἄγραι. ἀγρίῳ γὰρ καὶ πτηνῷ.

deat. *Mudge*.---malè hæc interpretatur *P. Brumoy*, quasi turpe moriginem Ulyssii exprobraret Philoctetes. *H.*

1170. Adversatur Philocteti chorus, atque factum defendit. Boni viri esse dicit, quæ commodè et utiliter fiant, probare; cumque probet, non carpere invidiæ sermonibus. *Cam.* Operæ erit pretium videre, *Steph.* in loc. et Schol.---vid. etiam, *Lat.* et ad v. 109. adde ex Menandro, Αἰὲ κρατιστέν ἐστι τ' ἀληθὴ λέγειν, ἐν παντὶ καιρῷ· τῷτ' ἐγὼ παριγγυῶ εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.---ψευδὸς δὲ μισεῖ πᾶς σόφος καὶ χρησίμος.

1173. Ita *Steph.* Ald. *H.* vulg. εὐφημοσύνα. *Turn.* in marg. εὐφημοσύναν, vid. *Steph.* et *Lat.*

Φυγᾶ

Φυγᾶ μ' ἔκέτ' ἀπ' αὐλίων
Πελατ'· ἔ γάρ ἔχω χεροῖν
Τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν·

1180

Ἦ δὺσηνος ἐγὼ τανῦν·
Ἄλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκειαι,
Οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.

Ἐρπέτε νῦν καλὸν

Ἀντίφονον κορέσαι σῶμα πρὸς χάριν

1185

Ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας·

Ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.

Πόθεν γὰρ ἔσαι βιοτά;

Τίς ᾧδ' ἐν αὔραις τρέφεται,

Μηκέτι μηδενὸς κρατύνων

1190

1178. Φυγᾶ μ' ἔκέτ' ἀπ' αὐλίων] ἀντί τῇ,
καί τι φεύγεισθαι με. καί τι μετὰ φυγῆς καὶ φό-
βου προσπιλασσεύει με.

1182. Ἄλλ' ἀνέδην ὅδ' ἡ χῶρος] ἀνιμίμος
καὶ ἡπλωμένος· ἢ ἐπ' ἐξουσίας ὁ τόπος ὑμῖν
ἥτορ ἀνίσταται. ἀντί τῇ, ἀδύνατον ὑπὸ τῶν θυρῶν ὁ
τόπος κατασχεθίσσεται.

1183. Φοβητὸς] φόβον ἰμποιῶν.

1186. Σαρκὸς αἰόλας] πικρίας, διὰ τὰ
τραύματα.

1189. Τίς ᾧδ' ἐν αὔραις] τίς τρέφεται ἐξ
ἀνέμων, ἢ τίς ἐν τοῖς ἀνέμοις ἀνατρέφεται καὶ
διὰ τῶν, μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων ὑπορῶν;

1190. Κρατύνων] ἐγκρατὴς ὢν, εὐπορῶν.

1178. Non est cur fugæ studere velint, dicit, i. e. refugere a specu suo: est enim οὐκέτι μοι πειλάτε φυγᾶ, vel οὐκέτι πειλάτε ἐμὲ σὺν φύγῃ καὶ φόβῳ. *Cam.*-----ἰλατ' *Canter.* Nescio an Græcè dicitur φύγα ἰλᾶν, ut significetur *fugientes currere*, sed etiam si hoc concedatur, minime saltem necessaria est hæc emendatio. H.

1180. πρόσθεν.---Ald. et Vet. Edd.

1181. Ἦ δὺσηνος.---Ald. et vet. Edd.

1182. Nunc hic jam locus planè a vobis obtinebitur.---ἀνέδην, *penitus, prorsus*, permissus vestræ voluntati locus. *Cam.*

1184. Distinguendum censeo post ἔρπετε, ut καλὸν regat infinitivum κορέσαι. καλὸν autem eandem vim hic habet ac ἐν καλῷ, ἰγκαιρον. H.

1186. Sic Ald. et vet. Edd. H. vulg. τᾶσδ' αἰόλας.---αἰόλας, aut *atra*, aut *lacera*, propter ulcera. *Cam.*---*Ex morbi virulentiâ maculis interstinctâ.* Mudge.

1187. An ventus et aer alet me, quum nihil suppetat cibi soliti hominibus? *Cam.*

Ἦ οὐσα

Τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἵργασαι;—

ΝΕΟ. Τί τῷτ' ἔλεξας;

ΦΙΛ. Εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ συγεράν

Τρωάδα γὰν μ' ἤλπισάς μ' ἄξειν.

1205

ΧΟΡ. Τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙΛ. Ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη.

ΧΟΡ. Φίλα μοι, φίλα ταῦτα

Παρήγγειλας, ἐκόντι τε πράσσειν.

Ἴωμεν, Ἴωμεν ναὸς, ἵν' ἡμῖν τέτακται.

1210

ΦΙΛ. Μὴ, πρὸς ἀραίῃς Διὸς, ἔλθῃς ἱκετεύω.

ΧΟΡ. Μετρίαζε.

ΦΙΛ. ὦ ξένοι, μείναίτε, πρὸς θεῶν.

ΧΟΡ. Τί θροεῖς;

ΦΙΛ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ· δαίμων, δαίμων,

1215

Ἀπόλωλ', ὦ τάλας.

ὦ πῦρ, πῦρ, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ

Τεύξω τὸ μετόπιν τάλας;

ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις.

1204. Εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ] λίπῃς ἢ εἰς ἵν' ἔ, εἰς
τῇ μισομένην μοι.

1208. Φίλα μοι, φίλα] ἐμοὶ βυλομένῳ ἢ
Διὸς ἀποπλῦσαι, φίλα ἐστὶν ἃ κηλεύεις καὶ
ἄδῃα.

1210. Ἴωμεν ναὸς, ἵν' ἡμῖν] ὅπου ἡμῖν ἀφίκα-
ται ἡ ναῦς. ἐπὶ τῆς ναὸς, ἀντὶ τῆς, εἰς τὴν ναῦν.

1211. Μὴ πρὸς ἀραίῃς] ἀρὰ ἢ εὐχή. ἀραίῃς

ἢ ὅ πάντες προσευχόμεθα, ἢ ὅ ἐπικαλούμεθα
ἀγόμενοι. ὥσπερ δὲ ἱκίσθαι λέγεται τῇ τῆς ἱκέ-
τας ἐποπτεύοντος, ὅπως, ἀραίῃς τῇ τῆς ἀρω-
μινης ἐπισκοπῶντος.

1b. Ἐλθῃς] ἀντὶ τῆς ἀπέλθῃς.

1218. Τὸ μετόπιν] μετὰ ταῦτα, μετό-
πισθιν.

1219. Ἐπήλυδες] αὐτόματοι.

1204. Ἐνδία præp. εἰς, ut, illud, *Italiam venit.* (Æn. l. 6.) *Cam.*

1205. ---γαῖαν μ' ἤλπισας ἄξειν, *Ald. et vet. Edd. H.*

1211. Ἀραίῃς---ἀπὸ τῶν ἀρῶν, i. e. *execrationibus*, ad quas advocaretur
numen Jovis; ut a supplicationibus ἱκίστιος, ab amicitia, φίλιος, &c.
Cam.

1218. *Quid faciam tibi nunc deinceps?* μετόπιν enim μετόπισθι signi-
ficat. *Cam.* scribitur et τῷ μετόπιν eodem sensu. *Sierph.*

ΧΟΡ. Τί

ΧΟΡ. Τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμα

1220

Τῶν πάρος, ὧν πρῶφανες;

ΦΙΛ. Οὗτοι νεμεσηλὸν

Ἀλύοντα χειμερίῳ λύπῃ,

Καὶ παρὰ νῦν θροεῖν.

ΧΟΡ. Βᾶθι νῦν, ὦ τάλαν, ὡς σε κελεύομεν.

1225

ΦΙΛ. Οὐδέποτ', ἐδέποτ' (ἴσθι τόδ' ἐμπεδόν')

Οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀσεροπητᾶς

Βρονταῖς αὐταῖς μ' εἰσι φλογίζων.

Ἐρρέτω Ἰλιον, οἳ θ' ὑπ' ἐκείνῳ

Πάντες, ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμῇ ποδὸς

1230

Ἄρθρον ἀπῶσ'· ἀλλ', ὦ ξένοι, ἐν γέ μοι

Εὖχος ὀρέζατε.

ΧΟΡ. Ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος;

ΦΙΛ. Ξίφος εἴ ποθεν,

1220. Τί ῥέξοντες] τί πρῶξοντες ἰδαντί· γνώμη ἴπτερον παρὰ το προτέρου;

1223. Χειμερίῳ λύπῃ] ταρραχῆνι πάθει μεταφορικῶς. ἢ ἔστι (φῆσι) μεμπτικὴ τῶ δυστυχῆντι πᾶν παραφθιγγεσθαι.

1226. Ἰσθι τόδ' ἐμπεδόν] τῷτο γίνεσθαι· ὅτι ἂν ἔρχομαι, εἴθ' ἢ αὐτὸς ὁ Ζεὺς, πῦρ

ος μετρίθαι με ταῖς βρονταῖς. ταῖςιν, εἴθ' ἢ κεραυνὸς με ὁ Ζεὺς ἂν μὴ ἔλθῃ. γραφίται καὶ αὐγαῖς, τὰς βροντῶν αὐγαῖς ταῖς κεραυνιαῖς. ἔστι μὲν λαθεῖν καὶ βροντᾶς, ἀντὶ τῆ βροντήσας. καὶ ἄπτερ καὶ ἐν τῷ πυρφόρῳ τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν, ἀντὶ τῇ Βακχυτᾶν.

1220. *Quid nunc jubes nos facere diversum a priore sententia, quam ostendisti?* Cam.—f. legendum παρώσω, ut sensus sit, *Quid facturū eorum quā prius protervo animo rejecturus videbaris.* H.

1223. *Turbulenta et vehementi translatione de tempestate ducta. non est mirum inquit, delirare orationem, ita misere afflicti.* Cam.

1227. εἴπερ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πλεχθέντι κεραυνῷ κεῖσθαι οὐκ ἐκύεσσι--- Hom. II. c. 118.---et Æschylus ferè in iisdem verbis---ῥιπίεσθω μὲν αἰθαλῦσα φλόξ. κ. τ. λ. Prom. 991.

1228. Βροντᾶς αὐγαῖς. Schol. Valck. ad Ammon. p. 76. βροντᾶς pro βροντήσας αὐγαῖς, *fulmine.*---sed mihi longe magis arridet vulgata lectio. H.

1231. Ἄρθρον ἀπῶσαι ἀλλ', εἴ---H.

L

H

Ἡ γένυν, ἥ βελέων τὶ, προπέμφατε. 1235

ΧΟΡ. Ὡς τίνα ῥέξειας παλάμαν ποτέ;

ΦΙΛ. Κρατ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί.
Φονᾶ, φονᾶ, νόος ἤδη.

ΧΟΡ. Τί ποῖε;

ΦΙΛ. Πατέρα ματεύων.

1240

ΧΟΡ. Ποῖ γὰρ;

ΦΙΛ. Εἰς ἄδ'· εἰ γάρ ἐς' ἐν φάει γ' ἔτι.

Ὡ πόλις, ὦ πόλις πατρία,

Πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνὴρ

Ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν 1245

Δαναοῖς ἀρωγός; ἔτ' εἰδέν εἰμι.—

I A M B O I.

ΧΟΡ. Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμῶ

Στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας

1235. Ἡ γένυν, ἥ βελέων τὶ] ἀντὶ τῆς, πέ-
λακιν, ἥ γένυα, ἥ ἄρσιν.

1236. Παλάμαν] πρᾶξιν· ἔθιν καὶ παλα-
μάσθαι· ἡ τείχυν.

1238. Φονᾶ] φοιᾶ, θανατοῖα, θανάτω ἐπι-
θυμι.

1245. Ὅς γε σὰν λιπὼν] ὅστις ποτὶ κα-

ταλιπαῖν σι, ἐπὶ τῷ βοηθῶν τοῖς Ἕλλησιν, κα-
εἶτι εἰδέν εἰμι.

1b. ἱερὰν λιβάδα] τὴν τῷ ἐπιχειρῶν ποταμῷ.

1247. Ἐγὼ μὲν ἤδη] ἐνταῦθεν διπλὴν ἐστὶ
τὸ ἱπποπόδιον.

1248. Στείχων ἂν ἦν σοι] ἐπορευόμεν ἂν,
τὸ δὲ σοί, παρίκλει.

1235. γένυν, *securis* de quâdam peculiari forma Græcis dicitur. *Cam.*

1236. ῥέξης---vet. Edd.

1238. Φονᾶ---mortem spectat. *Morti me æquonvet morbus*, inquit,
mittit enim quæsitum patrem ad inferos. *Id.*---videtur *Camerarius* le-
gisſe νόσος, sed νόος puto retinendum, ut dicat, Animus est in cæde. *Fl.*
Chr.

1245. ἱερὰν λ.---Flumina et fontes veteribus sacri fuere. *Cam.*---f.
ἐχθροῖς τε βάς, et in seq. εἶτ' pro ἔτ'. *H.*

1247. Altera turba, sive ἐπεισόδιον in fabula. Nunc enim reducitur
Neoptolemus, restitutus arcum Philocteti, quo illum dolo ἰμῶλο spoli-
ᾷσθαι, quod Ulyſſes fert indignissimè, unde certamen inter illos oritur.
Cam.

Ὀδυσσεύς

- Ὀδυσσέα σείχον' α, τόν τ' Ἀχιλλέως
 Γόνου πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν. 1250
- ΟΔΥ. Οὐκ ἂν φράσειας ἦντιν' αὖ παλίν' ἱροπος
 Κέλευθον ἔρπεις ὧδε σὺν σπεδῇ ταχύς;
- ΝΕΟ. Λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
- ΟΔΥ. Δεινόν γε φωνεῖς· ἥδ' ἁμαρτία τίς ἦν;
- ΝΕΟ. Ἦν σοι πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ. 1255
- ΟΔΥ. Ἐπραξας ἔργον ποῖον, ὦν ἔσοι πρέπον;
- ΝΕΟ. Ἀπάταισιν αἰσχροῖς ἄνδρα καὶ δόλοισι ἐλών.
- ΟΔΥ. Τὸ ποῖον; ὦμοι μῶν τι βυλεύη νέον;
- ΝΕΟ. Νέον μὲν ἔδεν· τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ——
- ΟΔΥ. Τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος; 1260
- ΝΕΟ. Παρ' ἔπερ' ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν——
- ΟΔΥ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; ἔτι πᾶ δέναι νοεῖς;
- ΝΕΟ. Αἰσchrῶς γὰρ αὐτὰ κε δίκη λαβὼν ἔχω.
- ΟΔΥ. Πρὸς θεῶν, πότῃ δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε;
- ΝΕΟ. Εἰ κερτομησίς ἐσι τὰ ληθῇ λέγειν. 1265
- ΟΔΥ. Τί φῆς, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἰρηκας λόγον;
- ΝΕΟ. Δὶς ταῦτα βύλει καὶ τρεῖς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
- ΟΔΥ. Ἀρχὴν κλύειν ἂν ἔδ' ἅπαξ ἐβελόμεν.

1251. "Ἦντιν' αὖ] ἀντί τῆς, εἰς ποῖον τόπον | Φιλοκτήτης ἐπιπλήσσεται ὑπὸ τῆς Ὀδυσσεύς.
 ἀπέρχῃ ἕτα σπεδαίῃς; 1267. Ἀναπολεῖν μ' ἔπη] τὰ αὐτὰ λέγειν
 Ib. Περίτροπος] ἐξ ὑποστροφῆς· τῷτο δὲ ὁ | ἀπὸ τῶν δευτέρων ἀναπολούντων τὴν ἡρώτριας-
 Νιοπτόλιμος ἀποδίδναι βελόμενος τὰ τόξα τῷ μίην γῆν.

1256. Malim ὦν, i. e. οὖν, vel ὅν. Fl. Chr.

1258. Sic Ald. H. sc. ἄνδρα.---vulg. τὸ ποῖον;

1261. Sub. δώσω, vel ἀποδώσω. Steph.

1264. κερτομῶν, i. e. per jocum, ut mihi stomachum facias. κέρτομοι
 enim σκῶπται. Cam.

1267. Sic Fl. Chr. Schol. H.---vulg. ταῦτα.

Ib. ἀναπολεῖν. translatio ab arvis quæ renovantur aratione: unde
 δίπλος.---πείραν ἄρεαν, εὐρεῖαν τρίπολον. Il. 5. 541.

NEO. Εὖ νῦν ἐπίσω· πάντ' ἀκήκοας † λόγον.

ΟΔΥ. Ἐσὶν τις, ἐσὶν ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν. 1270

NEO. Τί φῆς; τίς ἔσαι μ' οὐπικωλύσων τάδε;

ΟΔΥ. Εὐμπας Ἀχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.

NEO. Σοφὸς πεφυκώς, ἔδεν ἐξαυδᾶς σοφόν.

ΟΔΥ. Σὺ δ' ἔτε φωνεῖς, ἔτε δρασεῖεις σοφόν.

NEO. Ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε. 1275

ΟΔΥ. Καὶ πῶς δίκαιον, ἃ γ' ἔλαβες βυλαῖς ἐμαῖς,

Πάλιν μεθεῖναι ταῦτα;

NEO. Τὴν ἀμαρτίαν

Αἰσχροὺς ἀμαρτῶν, ἀναλαβεῖν πείρασομαι.

ΟΔΥ. Στρατὸν δ' Ἀχαιῶν ἐφοδῇ πρᾶσσων τάδε; 1280

NEO. Εὖν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν ἐταρβῶ φόβον.

Ἀλλ' ἔδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.

ΟΔΥ. Οὐτ' ἄρα Τρωσὶν, ἀλλὰ σοι μαχέμεθα.

NEO. Ἐσω τὸ μέλλον.

ΟΔΥ. Χεῖρα δεξιὰν ὄρᾳς 1285

1282. Ἀλλ' ἔδέ τοι σῇ χειρὶ ἀλλ' ἔδ' | ταῦτα ποιῶν.
πισθίσσομαι τῇ σῇ χειρὶ, ἢ γὰρ, τῇ δεξιᾷ.

1269. Legitur et ἀκήκοας. sed malim ἐπίσω ἀκηκοῦς scito te audisse, Steph.

1274. Vid. Dawes, p. 264.

1279. ἀναλαβεῖν. vel ita dixit, ut medici ἀναλαμβάνεσθαι τὰ ἀσθενῆ τῶν σῶματων· vel ut Plato, ἀναλαμβάνειν ἐκάστοτε τὸν λόγον ὡς ἵππον, i. e. retrahere, et non pati ulterius progredi. Cam.

1281. Sic in Aj. 1144. Εὖν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστι φρονεῖν. Fl. Chr.

1282. Neque tua manu, i. e. viribus tuis fretus hæc audeo. significat enim se suo facere periculo. Cam.---Ad τὸ δρᾶν subaudienda videtur præp. κατὰ. H.

1283. Οὐτ' ἄρα---puto οὐκ vel ἢ γ'---Fl. Chr.---Οὐτ' eum non aliud præcedit τι, hic est οὔτι. H.

1285. Sciendum est, in iis Edd. quæ illam Turnebi præcesserunt, hæc verba χεῖρα, &c. continuari sub persona Neoptolemi; et vicissim Ἀλλὰ, &c. adscribi Ulyssi usque ad ἰσωφρόνησας. Ac certe melius. Steph. quem sequi nolimus. Ed. 1746. vid. seq.

Κώπης

Κώπης ἐπιψάυσαν;

NEO. Ἀλλὰ καὶ μέ τοι

Ταῦτόν τ' ὄψ' οἶδ' ὄψ' δρῶντα, καὶ μέλλοντ' ἔτι.

ΟΔΥ. Καί τοι σ' εἰσώ' τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ

Λέξω τάδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.

1290

NEO. Ἐσωφρόνησας· καὶ τὰ λοιπὰ ἔτω φρονῆς,

Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.

Σὺ δ', ὦ Ποίανθος παῖ (Φιλοκτήτην λέγω)

Ἐξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις σέγας.

ΦΙΛ. Τίς αὖ παρ' ἀντροῖς θόρυβος ἴσται βοῆς; 1295

Τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τῷ κεχημένῳ, ξένοι;

ὦ μοι· κακὸν τὸ χρεῖμα· μὴν τί μοι μέγα

Πάρεσε πρὸς κακοῖσι πέμπουρες κακόν; —

NEO. Θάρσει· λόγος δ' ἄκεσσον, ἔς ἣν κω φέρων.

ΦΙΛ. Δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων 1300

Καλῶν, κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεῖς λόγοις.

NEO. Οὐκ ἐν ἔνεσι καὶ μέλαγνῶναι πάλιν;

ΦΙΛ. Τοιῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χι' ὥτέ με

1294. Ἀμείψας] καταλιπώς.

1287. Ἀλλὰ καὶ ut illa χεῖρα δεξιὰν puto verba esse Neque enim prudentiæ est Ulyssæ laceßere ad singulare prælium Neoptolemum ἐπλότερον. Fl. Ch.

1289. καί τοι—*immo vero*. Ea est vis hujus particulæ, quum videlicet aliquis ubi se hoc vel illud facturum dixit, aut facere cogitavit, statim mutato consilio aliud potius facere in animum inducit. eodem modo Euripides in Medea et Ione, καί τοι τί πάσχω; Steph.

1291. Apud Aristoph. σωφρονεῖν est καλῶς λέγειν, quod hîc pulcrè convenit. Fl. Chr.

1294. ἀμείψας—relieto antro. Cam.

1296. κεχημένοι—ut Od. v. 378. σίτε καὶ οἶνε κεχημένοι—al. κεχημένοι. Cam.

1297. Quid si καλῶν, ut χρεῖμα τῶν νυκτῶν; Fl. Chr.

1300. Legerem τὸ πρὶν. Id.

Τα'

Τὰ τόξ' ἐκλεπτες πεισὸς, ἀτηρὸς λάθρα.

NEO. Ἀλλ' ἔτι μὴ νῦν βέλομαι δέ σε κλύειν, 1305
Πότερα δέδοκ' αἰ σοι μένοντι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Παῦε, μὴ λέξης πέρα.

Μάτην γὰρ, ἃ' ν' εἴπης γε, πάντ' εἰρησέαι.

NEO. Οὕτω δέδοκ' αἰ; 1310

ΦΙΛ. Καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.

NEO. Ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
Ἑμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
Κυρῶ, πέπαυμαι.

ΦΙΛ. Πάντα γὰρ φράσεις μάτην·

Οὐ γὰρ ποτ' εὖνεν τὴν ἐμὴν κτησὴ φρένα, 1316

Ὅσις γ' ἐμῷ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν

Ἀπεσέρηκας, κατὰ νυθελεῖς ἐμὲ

Ἐλθὼν, ἀρίστ' πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.

Ὅλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιν· ἔπειτα δέ, 1320

Ὁ Λαρτίε παῖς, καὶ σύ.

NEO. Μὴ πεύξῃ πέρα·

Δέχε δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

ΦΙΛ. Πῶς εἶπας; ἔκ' ἄρα δεύτερον δολέμεθα;

1304. Ἀτηρὸς] βασιλῆος, παρὰ τὴν ἄτην.

1305. Ἀλλ' ἔτι μὴ νῦν] δόλιος φανοῦμαι
φασιότι.

1308. Μὴ λέξης πέρα] μὴ παραίτητο εἶπης,

ὅσα γὰρ ἂν εἴπης, μάταια λέξεις.

1306. καρτερεῖν *sæpe* jungitur cum participiis et eundem fere usum præstat quam μιμεῖν. Ita Eur. Hec. 1223. ἔχων δὲ καρτερεῖς ἐτ' ἐν δόμοις. Et Alcest. 1078. vid. Arnald. Animadv. p. 15.

1317. f. βίον *arctum*. Ed. 1746. vid. v. 1122.

1319. Contra Prometheus de Hercule, ἔχθρῳ πατρὸς μοι τῷτο φίλτατον τέκνον. *Æsch.* in Prometheus soluto. Idem *Soph.* in Scyriis, — Σὺ ὦ τὸ λάμπρον φῶς καταισχύων γένος, εἰσὶν αἰεὶς ἀρίστ' πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς. (verba puto, Ulyssis ad Neoptolemum) *Fl. Cbr.*

NEO Ἀπώμοσ'

- NEO. Ἀπώμοσ' ἄγνῦ Ζηνὸς ὕψισον σέβας. 1325
 ΦΙΛ. ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.
 NEO. Τέργον παρέσαι φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν
 Πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
 ΟΔΥ. Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' (ὡς θεοὶ ξυνίστορες)
 Ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν, τῆτε σύμπαντος στρατῶ. 1330
 ΦΙΛ. Τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὀδυσσέως
 Ἐπησθόμην;
 ΟΔΥ. Σάφ' ἴσθι, καὶ πέλας γ' ὄρας,
 Ὃς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποσελῶ βία,
 Ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ θέλῃ. 1335
 ΦΙΛ. Ἄλλ' ἔτι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
 NEO. Ἄ, μηδαμῶς μὴ τ, πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος.
 ΦΙΛ. Μέθεσ με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλῳ τέκνον.
 NEO. Οὐκ ἂν μεθείην.
 ΦΙΛ. Φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον, 1340
 Ἐχθρόν τ' ἀφείλε μὴ κλανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
 NEO. Ἄλλ' ἔτ' ἐμοὶ τῆτ' ἔσι καλὸν τ, ἔτε σοί.
 ΦΙΛ. Ἄλλ' ἔν τοσῷτόν γ' ἴσθι, τῆς πρώτης στρατῶ,

1324. Δολιμίθα] ἀπατάμιθα.

1329. Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ] μαρτύρομαι τῆς
 διαισ., ὅτι ὁ ποιῶ, ὡς χάριν καὶ σωτηρίαν τῶν
 Ἀτρειδῶν ἔστι.1335. Ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ
 θέλῃ] ἢ κ' εἴπει τὸ θέλῃ, ἵνα μὴ δοξῇ συμφη-

φισασθαι αὐτῷ τῷ ἐχθρῷ.

1343. Ἄλλ' ἔν τοσῷτόν] ἀλλ' ἔν γενναίῳ
 ἄνδρα φονεύσω. πάντες γὰρ οἱ κήρυκες τῶν
 Ἑλλήνων, ἀσθενεῖς εἰσὶ, καὶ ἡ ἀνδρεία αὐτῶν,
 ἄχρι τῆς λέγειν ἔστιν.1329. Non video quomodo ξυνίστορες ad sequentia referri commodè
 possit, ac in eo minime scholiastæ assentior. et contra aptissimè paren-
 thesi concludentur hæc verba, ὡς θεοὶ σὺν. ut fit, ἀπαυδῶ—i. e. At ego
 Atridarum nomine, et quasi illorum verbis, totiusque exercitus, veto
 ne hoc facias; testesque deos advoco eorum quæ loquor. *Steph.*1340. Vid. *Dawes*, p. 239. Eur. Alc. 1111. l. A. 310.

Ib. Ita Ald. et vet. Edd. vulg. τίν' ἄνδρα. Ed. 1746. τίθ' ἄνδρα.

Τὲς τῶν Ἀχαιῶ ψευδοκήρυκας, κακῆς

᾽Οὔλας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς. 1345

NEO. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις· καὶ ἔσθ' ὅτε

᾽Οργὴν ἔχοις ἂν, ἔδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.

ΦΙΛ. Εὐμφορμὴ τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον,

Ἐξ ἧς ἔβλασες· ἔχῃ Σισύφου πατρὸς,

Ἄλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώνων θ' ὅτ' ἦν, 1350

Ἦκε' ἄριστα, νῦν τε τῶν τεθνηκότων. —

NEO. Ἦσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογεῖντά σε,

Αὐτόν τε μ' ὦν δέ σε τυχεῖν ἐφίεμαι,

Ἄκκσον· “ ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν

“ Τύχας δοθείσας ἐς' ἀναγκαῖον φέρειν· 1355

“ Ὅσοι δ' ἐκυσίασιν ἔγκεινται βλάβαις,

“ Ὡσπερ σὺ, τέτοις ἔτε συγγνώμην ἔχειν

Δίκαιον ἐσιν, ἔτ' ἐποικλείρειν τινά.”

Σὺ δ' ἠγρίωσαι, καὶ τε σύμβουλον δέχη'

Ἐάν τε νεθετῇ τις εὐνοία λέγων,

1360

Στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῇ θ' ἠγόμενος.

Ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὄρκιον καλῶ·

Καὶ ταῦτ' ἐπίσω, καὶ γράφε φρενῶν ἔσω.

1344. Ψευδοκήρυκας] ἀντὶ τοῦ ψευδοπρὸς
ἐντάς, ἢ ψευδῶς κηρυττομένης καὶ ἐγκωμια-
ζομένης.

1354. Ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν] πᾶς
ἄνθρωπος ἐκ θεῶν πάσχει, ἀνέγκλητός ἐστι·

σοὶ δὲ διὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν νοσᾷς, ὥσπερ
σὺ, καὶ ἰλίκας ἀξιοὶ τυχεῖναι.

1363. Καὶ ταῦτ' ἐπίσω] παρὰ τὸ Ὀμηρικόν,
“ Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεις σῆσιν.”

1346. Legitur et ὅπερ sed malo ὅτε, ut fit, nec jam quicquam fu-
perest de quo mihi irasci ac me culpae possis. Steph.

1351. νῦν δὲ—C. et vet. Edd.

1354. Legitur θεῶν, Suid. v. τύχη. et sic videtur legisse Scholiastes.
Fl. Chr.

1356. ἐκυσίασιν—Ald. et vet. Edd.

1363. Altius et audacius Æschylus, δίκαιος φρενῶν ἐγγραφεῖν· γυγλυμ-
μένη.

Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
 Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῇ 1365
 Σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκερῶν ὄφιν·
 Καὶ παύλαν ἴσθι, τῇσδε μὴ ποτ' ἐνυχεῖν
 Νόσῃ βαρείας, ὥς ἂν αὐτὸς ἥλιος
 Ταύτῃ μὲν αἶρη, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
 Πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς· 1370
 Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδῶν,
 Νόσῃ μαλαχθῆς τῇσδε καὶ τὰ Πέργῃα
 Ξύν τοῖσδε τοξοῖς, ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς.
 Ὡς δ' οἶδ' αὖτα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω.
 Ἄνῃς γὰρ ἡμῖν ἐσιν ἐκ Τροίας ἄλγος, 1375
 Ἐλένος ἀριστόμαχός, ὃς λέγει σαφῶς

1364. Σὺ γὰρ, νοσεῖς | σὺ γὰρ, Φιλοκτήτης, | δῶν ἢ πλεονάζον ἐλθὼν τὰ φύλακος τῆς γῆς
 νοσεῖς ἐκ θείας τύχης | πλεονάζον ἀπὸ τῆς τῆς Χρύσης, ὄφιν.
 ὄφιν τὸ φυλάττοντες τοὺς ἐκ τῆς Ἀθηνῶν καὶ | 1365. Ταύτῃ μὲν αἶρη | ταύτῃ μὲν ἀνατέλλει
 καὶ ἐστὶ σοὶ ἰατρικὴ, ἢ μὴ ὕπαιτιον Ἀσκληπιδῶν | γῆς, ταύτῃ δὲ δύνῃ· ὃ ἐστὶ διὰ πάντας.

μένη ἐπὶ πλάκῃ τῆς καρδίας αὐτῶν. Jer. 17. 1. ἐγγεγραμμένη ἐν πλάξί καρ-
 διας σαρκίνας. 1 Cor. 3. 3.

1365. ἀκαλυφῇ, *sub dio*. Cam. ἄγειρον, ὑπαιθρον. Fl. Chr. Σηκὸν autem
 dixit tanum vel potius lucum. Aram vero, de qua supra, significat.
 Cam. Οἰκερον ὄφιν, Hesychius ait esse custodem Poliadis, (Minerva puta)
 in Acropoli. Alii unum faciunt, alii duos serpentes in fano Erechthei,
 ubi placenta apponebatur dicta μελιτρίδα. Fl. Chr. Ponitur sæpissimè
 vox σηκός de antro deo cuidam consecrato. ut hic σηκός Apollini facer
 erat. Vid. Eur. Phæn. 1017. Supp. 30. Ion. 300. Bacch. 11. Ar-
 nald. p.

1368. ὥς ἂν---sempiternitatis Periphrasis. Cam.---legendum videtur
 ἂν αὐτός. H.

Ib. ὥς ἂν Valck. Hipp. 659.---Schol. v. 593.

1371. Sic Ald. et vet. Edd. H.---vulg. Ἀσκληπιιδῶν---l. Ἀσκληπίων,
 vid. Theog. 432. Suid. Idem Ἀσκληπίοι, et Ἀσκληπιαδῆς Ἀμφιτρίων et
 Ἀμφιτρονίδης, Οἰδιπύς et Οἰδιποδίδης. Tour. l. 130. Pref. iii.

1373. τῇ παρ'. Θέρμῃ---Recte et verè Petronius---Phrygas decuma ob-
 fidebat messis. Fl. Chr.

Ὡς δὲ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,

Ὡς ἔς ἀνάγκη τὴ παρυσώτος θέρης,

Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν ἢ δίδωσ' ἐκὼν

Κτείνειν ἑαυτὸν, ἣν τάδε ψευσθῇ λέγων.

1380

Ταῦτ' ἔν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.

Καλὴ γὰρ ἡ πίκτησις, Ἑλλήνων ἓνα

Κριθέντ' ἄριστον, τῷτο μὲν Παιωνίας

Εἰς χεῖρας ἔλθειν εἴτα τὴν πολύστονον

Τροίαν ἔλонта, κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

1385

ΦΙΛ. Ὡς συγνὸς αἰὼν, τί με τῇδ' ἔχεις ἄνω

Βλέποντα, καὶ ἀφῆκας εἰς αἶδ' ἀμολεῖν;

Οἴμοι· τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις

Τοῖς τῷδ', ὅς εὔνης ὦν ἐμοὶ παρήνεσεν;

Ἄλλ' εἰκάθω δῆτ', εἴτα πῶς ὁ δυσμορος

1390

Εἰς φῶς τάδ' ἔρξας εἶμι; τῷ προσήγορος;

Πῶς, ὦ, τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοί, κύκλοι,

Ταῦτ' ἐξανασχῆσθε, τοῖσιν Ἀτρέως

Ἐμὲ ζυνόντα παίσιν, οἳ μ' ἀπώλεσαν;

1382. Καλὴ γὰρ ἡ πίκτησις] ἡ κτῆσις τῆς Ἰλίου, καὶ διασπαιόμενον.
δόξης· καλὸν κτῆμα ἀφελῆσθαι σὺ κατ' ἀμ. 1392. Πῶς, ὦ, τὰ πάντ' ἰδόντες] τὰ πάντα
φότερα, κλέος κτάμενον ἐκ τῆς παρήνευσης τῆς ἐμῆς πᾶσι εἰδοσὶς ἑαυτοῦ τῷ αἰῶνι, χρόνῳ.

1382. Egregium bonum esse dicit, hoc est κτῆμα.---Cam.

1384. τὸν πολύστονον---lamentabile regnum, Virgil, Dixit. (Æn. II. 4.)
ubi Servius ait esse magnum quia dignum multâ lamentatione, ut *hi*
multum fletu ad superos. ego πολύστονον puto esse multorum fletuum
causâ, propter crebra funera, vel lamentabilem, quia capta sit. *Fl. Chr.*

1386. Deliberatio Philoctetis exponitur plena παθῶν· sed constituit
de voluntate animi sui pertinacis, et iracundia perversi. *Cam.* τί μ' ἐστὶ
---Toup. I. 141. rectissimè, ut solet. vid. Sup. 879. *Æd. C.* 1432.
Antig. 1038.

1392. Recte vidit *Camerarius* voce κύκλοι designari Philoctetæ oculos.
vid. *Æd. T.* 1378. l. 697.---Alii interpretantur hunc locum
ut significari tradunt orbes et circuitus temporis, i. e. annos.

Πῶς

Πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτιά; 1395
 Οὐ γάρ με τάλχος τῶν παρελθόντων δάκνει·
 Ἄλλ' οἷα χρή παθεῖν με πρὸς τέτων ἔτι
 Δοκῶ προλεύσσειν· “ οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
 “ Μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακά.”
 Καὶ σὺ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. 1400
 Χρὴν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μελεῖν,
 Ἡμᾶς τ' ἀπείργειν· οἷτέ σε καθύβρισαν
 Γέρας πατρὸς συλῶντες, οἱ τὸν ἄθλιον
 Αἴανθ' ὅπλων σὺ πατρὸς ὕσερον δίκη
 Ὀδυσσέως ἔκριναν· εἶτα τοῖσδε σὺ 1405
 Εἰ ζυμμαχήσων, καὶ μ' ἀναγκάζεις τόδε;
 Μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ' ἄ μοι ξυνώμοσας,
 Πέμψον πρὸς οἴκῳ καὶ αὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων

1396. Οὐ γάρ με τάλχος] ἡ ληψὶς με (φρ-
 σι) τὰ φθίσαντα, ἀλλὰ διὰ τὰ μέλλοντα
 δυσφερά.

1397. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν] ὅτι οἱ ἑ-
 λόντες φαύλην γνώμην, ἀκόλουθα τῷ λογισμῷ
 συνεπράττονται.

1398. οἷτέ σε καθύβρισαν] ὅτι οἱ ἑ-
 λόντες φαύλην γνώμην, ἀκόλουθα τῷ λογισμῷ
 συνεπράττονται.

1400. θαυμάσας ἔχω] θαυμάζω σε καὶ
 καταγιγνώσκω σε.

1396. Schol. μ' ἐτ' ἄλγος---

1398. Negat se illis quicquam credere et futura ab illis mala metu-
 ere. Nam eos quorum animus pravus sit, omnia improbè facere, esse-
 que consilia eorum congrua perversitati voluntatis. *Cam.* Hanc senten-
 tiam [sic accipio---quasi dicat quod vulgo aiunt; semel deprehensus
 malus, semper præsumitur malus. *Fl. Chr.*

1402. Malim hic rescribere οἷ γε σε---quam in seq. cum *Cantero* οἷτε
 τὸ;---H.

1403. Γέρας πατρὸς---Innuit Briseidem: nam et sic Homerus vocat ip-
 sum γέρας et sic injuriam factam patri ad filium pertinere vult. Ibidem
 legerem, οἷτε τὸν---*Fl. Chr.* et sic *Canter.*---Fecere posteriores poetæ vi-
 cisse causam hanc Ulyssē, judicantibus Græcorum principibus, ut
 Ovid. l. 13. *Confedere duces*, &c. Sed Homerus hanc invidiam removet
 ab illis et aptissimos iudices dedit captivos Trojanos, Od. λ. 544. κ.
 τ. λ. *Cam.* Quem vide.---Hic poeta oblitus videtur eorum quæ ipse,
 a Neoptolemo, quidem ficta, at a Philoctete, quasi ita revera gesta
 erant, credita posuerat supra, v. 412. et seqq. *Mudge.*

"Εα κακῶς αὐτὸς ἀπόλλυσθαι κακὸς·
 Χ, ἔτω διπλὴν μὲν ἐξ ἐμῆ κτήσῃ χάριν,
 Διπλὴν δὲ πατρός κ' ἐ κακὸς ἐπωφελῶν
 Δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι. —

1410

NEO. Λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βέλομαι
 Θεοὺς τε πιεῖσαντα, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,
 Φίλῃ μετ' αἰδρὸς τῷδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός. 1415

ΦΙΛ. Ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία, καὶ τὸν Ἀτρεΐως
 Ἐχθισον υἱόν, τῷδε δυστήνῳ ποδί;

NEO. Πρὸς τὰς μὲν ἔν σε τῇδε τ' ἐμπύον βάσιν
 Παύσοντας ἄλγες, καποσώζοντας νόσους.

ΦΙΛ. Ὡ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῆς ποτε; 1420

NEO. Ἄ σοί τε κάμοι καὶ ὄρω τελευμένα.

ΦΙΛ. Καὶ ταῦτα λέξας ἐ καλίστῃν θεῷ;

NEO. Πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελόμενος;

ΦΙΛ. Λέγεις δ' Ἀτρεΐδαις ὄφελος, ἢ π' ἐμοὶ τάδε;

NEO. Σο. πρ φίλος γ' ὦν, γὰρ λόγος τοιόσδε μοι. 1425

ΦΙΛ. Πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσιν ἐκδένται θελεῖς;

X

1414. Οὐκ, τε πιεῖσαντα] διὰ τὴν ἑλὴν [πιεῖσαντα]. ἔστι, σφίγας. ὁ δ' νῆς, ἀλλ' μακρῶν.

1418. Ἐμπύον] διὰ τὴν διὰ τὴν ἑλὴν [πιεῖσαντα].

1414. Ad oraculum pertinet Heleni, cujus supra mentionem fecit, v. 1332. Cam.

1419. f. καποσώζοντας---H.

1420. αἶνον proprie significat testam et occultam ambagibus verborum instructionem, ut Hesiod. v. 200. Νῦν δ' αἶνον βασιλεὺς ἐρέω.---Et Hom. Od. ξ. 508. Ὡ γέρον, αἶνος μὲν τοι αἰνῶμαι ἐν κατέλειξας. Cam.

1421. Vid. Markl. ad Eur. Supp. 728.

1423. Sententia postulare videtur, ut legamus ὠφελόμενος. Quomodo enim quis eos erubescat quos beneficiis destitutos habet. Philoctetem sc. intelligit Neoptolemus prout ex illius responso patet. H.

ΦΙΛ. Ὅλεῖς

ΦΙΛ. Ὀλεῖς με, γινώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.

ΝΕΟ. Οὐκ ἐν ἔγωγε φημί δ' ἔσσε μανθάνειν.

ΦΙΛ. Ἐγὼ γ' Ἀτρεΐδας ἐκβαλόντας οἶδά με. 1430

ΝΕΟ. Ἀλλ' ἐκβαλοντες, εἰ πάλιν σώσεσ', ὄρα.

ΦΙΛ. Οὐδέποθ' ἐκόντα γ' ὥσε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.

ΝΕΟ. Τί δὴτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἴ σέ γ' ἐν λόγοις
Πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὦν λέγω;

Ὡς ῥᾶς' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ 1435

Ζῆν, ὥσπερ ἤδη Ζῆς, ἄνευ σωτηρίας.

ΦΙΛ. Ἐὰ με πᾶσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ.

Ἄ δ' ἦνετάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγῶν,

Πέμπειν πρὸς οἶκός, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνον.

Καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι 1440

Τροίας· ἄλλος γάρ μοι τεθρηνῆται γόοις.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΝΕΟ. Εἰ δοκεῖ, σείχωμεν.

ΦΙΛ. ὦ γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος.

ΝΕΟ. Ἀντέρειδε νῦν βᾶσιν σῆν.

ΦΙΛ. Εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω. 1445

Χ ΝΕΟ. ὦ τᾶν, διδάσκει μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.

1437. ὦ τᾶν, διδάσκει] μάνθανε (φισι) μὴ φέλει γόοις. πολλὰ δὲ Τροίαν πέποιθα (φισίν.)
ἐν τοῖς κακοῖς ἐπαιρεῖται.

1441. Ἄλλος γάρ μοι τεθρηνῆται γόοις] γρά- ἀπατᾷ δὲ αὐτὸν καὶ θίλει ἄξει εἰς τὴν Τροίαν

1431. Non malè legatur οἱ πάλαι, et ἄρα, ut dicat, Qui antea te ab-
jecerunt, forsitan fervaverint. Tamen nihil mutandum censeo. *Fl.*
Chr.

1441. Legitur et λόγοις. Schol.---Sed γόοις antepone videtur. *Steph.*

1442. Decipit Philocteten Neoptolemus, inquit Scholiastes. sed de-
cipitur ipse Scholiastes. *Ed.* 1746.

ΝΕΟ. Αἰτίαν

† ΝΕΟ. Αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύζομαι;
ΦΙΛ. Μὴ φροντίσης.

ΝΕΟ. Τί γὰρ, εἰάν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν;
ΦΙΛ. Ἐγὼ παρῶν,

ΝΕΟ. (Τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις,) 1450

ΦΙΛ. Βέλεσι τοῖς Ἡρακλείοις,

ΝΕΟ (Πῶς λέγεις;)

ΦΙΛ. Εἶρξω πελάζειν σῆς γε τέτρες τῆς πάτρας.

ΝΕΟ. Εἶδε δρᾶς ταῦθ' ὥσπερ αὐδᾶς, σείχε προσκύσας χθόνα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΗΡΑ. Μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων 1455

Ἀΐης μύθων, παῖ Ποίαντος·

Φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους

Ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ' ὄψιν.

Τὴν σὴν δ' ἤκω χάριν, ἑρανίας

Ἐδρας προλιπῶν, 1460

Τὰ Διὸς φράσων βελεύματά σοι,

Κατερητύσων θ' ὁδὸν, ἣν σέλλῃ.

Σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκχεσον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας·

Ὅσες πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους, 1465

1446. Αἰτίαν δὲ πῶς] πῶς (φησὶν) αἰαί-
τιος γένεσθαι τοῖς Ἑλλήσι;

1448. Χώραν τὴν ἐμήν] τὴν Σκύρον.

1458. Λεύσσειν τ' ὄψιν] ὑπολάμβαν (φησὶν)
ὅρην τὸν Ἡρακλῆα, καὶ ἀκύνει τῆς φωνῆς αὐτῆς.

1450. Ald. et vet. Edd. disjunctim πρὸς ὠφελ. vid. Steph.

1453. Hercules introducitur, qui rem explicet et fabulam concludat. numine enim divino opus erat, quo animus Philoctetis moveretur. non autem accersenda dei persona unquam, nisi dignus vindice nodus inciderit. Cam.

Ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὥς πάρεσθ' ὄραϊν.
 Καὶ σοὶ (σάφ' ἴσθι) τῆτ' ὀφείλεται πάθειν·
 Ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
 Ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
 Πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσῃ παύσῃ λυγρᾶς, 1470
 Ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς σρατεύματος,
 Πάριν μὲν, ὅς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
 Τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιῆς βίῃ,
 Πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σά
 Πέμψεις, ἀρισεῖ' ἐκλαβὼν σρατεύματος, 1475
 Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα.
 Ἄ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τῆδε τῆ σρατῆ,
 Τόξων ἐμῶν μνημεῖα, πρὸς πυρὰν ἐμὴν
 Κόμιζε· καὶ σοι ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
 Παρήνεσ'· ἔτε γὰρ σὺ τῆδ' ἄτερ σθένης 1480
 Ἐλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, ἔθ' ἔτος σέθεν.
 Ἄλλ', ὥς λέοντε συννόμῳ φυλάσσετον,
 Οὗτός σε, καὶ σὺ τόνδ'· ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
 Πausῆρα πέμψω σῆς νόσῃ πρὸς Ἴλιον.
 Τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεῶν 1485
 Τόξοις ἀλῶναι· τῆτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν

1478. Τόξων ἐμῶν μνημεῖα] ἀντὶ τῆς, ἐκ | Ib. Πρὸς πυρὰν [ἐμὴν] τὴν ἐπὶ τῇ Οἴτῃ.
 τῶν ἀριστῶν καὶ μὲ τίμησον.]

1468. f. καὶ τῶν, Ed. 1746. Nihil hic mutandum est, nec opus est copulā, eadem enim est constructio ac si subaudiretur δηλονότι. H.

1472. Paridem esse a Philoctete sagittis confixum, geminato quidem ictu fere tradunt: cum prior tantum perstrinxisset leviter cutem illius, altero telo trajectus inguen, denegante medicam opem Ocnone mortuus traditur. Cam.

1479. H. vulg. ταῦτ'—

Πορθήτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.

Ἔ
Ὡς τὰλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
Ζεὺς· “ ἢ γὰρ εὐσέβεια συνβήσκει βροτοῖς·
“ Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, ἐκ ἀπόλλυται.”—1490

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΦΙΛ. ὦ φθέγμα ποσειδὸν ἐμοὶ πέμψας,
Χρόνιος τε φανείς,
Οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕΟ. Κἀγὼ γνώμη ταύτη τίθεμαι.

ΗΡΑ. Μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράττειν·
Καιρὸς καὶ πλῆξ
“Οδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.——— 1495

ΦΙΛ. Φέρε νῦν σείχων, χώραν καλέσω.
Χαῖρ', ὦ μέλαθρον, ζύμφερρον ἐμοὶ,
Νύμφαί τ' ἐνυδροὶ λειμωνιάδες,
Καὶ κτύπος ἄρσην πόντε προβλής,
Οὐ πολλάκι δὴ τῶμόν ἐτέγχθη 1500

1487. Εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς] αἰνέσθαι
τὸτο εἰς Νεοπτόλεμον· ἐν γὰρ τῇ τῇ Ἰλίου ἀ-
λώσει ἀπέκτεινε τὸν Πρίαμον, πρὸςφυγόντα τὸ
βῆμα τῷ Ἑκκίῳ Διός.

1494. Τίθεμαι] συγκατατίθεμαι.

1498. Φέρε νῦν σείχων χώραν καλέσω] ἀσ-
τάσσομαι ἀναχωρῶν.

1499. Ζύμφερρον ἐμοὶ] τὸ φερρὶσάν με καὶ
ρυσάσαν.

1501. Κτύπος ἄρση] ἰσχυρὸς, ἔντερος.

1490. An παρήγεσε, an παρήγεσα, ut alloquatur Neoptolemum. Prius
magis placet quia monuerat omnia fere ista Neoptolemus, et si de Her-
culis rogo mentionem non injecerat. Fl. Cbr.

1498. Prius, inquit revertar, et compellabo terram mansionis meae,
i. e. valedicam fedibus quas incolui. Cam.

1499. ζύμφερρον ἐμοὶ---quod se texerit. Cam.

1501. κτύπος ἄρση---masculum strepitum dicit vehementem. signifi-
cat autem rupes et saxa objecta maris fluctibus. Id. Ita noster in
Polyx. (ap. Stob. p. 165.) Ἀχιρῆντος ἐξυπλήγος ἄρσειας χοάς.

Κραῖτ'

Κρατ' ἐνδόμουχον πληγῇσι νότῃ,
 Πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαιοῦ ὅρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
 1505 Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ
 Νῦν δ', ὦ κρῆναι, γλύκιον τε ποτόν,
 Λείπομεν * ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
 Δόξης ἔποτε τῆςδ' ἐπιβάντες.
 Χαῖρ', ὦ Λήμνε πέδον ἀμφίαλον,
 1510 Καί μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπλως,
 Ἐνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
 Γνώμη τε φίλων, χ' ὦ πανδαμάτωρ
 Δαίμων, ὅς ταῦτ' ἐπέκρανευ.

1505. Ἑρμαιοῦ ὅρος] δύναται πάντα τὰ
 ὅρα Ἑρμαιοῦ καλεῖσθαι, ὅτι τόμιος ὁ θεός, καὶ
 ὅριος ὁ Ἑρμῆος ἐστὶ δὲ καὶ Ἑρμαιοῦ, ὅπως ἐν
 Λήμνῳ καλεῖται ὅρος ἐμοὶ δὲ, φασὶ, πολλὰ
 βεῶντι, καὶ τὸ Ἑρμαιοῦ ὅρος ἀντιφθέγγεται.

1506. Ἀντίτυπον] ἀμοιβαῖον, ἀντίμισμον.

1507. Νῦν δ', ὦ κρῆναι, γλύκιον τε ποτόν]
 τινὲς Λυκίον ποτὶν γραφῶσιν. ἐστὶ δὲ ἡ ἕτω κα-
 λεμένη κρῆνη ἐν Λήμνῳ, Λυκίᾳ Ἀπολλωνος ἢ

τὴν ἐν Ἑρμαιοῦ ὑπὸ Λυκίων πινόμενον.

1509. Δόξης ἔποτε] τῆς οἰσεως ἀντὶ τῆς
 ἡδύποτε τῆς οἰσεως, ὡς ἐλπίζαντες τε-
 λιῦσθαι, ὥς ἀπελθεῖν εἰς Τροίαν.

1513. Γνώμη τε φίλων] τῇ Ἡρακλείῳ, ἢ
 τῇ Νεοπτολέμῳ.

1514. Δαίμων, ὅς] Δαίμονα, τινὲς τὸν Ἡ-
 ρακλεῖα τοῦτον ὄνομα τὴν τύχην.

1503. Legendum puto ἐπιγῆθην κρατ' ἐνδόμουχον---Acc. enim κρατᾶ sine
 verbo a quo regatur itare non potest. H.

1505. Ἑρμαιοῦ---generale Epitheton montium accipi potest cum
 Mercurii numen pastorale et montanum sit; verum proprium esse
 monti in Lemno insula hoc nomen tradidere aliqui, χειμαζομένῳ i. e.
 afflicτο, vel maxime se hyemante mari laborasse innuit. στόνον ἀντίτυπον,
 i. e. τὴν ἡχώ. Cam.

1507. Ita est enim fontium aqua. sed inventum tradunt Λυκίον, quam
 vocem interpretantur vel ut proprium nomen fontis in Lemno sacri
 Apollini Lycio; non hominum usui servientis, sed ferarum, ab uno
 genere luporum, i. e. τῶν λύκων nomine deducto. Id.

1509. In eam opinionem se nunquam ingressum dicit, i. e. nun-
 quam putasse futurum, ut ad Trojam proficisceretur. Amicos autem
 dicit Herculem et Neoptolemium. nam δαίμονα plane fatum intelligi
 voluit, quod de Epitheto liquet, et appposito illo ὅς ταῦτ' ἐπέκρανευ. Id.

N

XOP. Χωρῶμέν

ΧΟΡ. Χωρῶμέν νῦν πάντες ἀολλέες,
 Νύμφαις ἀλίσαισιν ἐπευξάμενοι,
 Νόσϛ σωτῆρας ἰκέσθαι. —————

1515

1515. Sic Ald. Bentl. *Vulg.* ἀολλές.

Ult. σωτῆρας;—Ad Nymphas refertur et videtur esse σολοικοφανές, sunt enim Nymphæ σώτειραι, non σωτῆρες. Tamen exemplis non caret. παρὰ et Æschylus in Agam. τύχη δὲ σώτηρ. et ap. Virg. Juno ait, Auctor ego. Æn. 12. 159. Optima tu proprii nominis auctor eris. Ov. Fast. 5. 192.

PHILOCTETES.

ARGUMENTUM.

PHILOCTETES in Lemno expositus, a Græcis ejus ulceris fœtore et ejulationibus offensis, ex Heleni vaticinio, ad Trojam a Neoptolemo et Ulyssæ abducitur: qui ex oraculo Calchantis, responsorum, quæ ad Trojæ excidium spectarent, periti, ab Ulyssæ de nocte per insidias vinctus ad Græcos est deductus. Res gesta exponitur in insula Lemno, Chorus est Senum; qui socii navales erant Neoptolemi. Hæc fabula ab Æschylo tractatur, acta Glaucippi temporibus. Primus erat Sophocles.

*Chryses Minervæ aram terra quondam obrutam,
Quam victimarum imbuere sanguine Danaos
Responsa divum jusserant, Pæantias
Quam viderat heros seclatus pridem Herculem,
Dum quærit Argolicis ostendere copiis
Serpentis icitur virulentis punctibus.
Graii relinquunt hunc in Lemno saucium.
At Helenus Ithaci exceptus in Troja dolis,
Patriæ canit fata; et Sagittas Herculis
Docet futuras cladi et exitio Ilio,
Si sint Achillis additæ illæ ad filium,
Quæ tunc erant Philoctetis cuncta in manu.
Sed missus ambos adducit Laertius.*

[A]

ALIUD.

A L I U D.

Fabulæ tradunt, incendisse rogam, in quem Hercules impositus fuisset ab Hyllo filio, Philoctetam, qui forte illa in loca secutus armenta deerrantia venisset. Illi Hercules arcum et Sagittas suas dono dedit, quibus Trojam expugnari fatale erat. Sed dum Philoctetes in Lemno terra obrutam Minervæ aram vestigat, quam imbui hostiæ Græcorum sanguine, oraculum jusserat; ictus ab angue cum fœdo et putrido ulcere omnes offenderentur, in insulæ solis locis (ita enim Tragici tradunt) vel ut alii, sacerdotibus Vulcani curandus relinquitur. Sed fatigati Græci diuturna obsidione, cum jam nihil intentatum prætermitterent, quo victoria confici posset, etiam recordati vel edocti a capto Heleho, fatales abesse tum arcus de accersendo Philoctete consilia ineunt. Quia vero neque voluntate sua ille venturus, neque attrahi posse credebatur, totum negotium prudentiæ et calliditati Ulyssis committitur, atque demandatur. Qui quidem ipse invisus, Philoctetam non aperte adoritur, sed per subornatum Neoptolemum circumvenit; ut a Sophocle exponitur. Nam Euripides fecit ipsum per se Ulysses, fecere et aliqui hunc cum Diomede aggredi et deducere Philoctetam. Sed et Æschylus fabulam hanc dedit. Omnes cum acta est, cæteras Sophoclea vicit.—Argumentum est simplex et ἡθικόν, non actione personisque sed affectibus varium. *Cam.*

PHILOCTETES.

DRAMATIS PERSONÆ.

ULYSSES.

NEOPTOLEMUS.

CHORUS, qui constat ex fe-
nibus simul sequentibus

PYRRHUM in navi.

PHILOCTETES.

MERCATOR.

HERCULES.

Proloquitur ULYSSES.

ULYSSES, NEOPTOLEMUS, CHORUS.

I AM B I.

Ulys. **L**ITUS quidem hoc *est* mari circumdatae terræ
Lemni, mortalibus nec tritum, nec habitatum.
Ubi, O patre Achivorum optimo oriunde
Achillis filii Neoptoleme, Meliensem
Pæantis natum exposui ego olim,
Jussus hoc facere a ducibus,
Morbo cum manaret voraci pedem ;
Quod neque libamina nobis, neque victimas
Liceret quietis tangere ; sed diris
Tenebat semper tota castra execrationibus,
Clamans, gemens : sed hæc quidem quid attinet
Dicere ? Tempus enim non *suppetit* nobis ad longa dicta ?
Ne resciscat me venire, et effundam omne
Commentum, quo *me* illum mox capturum arbitror.
Sed officium jam *est* tuum, ut *in* cæteris subservias,
Dispiciatque ubinam sit hîc duplici-ostio petra,
Talis *nempe*, ubi in frigore duplex ad solem
Est sedes, æstate vero somnum
Per perviam aulam provocat aura.

5

10

15

[A 2]

At

- At paulum infra ad lævam *manum* forsitan 20
 Videre queas fontem potabilem, siquidem superest.
 Hæc mihi, silentio accedens, renuncia, an habitet
 Hoc ipso in loco, an alibi sit,
 Ut quod superest dicendum tu quidem audias,
 Ego vero dicam; sic operas mutuas præstemus. 25
- Neop.* Rex Ulyssæ, rem facilem narras;
 Videor enim specum, qualem vis, videre.
Ulyf. Superne, an inferne? non enim intelligo.
Neop. Illum superne, et vestigii nulla cernitur nota.
Ulyf. Vide an somno recumbat. 30
Neop. Video absque hominibus vacuum habitaculum.
Ulyf. Neque intus est domesticus ullus cibus?
Neop. Lectus est e foliis stratus ut inhabitantis cujuscumque.
Ulyf. Cæterane *sunt* deserta, et nihil ultra sub tecto est?
Neop. Poculum est totum ligneum, vilis cujusdam 35
 Opus artificis, et simul focalia hæc.
Ulyf. Hujus thesaurum narras scilicet.
Neop. Eheu, et hic alii siccantur
 Panni, fœdâ fanie pleni.
Ulyf. Vir in hisce habitat locis plane. 40
 Atque alicubi non procul abest: quomodo enim vir æger
 Pede, a veteri morbo abeat longius?
 Sed vel ad victum *parandum* exiit,
 Vel folium, si quod novit alicubi doloris remedium.
 Qui adest igitur *seruum* mitte speculatum, 45
 Ne imprudens in me incidat: nam me magis quam
 Omnes Argivos optaretprehendere.
Neop. Abit jam ille, et semita custodietur.
 Tu vero si quid vis *ultra*, altero dic sermone.

25. *Communiter autem demus operam.* C.—*reliqua cessura utrique prospere et communiter.* Fl. Chr.

26. *De re loqueris quæ non longe abest.* H. *non longe aberras,—certa res.* Fl. Chr. Aut non longe discedendum, aut non esse magni negotii rem dicit. Cam.

29. *Non una nota, sed plurimæ.*

Mudge.

33. *Foliorum quidem est strues pressa velut ab aliquo ibi diversante.* H.

46. *Angl.—lest he come upon me unawares.* Toup.

48. *Sed advenit jam ille.* H. *En ille vadit, semita obsidebitur.* Fl. Chr.

Ulyf. Achillis

PHILOCTETES.

5

Ulyf. Achillis fili, oportet te, *in hisce* quorum gratiâ huc venisti, 50

Strenuum esse non solum corpore,

Sed si quid novum, prius inauditum tibi

Audias, ministrare in eo, uti minister ades.

Neop. Quid ergo jubes?

Ulyf. Philoctetæ te convenit

55

Animum subdolis fallere dictis:

Cum te rogaverit quisque et unde ades,

Dic, filius Achillis *sum* (nihil enim hic falsi dicendum)

Navigas autem domum versus, relicto navali

Exercitu Achivorum, odio quos oderis acerbo,

60

Qui te precibus vocantes domo proficisci,

Tuaque ex profectio unicam habentes capiendi Ilii spem,

Non dignati sunt Achillea arma

Venienti *licet* dare, et jure petenti,

Sed ea Ulyssi dederunt: *tum* dices quæcunque

65

Vis in me extrema omnium malorum mala.

In hisce enim nequitiam me dolebis: si vero feceris

Non ista, dolorem omnibus Argivis incuties.

Si enim hujus arcus non capientur,

Non poteris expugnare Dardani solum.

70

Quod autem mihi non, tibi vero colloquium

Cum eo fidum et firmum sit, hinc disce.

Tu quidem navigasti, neque juramento obstrictus ulli,

Neque ex necessitate, neque primæ classis.

Mihi autem nihil horum potest negari.

75

Quare si me, arcum qui tenet, senferit,

Perii, et te simul mecum perdam.

Quin hoc ipsum *tibi* cogitandum est, furto

Ut auferas invicta arma.

Pernovi sane te non esse eo ingenio natum,

80

Ut hisce *dictis* utaris, aut dolo struas *alii* malum.

Attamen jucunda res est victoriam consequi.

Aude. Justi vero post iterum erimus.

Nunc autem *in* brevem hanc diei portionem ad impudentiæ

54. Convenit te, ut Philoctetæ | 77.—Providendum et comminif-
animum subdolis fallas dictis,—di- | cendum est.—Fl. Chr.
cere. H.

- Partes agendas* da te mihi, et deinde reliquum tempus 85
 Voceris omnium sanctissimus mortalium.
- Neop.* Ego sane, quæ verba invitæ audio,
 Laertis fili, ea *magis* exequi odi.
 Natura enim comparatus sum, ut nihil fraude faciam mala,
 Neque ego, neque (ut aiunt) qui me genuit pater. 90
 Sed paratus sum per vim virum abducere,
 Et non dolis: non enim uno pede *fultus ille*
 Nos tam multos per vim devicerit.
 Missus equidem tibi cooperarius horreo
 Proditor vocari. Malo autem, o rex, recte 95
 Faciens frustrari, quam vincere turpiter.
- Ulys.* Optimi patris fili, et ipse juvenis cum essem olim,
 Linguam quidem otiosam, manum vero habui efficacem.
 Nunc autem experientia provectus video inter mortales
 Linguam, non opera, omnia gubernantem. 100
- Neop.* Quid igitur aliud me jubes, quam mendacia loqui?
- Ulys.* Volo te ego Philocteten dolo capere.
- Neop.* Cur dolo potius quam persuasione abducere?
- Ulys.* Non persuadebitur: per vim quoque non queas capere.
- Neop.* Tantumne habet roboris et audaciæ? 105
- Ulys.* Sagittas inevitabiles, et emittentes certam necem.
- Neop.* Non igitur eum ne quidem accedere tutum est.
- Ulys.* Non, nisi dolo ceperis, ut dico.
- Neop.* Non igitur turpe ducis falsa loqui?
- Ulys.* Non *puto*, siquidem mendacium affert salutem. 110
- Neop.* At quâ fronte quis hæc audebit loqui?
- Ulys.* Cum lucri causâ quid inceptas, pudere non decet.
- Neop.* Quid autem lucri *est* mihi, ut hic ad Trojam veniat?
- Ulys.* Capiant arcus hi Trojam soli.
- Neop.* Non igitur *eam* ego (ut dicitis) expugnaturus sum? 115
- Ulys.* Nec tu illis sine, nec illi sine te *capiant Trojam*.
- Neop.* Capiendi itaque sunt, siquidem ita se res habet.
- Ulys.* Idque si feceris, duplex auferes præmium.
- Neop.* Quodnam? si enim sciero, non negabo operam.
- Ulys.* Sapiensque simul ipse et fortis vocabere. 120
- Neop.* Ito: faciam *quod mones*, omni pudore amoto.
- Ulys.* Teneine animo igitur, quæ te monui?

110. Sed quomodo ista qui videat, ausit loqui. Fl. Chr.

Neop. Tenere

- Neop.* Tenere certo scias, postquam semel annui.
Ulys. Tu quidem jam eum manens hic expecta :
 Ego autem abeo, ne cernar adesse. 125
 Et speculatorem ad navem mittam denuo,
 Et huc, si quam mihi temporis videmini
 Moram facere, rursus remittam
 Hunc ipsum virum, navitæ habitu
 Forma dolis mutata, ut ignotus ulli adsit. 130
 Cujus utique, nate, varia loquentis
 Ea accipe, quæ profutura sunt negotio.
 Ego vero ad navim abeo, his tibi commissis :
 Mercurius autem dolosus, ut *huc* duxit, porro ducat nos.
 Victrixque Minerva, urbium custos, quæ me semper servat. 135

ANTISTROPHICA. Strophe I.

- bo.* Quid oportet, quid me oportet, o rex, in peregrina peregrinum
 Occultare, aut quid dicere ad hominem suspectum ?
 Dic mihi. Ars enim *illius*
 Aliam artem præstat,
 Et consilium, a quocunque divinum 140
 Jovis sceptrum regitur.
 Tibi vero, fili, tota hæc pervenit
 Potentia ab atavis *derivata*. Ideo dic
 Qua in re tibi me subservire oporteat.

ANAPÆSTI.

- Neop.* Nunc quidem (fortasse enim locos extremos 145
 Aspicere cupis, in quibus *Philoctetes* jacet)
 Aspice fidenter : ubi vero venerit
 Gravis ille viator, hisce ex ædibus
 Ad meam semper manum accedens
 Da operam, ut rem præsentem cures. 150

129. *Naucheri in modum.* Fl.

Chr. *Naucheri vel Nawarchi habitu.* Navita enim erat speculator ille etiam non dissimulatus. H.

131. *Commentitia loquentis.* Mudge.
 O commenta hominum vaga ! Grot.

137. *Susplicacem.* H.

145. (*Forſan enim regionem hanc qualis ad ultimos usq; recessus porrigitur lustrare cupis.*) Mudge.

148. *Cujus hæc sunt habitacula.* Id.

ANTISTROPHE I.

- Cho.* Veterem mihi curam mandas, o rex,
 Servare oculos tuis maxime intentos commodis:
 Nunc autem mihi dic, stabulis
In quibus abditus habitat,
 Et quam tedet regionem. Hoc enim mihi 155
 Scire non alienum est,
 Ne me alicubi clam opprimat.
 Quis *illius* locus? aut quæ sedes? quæ impressit vestigia
 Introne an foras euntia?

ANAPÆSTI.

- Neop.* Domum certe hanc vides biforem 160
 Saxei cubilis.
Cho. Sed ubi ipse miser abest?
Neop. Clarum est mihi, eum cibi quærendi causâ
 In via hac alicubi prope ambulare.
 Hanc enim ei esse victûs 165
 Rationem *vulgo* dicitur, ut feras conficiat
 Alatis sagittis miser misere.
 Nullumque sibi
 Remedium malorum inveniât.

STROPHE 2.

- Cho.* Miseret me illius, quòd 170
 Quum nemo curet mortalium,
 Neque adeo convictoris aspectu fruens
 Infelix solus semper
 Laborat morbo atroci,
 Angitur autem in omni necessitatis tempore. 175
 -----quomodo tandem, quomodo

152. Oculum meum excubias agere, intentum esse. H.

158. Quemnam locum pede laceat? H.

170. Quomodo. Vox enim ὅπως post quædam interjecta cum se-

quentibus ὡς ὥς connectenda est et ita constructio continuanda. Mudge.

175. Animum verò despondet in omni quæ supervenit necessitate. H.

Infaustus

Infans tolerat vitam?
O artes *variae* mortalium!
O infelicia hominum genera!
Quibus immodicis vita premitur malis.

180

ANTISTROPHE 2.

Hic avitas forte
Inter familias nulli inferior,
Rerum tamen omnium expers in vita
Jacet solus *longe* ab aliis,
Varie pictis hirsutisque cum
Feris in doloribus simul
Fameque miserandus, insanabilibus
Curis conflictans.
Tristis autem loquaci ore,
Echo procul resonans acerbis
Ejulatibus respondet.

185

190

ANAPÆSTI.

Neop. Nihil est horum mihi mirabile.
Divinitus enim (si quid ego intelligo)
Hæc etiam mala eum.
Crudelem *ob* Chrysen *Nympham* invaserunt.
Et nunc quod affligitur sine curatoribus,
Non hoc fit sine consilio Deorum,
Ne prius hic ad Trojam
Dirigat Deorum invicta tela,
Quam tempus elabatur illud, quo dicitur
Capiendam esse ab iis Trojam.

195

200

ANTISTROPHICA. Strophe.

Cho. Nate tace. *Neop.* Quid hoc est?
Cho. Clarus est strepitus homini

180. Quibuscunque vitæ ratio to-
lerabilis saltem non contingit. Mudge.
Rebus si modus absit. Fl. Chr.

182. Iste antiquitate et claritate
generis nulli forsan secundus, om-

nium rerum, quæ ad vitam degen-
dam necessarie sunt, expers, jacet
solus, procul ab aliis hominibus, in-
ter maculosas vel hirsutas bestias:
Kuster.

[B]

Familiaris

Familiaris afflicto.

205

Neop. Hinc nunquid, an illinc locorum?

Ferit, ferit me vera vox

Alicujus iter durum

Carpentis: neque me latet

Gravis e longinquo vox flebilis,

210

Clare enim admodum sonat.

ANTISTROPHE 3.

Cho. Sed sumito, fili,---*Neop.* Dic quidnam?*Neop.* Curas novas: quippe non

Procul, sed prope adest vir,

215

Non cantus tibiæ ferens

Ut pastor agrestis, sed vel

Alicubi offendens *pedem* præ cruciatu

Vociferatur ingenti ululatu,

Aut navis appulsum cernens ad iniquum portum.

220

Clamat enim atrox quippiam.

PHILOCTETES, NEOPTOLEMUS,
CHORUS.

I AMBI.

Phil. Ehem, hospites,

Quinam estis qui ad hanc terram nautico remo

Venistis, neque portuosam, neque habitatam?

Qua ex patria quove vos ex genere

225

Esse dixerim? habitus enim illum Græciæ

Refert, charissimæ mihi.

Vocem autem audire cupio, et me metu

Correpti horreatis ita efferatum,

Sed miserti *potius* infausti viri, solitarii

230

Deserti hoc loco, et amicis destituti:

Vocem edite, siquidem amici advenistis.

Respondete, *sodes*. Non enim æquum est ut ego207. *Difficulter.* C. — Nisi im-
probo, atque labore. Fl. Chr.210. *Quo consumitur.* τρυσίως
γαστήρ. Aristoph. N. 420.

A vobis

A vobis hoc non impetrem, aut vos *vicissim* a me.

Neop. At, o hospes, scito hoc primum, nos
Esse Græcos, hoc enim cupis scire. 235

Phil. O charissima vox! o quale est vel accipere
Alloquium talis hominis perlongo in tempore!
Quis te, o fili, appulit? quæ adduxit
Necessitas? quo tendis? quisnam ventorum gratissimus? 240
Narra mihi hæc omnia, ut sciam quis es.

Neop. Ego prognatus sum ex insula
Scyro; navigo autem domum; vocor autem filius
Achillis, Neoptolemus: jam scis omnia.

Phil. O charissimi patris nate, o charæ patriæ,
O senis alumne Lycomedis, quâ
Classe advectus es hanc terram? unde *navigas*? 245

Neop. Ex Illo sane nunc quidem cursus est mihi.

Phil. Quid ais? non enim tu quidem
Nobiscum in initio primæ ad Ilium classis. 250

Neop. An et tu particeps eras illius laboris?

Phil. O nate, nescisne me, quem intueris?

Neop. Quomodo enim scirem, quem vidi nunquam ante?

Phil. Neque nomen, neque malorum meorum famam
Ullam unquam audisti, quibus pereo miser? 255

Neop. Scito me nihil *eorum* nosse, de quibus rogas.

Phil. O nimis ego infelix, et invisus Deis,
Cujus ne fama quidem tam misere afflictæ domum,
Nec ullam ullibi Græciæ partem pervenit!
Sed qui ejecerunt huc me impie, 260

Rident, silentio hæc suppressantes: meus autem morbus
Semper *interim* floruit, et majus incrementum capit.

O nate, puer patre ex Achille,
Ille ego sum tibi, quem audiisti fortasse
Herculearum esse dominum sagittarum, 265

Filius Pœantis Philoctetes, quem
Gemini duces, et ille Cephallenus rex *Ulysses*
Abjecere turpiter sic desertum, sævo

247. *Cuinam expeditioni intentus huic terræ appulisti? unde navigans? H.*

Morbo depereuntem, lethiferæ
 Perculsum viperæ atroci morfu. 270
 Cum quo me *boni* illi, nate, relicto solo
 Abiere, quando ex maritima
 Chrysâ huc appulerunt cum classe.
 Tunc læti me, ubi viderunt ex gravi maris jactatione
 Dormientem in littore in cavo faxo, 275
 Relicto abierunt, homini ut infausito *mibi*
 Pannis relictis pauculis, et cibi aliquo
 Subsidio tenui; qualia illis contingant, *precor*.
 Tu vero; nate, qualem me surrectionem putas
 Tunc e somno habuisse, illi cum abiissent? 280
 Qualiter lachrymasse? qualia plorasse mala?
 Cum cernerem naves, quibus huc navigaveram,
 Omnes abiisse, virumque nullum in loco,
 Neque qui *cibum mibi* ministraret, neque qui morbo
 Laboranti opem ferret: omnia autem contemplans 285
 Nil vidi præter dolorem adesse,
 Hujus autem ingentem copiam, o nate.
 Tempus autem jam in tempore processit mihi,
 Et oportebat parva hac sub casa solum
Me mibi ministrare *omnia*. Ventri quidem convenientia 290
 Arcus his acquisivit, alatas
 Feriens columbas, et ad hoc, quodcunque mihi percussit
 Arcu tenso sagitta, ipse miser
 Reptabam infausitum trahens pedem.
 Deinde si quem post oportebat potum sumere, 295
 Glacie soluta, pariterque hieme
 Ligni aliquid frangere, hæc repens ego miser
 Tuum machinabar: deinde ignis nullus aderat.
 Sed petræ petram allidens vix
 Elicui latens lumen quod hucusque me servat. 300
 Habitata enim casa cum igne

296. *Glacie omnia occupante, superfusa.* H.—Dicit Philoctetes,
 Lond. Ed. 1746.—*Et quandoque* lignum fuisse parandum advertus
glacie terris superfusa, ut hyeme fieri gelu, ut maxime esse hyeme soleat.
solet. Omnium interpretum pessimè vertit P. Brumoy, *insula aquis* Cam.

- Omnia suppetitat, præter liberationem a morbo.
 Age nunc, o nate, et de hac insula disce.
 Nullus huc vector volens applicat.
 Non enim ullus est portus, nec ubi navigans 305
 Faciet lucrum, aut inveniet hospitia.
 Nulla huc navigatio prudentibus hominibus.
 Fortasse aliquis invitus appulit, multa enim hujusmodi
 In longo tempore accidunt hominibus.
 Hi quidem, ubi advenerunt, o fili, sermonibus 310
 Miserentur mei, forte et aliquam cibi partem
 Moti misericordiâ dedere, aut vestium aliquid:
 Illud autem nemo mihi vel petenti dare vult,
 Ut domum me reducat. Sed pereo miser,
 Annum jam decimum fameque et 315
 Malis alens voracem morbum.
 Talia Atridæ et Ulyssis violentia
 Fecere mihi, quibus Dii Olympi
 Dent ut ipsi vicissim paria sustineant mala.
Cho. Et ego, sicut *alii* qui huc advenerunt, 320
 Hospites, misereor tui, Pæantis fili.
Neop. Ego vero et ipse hîc testis dictis
 Quod vera sint novi, expertus mala
 Ab Atridis, Ulyssisque insolentiâ.
Phil. Num et tu aliquam in noxios habes 325
 Querimoniam Atridas, ut irascere læsus?
Neop. Fiat *utinam* ut aliquando expleam hanc iram manu,
 Ut Mycenæ intelligant Spartaque
 Seyron quoque virorum fortium matrem esse.
Phil. Bene sane, o fili: sed quam habens in eos querelam 330
 Tam graviter iratus huc advenisti?
Neop. O fili Pæantis, dicam, et vix tamen dicam

305. Ferri potest lectio Turnebi-
ana *δυσωπος*, ut sensus sit, nec quis-
 quam prope habet. Sed vid. 217.
 H.

323. Quod vera sint novi, ex-
 pertus malos esse viros Atridas et
 Ulysses. H.

327. Iræ utinam contingat ut ma-
 num meam aliquando tandem satiem.

H. Aliquando detur exsequi hæc ma-
 nu. Grotius.—Utinam satis irasci
 liceat.. Pl. 129. 7. Dicitur autem
 manum plenam habere cui quod
 satis est suppetit. *Tomp.* III. 130.

Quas

Quas ego ab eis contumelias passus sum.

Nam postquam Achilles occidit fato-----

Phil. (Hei mihi, nequid ultra dicas, priusquam disco
Hoc primum, num mortuus est Pelei natus *Achilles*.) 335

Neop. Mortuus est, a viro nemine cæsus, sed a Deo,
Ut aiunt, Apollinis arcu domitus.

Phil. At generosus quidem, occisorque et cæsus :
Sed dubito an, o fili, tuum 340
Malum perconter prius, an illius vicem gemam.

Neop. Arbitror quidem fat tibi saltem esse tua, o miser,
Infortunia, ut ne proximorum mala gemas.

Phil. Recte dixisti. Quare tuam narra
Iterum mihi rem, quâ te affecerint injuriâ. 345

Neop. Venere ad me navi variegatâ admodum,
Sacerque Ulysses, et *Phœnix* educator mei patris,
Dicentes, verumne, an falsum, *nescio*,
Non fas esse, cum jam periit
Pater meus, Pergama alium quam me capere. 350
Hæc, o hospes, ita dictitantes non diu
Me detinuerunt, quin statim navigarem,
Præcipue fane mortui patris desiderio
Ut viderem eum, antequam sepeliretur; non enim eum vide-
ram

Præterea et oratio fane honesta aderat, 355
Eo si profectus Trojæ turres caperem.

Jamque dies aderat altera naviganti mihi;
Et ego amarum Sigeum cursu secundo
Appuli: et me statim in corona exercitus 360

Egressum navi omnis salvere jussit, jurantes se videre
Qui non amplius supererat, vivum Achillem denuo.
At ille jacebat. Ego vero infelix
Ubi eum ploraveram haud diu,
Accedens Atridas ad amicos, ut mihi visum est, 365
Armaque repetii patris, et reliqua quæcunque *illius* erant.
Illi vero dixerunt (hei mihi! verba miserrima;

354. *Nunquam enim*—Ed 1746. | *mihi*. Fl. Chr.
Ut insepultum cernerem haud visum |

O fate Achille, cætera quidem licet tibi
 Paterna fumere : armorum autem illorum vir
 Alius potitur jam Laertæ filius *Ulysses*. 370
 Et ego illico, lachrymis suffusus exurgo
 Iracundia gravi, et rem indigne ferens dico,
 O scelestæ, ergone audetis alteri
 Tradere arma, quæ mea sunt, me inscio ?
 Ipse autem Ulysses dixit, (prope enim erat) 375
 Næ, puer, hi dederunt jure ea *mibi*,
 Ego enim præfens ea servavi eumque *simul*.
 Et ego statim ira incensus, impetebam *cum* malis
 Omnibus, nihil omittens,
 Si mea ille arma eriperet mihi. 380
 Ille autem huc progressus, licet iræ temperans,
 Morsus *scilicet* auditis, sic respondit,
 Non eras, ubi nos ; sed aberas ubi non oportuit *abesse*.
 Et hæc quoniam jam dicis ferociter,
 Nunquam Seyron navigabis *ea tecum* ferens. 385
 His auditis, et turpi laceffit probro,
 Navigo domum meis spoliatus
 A pessimo pessimisque orto Ulysse.
 Nec eum reprendo, quantum ipsos principes :
 “ Urbs enim tota pendet ex principibus, 390
 “ Exercitusque simul omnis : qui vero perperam agunt mor-
 “ tales,
 “ Magistrorum sermonibus fiunt mali.”
 Rem totam dixi : qui vero Atridas odit,
 Mihique pariter et Diis sit amicus.

ANTISTROPHICA. Strophe.

Cho. O montibus insignis, omnium nutrix Tellus, 395
 Mater ipsius Jovis,
 Quæ magnum Pactolum auriferam colis,
 Illic quoque *ad te*, Mater
 Veneranda, exclamavi,
 Ubi huic ab Atridis, 400
 Injuria omnis illata est,
 Ubi

Ubi paterna arma
Tradidere
(O beata, taurorum caëforibus
Leonibus quæ infides)
Laetis filio
Summum honoris insigne.

425

I A M B I.

- Phil.* Habentes, ut videtur, argumenta manifesta
Doloris ad nos, o hospites, navigastis,
Et mihi concinitis, quod arbitramini 410
Hæc Atridarum esse opera et Ulyssis.
Pernovi enim eum, quod omnibus dictis fallacibus
Et astutiis linguam exacuat, quâ
Nihil æqui prorsus efficit.
Quin hoc nihil miri est mihi, id *magis miror* qui præfens 415
Ajax major hæc cernens passus sit.
- Neop.* Non amplius vivebat, o hospes; neque enim unquam,
Eo vivente, hisce spoliatus fuisset.
- Phil.* Quid dicis? an abiit et ille mortuus?
- Neop.* Scito eum non amplius interesse luci. 420
- Phil.* Hei mihi misero! at haud Tydei natus *Diomedes*,
Nec Laertis, ille a Sisypho divenditus,
Mortantur? hos enim non decebat vivere.
- Neop.* Non sane: hoc certo icias: sed et maxime
Jam florent in Argivorum exercitu. 425
- Phil.* Quid vero, qui vetus et bonus est mihi amicus,
Quid Nestor Pylus agit? ille enim hæc
Eorum mala prædixit sapienter consulens.
- Neop.* Ille quidem nunc male affectus est, postquam mortuus
Antilochus illi periit, qui illi filius erat. 430
- Phil.* Hei mihi! duo simul acerba dixisti, hos enim ego
Minime vellem perditos audire.
Heu, heu! quid jam cogitandum est, quando hi quidem

415. *Non tulisset.* Nam ἀνέχω
est etiam καλέω, quæ verbi notio
vulgaria non est. *Fl. Chr.*

429. Juxta schol.—sed vid. Not.

430. Vid. Not.

- Sunt mortui ; Ulysses vero superest ibi, ubi
Oportuit pro hisce ipsum nunciari mortuum ? 435
- Neop.* Prudens ille luctator : “ sed et prudentia
“ Confilia, Philoctete, impediuntur crebro.”
- Phil.* Age dic per Deos, ubinam tunc erat tibi
Patroclus *ill.*, qui tuo patri erat charissimus ?
- Neop.* Et ille mortuus erat : verbisque te paucis 440
Hoc edocebo. “ Bellum neminem hominem lubens
“ Perimit malum, sed optimos semper.”
- Phil.* Assentior tibi ; et juxta hoc idem *dictum*,
De homine quidem indigno interrogabo,
Lingua autem acri et solerti. Quid nunc agit ? 445
- Neop.* An quopiam de alio quam Ulyssē rogas ?
- Phil.* Non hunc volui. Sed Therfites quidam erat,
Qui optaret plus semel dicere, quod quidem
Nemo pateretur semel dictum : nostine hunc, an adhuc vivit ?
- Neop.* Non eum vidi, sed audiui eum supersitem esse. 450
- Phil.* Sic *scilicet* futurum erat : quoniam nihil adhuc mali periit,
Sed pulchre ea curant Dii :
Et si quid malitiosum et frandulentum est,
Id libenter defendunt ab orco,
Iusta vero et proba eo semper demittunt. 455
Quo sunt hæc locanda ? quānam laudare possum Deorum facta,
Cum Deos ipsos invenio malos ?
- Neop.* Ego quidem, o nate Oetæi patris *Pæantis*,
In posterum jam procul Iliumque
Et Atridas intuens cavebo. 460
Ubi enim deterior bono plus potest,
Et pereunt frugifera, et improbus regnat,
Hos ego viros non unquam amavero.
Sed faxosa Scyros suffecerit mihi
In posterum, ut me meæ domi oblectem. 465
Nunc autem eo ad navem ; at tu, Pæantis fili,
Vale quam maxime, vale ; et te Dii
Morbo liberent, ut ipse vis.
Nos vero abimus, ut quando Deus

437. *Propriis laqueis illaquean-*
tur. Mudge.

451. *Ita scilicet, par erat eve-*
nire. vid. *Antig.* 464. H.

[C]

Secundum

Secundum nobis ventum concedit, illicet navim solvamus. 470

Phil. Jamne, fili, abire paratis?

Neop. Tempus enim monet

Discessum ut spectemus non procul magis quam prope.

Phil. Nunc ergo te per patrem perque matrem, o fili,
Perque siquid tibi domi est charum, 475

Supplex rogo, ne relinquo me solum, adeo

Malis in hunc desertum, quæ vides.

Quibusque me inaudisti cohabitare.

Sed quovis in loco abijce me: molestia quidem

(Sat scio) gravis erit hujus oneris: 480

Tamen perfer. "Generosis sane

"Omne turpe est odio, et honestum decori."

Tibi vero, si me reliqueris, hoc erit probrum turpe:

Facienti autem quæ volo, o fili, summum gloriæ præmium.

Si vivus ego venero ad Oetæam terram, 485

Dici non unius integri onus ero.

Aude, injice me in quemvis locum abductum,

In sentinam, in proram, inque puppem, ubi

Minime futurus sum simul navigantibus molestus.

Annuere per ipsum Jovem supplicum vindicem, fili: 490

Sine te exorem; advolvor ad tua genua, licet sim

Infirmus, miser, claudus: at ne me relinquo

Desertum adeo, ubi hominum nulla sunt vestigia.

Sed vel ad domum tuam saluum me abducas,

Vel ad Chalchodontis Eubææ portum; 495

Unde non longa mihi ad Oeten navigatio,

Trachiniumque jugum, et pulchre fluentem

Sperchium erit, ut patri me exhibeas meo;

Quem jampridem metuo ego 500

479. Sed in appendicis loco, vel
accessionis cujuslibet scopo itineris tui
proposito, me pone, vel reputa. H.
—Sed viliozem recipe me in locum.
Fl. Chr.

483. Tibi vero officium hoc non
præstanti. H.

500. Propter quem jamdudum me-
tuebam ne mortuus esset. Sic scho-

lia, quæ de pro di de accipiunt, et
παλας de legunt. Tamen simpli-
cior est interpretatio ista, Quem
jam senem jamdudum metuo, ut mor-
te vitam mutaverit, hoc enim est
βελῆρας. Veterum hæc fuit ἐπιφω-
νισμα, ut mortis mentione abstinerent.
Fl. Chr.

Ne

Ne a me abierit. Multa enim *huc* venientibus
Mandata dedi ipse, supplices mittens preces,
Ut ipse nave missa me reduceret domum.
Sed vel mortuus est, vel ministri
(Ut fieri solet) arbitror, mei nullam curam 505
Habentes, domum redire properarunt.
Nunc autem (ad te enim reductoremque et ipsum nuncium
Venio) tu me serva, tu mei miserere, considerans
"Quam cuncta atrocia, et in periculo mortalibus
"Jaceant, nunc quidem feliciter agunt, nunc autem fecus.
"Oportet autem nullis afflictum malis, acerba respicere: 510
"Et cum quis laute vivit, tunc vitam
"Tueri maxime, ne imprudens pereat."

ANTISTROPHE I.

Cho. Miserere, o Rex; multorum enim
Recensuit vix-tolerabilium laborum
Certamina, quanta nullus o meorum subeat amicorum. 515
Si vero acerbos, o Rex,
Oderis Atridas,
Ego sane illorum
Malum in hujus lucrum
Ingens convertens, 520
Quandoquidem *ipse* vehementer cupit,
In instructa bene et celeri
Nave reducerem
Domum, Deorum
Vindictam effugiens. 525

I AMEI.

Neop. Vide tu, ne nunc quidem facilior *æquo* sis.
Ubi vero morbi impletus eris consortio,
Tunc non amplius hisce dictis consentias.
Cho. Minime: non erit unquam ut id mihi

526. [ACT III.]

[C 2]

Culpæ

- Culpæ habeas jure objectandum. 530
- Neop.* At turpe est iane mihi me inferiorem
Te inveniri, ad opem hospiti opportune ferendam.
Sed, si videtur, navigemus: veniat illico,
Navis enim eum vehet, et non denegabitur.
Solum Dii salvos ducant ex hac terra 535
Nos, huc quò volumus navigare.
- Pbil.* O charissima dies, suavissime vir,
Charique nautæ, quomodo vobis
Re-ostendam, quam me reddidistis obstrictum?
Eamus. o fili, prius venerati illam intus 540
Habitationem inhabitabilem, ut et scias
Queis vixerim, quamque fuerim animi fortis.
Arbitror enim ne oculis quidem solum spectaculum
Alium capientem præter me, posse pati hæc.
Ego vero coactus diu didici hæc amare. 545
- Cho.* Manete, discamus: viri enim duo,
Hic quidem navis tuæ focus, ille vero alienus,
Accedunt, quos cum audieriti, postea ingredimini.
- Mer.* Achillis fili, hunc tuum socium,
Qui erat navis tuæ cum duobus aliis custos, 550
Jussi mihi, ubi *locorum* tu esses dicere,
Quandoquidem incidi in te, non consultò,
Sed forte fortunâ ad eundem appulsi portum.
Navigans enim cum classe non magna
Ab Illo domum ad feracem uvarum 555
Peparethum, ut audivi, nautæ
Quod tibi omnes hic essent,
Visum est mihi non silentio navigationem continuare, prius-
quam tibi

531. *At turpe est sane me officii negligentiorum quam tu quidem te prodis hospiti videri.* Mudge.

545. *Hæc, radi.* Nimis temere forsan, secutus Scholiastem, et Heathium, potui *xxxx* pro *radi.* reponas igitur, si placet, *στέρψαντάς*, *bis etiam contentus esse, etiam hæc*

affectare.

558. *Visum est mihi non silentio navigationem continuare, priusquam tibi dicerem quædam quæ mihi nota esse contingerint, quorum tu forsan nihil nosti, quædam scilicet quæ te ipsum et salutem tuam spectant.* H.

Dicerem

Dicerem quædam quæ mihi nota esse contigerint, quorum tu
forfan nihil nosti,

Quædam scilicet quæ teipsum et salutem tuam spectant. 560

Quæ Argivis de te nova

Consilia sunt, et non solum consilia,

Sed facta ipsa, nec dilationem habitura.-----

Neop. At gratia tibi quidem propter monitionem, hospes,

Nisi malus sum, jucunda reposta erit.

565

Dic ergo *clarius*, quæ modo dixisti, ut sciam quid mihi

Novi consilii ab Argivis affers.

Mer. Abiære, qui persequuntur te nauticâ classe,

Phœnixque senex, Theseique filii.

Neop. Vine me reducturi, an verbis?

570

Mer. Non novi: quod audiui, ejus adsum tibi nuncius.

Neop. An ista Phœnixque et nautici focii

Adeo strenue agunt propter Atridas?

Mer. Hæc scito facturos, nec amplius protrahunt *moras*.

Neop. Cur ergo Ulysses non ad hæc ipse

575

Navigare erat paratus? an metus aliquis illum prohibuit?

Mer. Ille quidem ad alium virum, Tydeique filius *Diomedes*

Navigabant, quando ego solvebam rates.

Neop. Ad quemnam ipse Ulysses navigabat?

Mer. Erat aliquis. Sed mihi primùm dic

580

Hic quis sit; sed altâ voce ne dixeris.

Neop. Hic est inclytus ille tibi Philoctetes, hospes.

Mer. Ne nunc me plura roges, sed quàm ocyssime

Enaviga, et proripe te ex hac terra.

Phil. Quid dicit, o fili? quid me in tenebris ita

585

Vendit obscuris dictis apud te nauta?

Neop. Nondum scio quid dicet: oportet autem eum dicere

Perspicue, quod dicet ad me, et te, et hos quoque.

Mer. O nate Achillis, ne me prodas exercitui,

Loquentem, quæ non convenit *eloqui*: multis ego ab eis 590

Pro mea opera beneficiis affectus sum, ut pauper.

Neop. Ego sum Atridis infensus: ille autem mihi

581. *Quæcunque verò dicas.* — | 589. *Ne me reddas invisum Græ-*
H. | *corum exercitui.* Cam.

Amicus

Amicus maximus, quia Atridas odit.

Oportet ergo te, cum mei causâ huc veneris, gratum
Celare nos nihil ex iis, quæ audisti.

595

Mer. Vide quid agis, fili.

Neop. Jampridem ego id confidero.

Mer. In te hujus rei culpam transferam.

Neop. Transfer, modo dic.

Mer. Dico, ad hunc duo hi viri, quemadmodum audisti,

600

Tydei filius *Diomedes*, Ulyssisque violentiâ

Jurati navigant, certi vel verbis

Et hæc Achivi omnes audierunt clarè

Perfuasum abducere, vel virium potentiâ.

Ulysses dicentem: ille enim plus

605

Audaciæ habuit altero, ad hæc efficienda.

Neop. Quam ob rem vero Atridæ hujus adeo longa

Post tempora curam gerebant,

Quem jam multo ante ejecerant?

Quod desiderium eos incescit, vel Deorum vis?

610

Et ira, qui opera puniunt mala?

Mer. Ego te hoc (fortasse enim non audisti)

Omne edocebo: Vates erat quidam nobilis,

Priami quidem filius, nomine verò vocatus est

Helenus, quem ille noctu egressus solus,

615

Ille qui omnia audit turpia et probrosa dicta,

Fraudulentus Ulysses cepit, captivumque ducens

Monstravit Achivis palam prædam opimam.

Qui et alia ipsis omnia vaticinatus est,

Et ut Trojæ Pergama non unquam essent

620

Diruturi, nisi hunc inductum verbis

Abducerent ab hac insula, in qua nunc habitat.

Idque simul ac audivit Laertæ filius *Ulysses*

Vatem dicere, statim promisit

Virum hunc Achivis adductum ostendere.

625

Sperat quidem se maxime volentem accepturum;

Sin renuat, invitum; et hæc si non præstiterit,

Permisset caput cuilibet suum præcidere.

Audiisti, nate, omnia. Properè autem abire et te

Ipsam moneo, et si quis aliis tibi curæ est.

630

Phil. Hei mihi misero! illène totus scelestus

Me

- Me ad Achivos juravit persuasione adducturum?
 Nempe sic persuadebor, ut ab inferis mortuus
 Ad lucem redeam, quemadmodum illius *restitit* pater *Sisyphus*.
Mer. Ego ista nescio: Sed ego quidem eo ad 635
 Navem, vobis autem optima conferat Deus.
Phil. Nonne hoc, o fili, acerbum est, quod iste Laertis *filius*
 Sperat me unquam verbis mollibus
 Nave abductum ostendere Achivos inter omnes?
 Non *fiet*: citius invisissimæ mihi 640
 Auscultarem viperæ, quæ me reddidit ita claudum.
 Sed ille omnia dicit, omniaque
 Audet; et nunc scio quod veniet.
 At, o fili, abeamus, ut nos longe
 Pelagus separet ab Ulyssis nave. 645
 Eamus, opportuna sane festinatio, labore
 Desinente, somnum et quietem adducere solet.
Neop. Tunc, cum ventus secundus erit,
 Navigabimus; nunc enim adversus spirat.
Phil. Secunda semper navigatio est, cum fugis mala. 650
Neop. Ne *metue*: quippe et hæc illis contraria sunt *flamina*.
Phil. Non est ventus prædonibus contrarius,
 Cum furari et rapere vi licet.
Neop. Si placet igitur, eamus, intus sumptis,
 Quorum tibi opus et desiderium maxime est. 655
Phil. Sunt quibus opus habeo, admodum ex paucis licet.
Neop. Quid illud quod non in mea navi inest?
Phil. Folium mihi quoddam est, quo maximè
 Sedare soleo hoc ulcus mitigareque admodum.
Neop. Effer ergo illud: nunquid et aliud assumere cupis? 660
Phil. Hei mihi! si quid mihi harum sagittarum

643. *Quod veniet*. H. *quod alibi delitescit*. C. 1.

648. *Quamprimum ventus adversus fuerit fractus*. D'Orville p. 115. H. Ventus a prorâ is est qui contra litus reflat, portum egressuris contrarius. H. *vid.* Not.

661. "Εἰ μοι τι—Si quid mihi harum sagittarum per negligentiam sit elapsum ut ne alicui auferendum relinquam. H. Mibi cautio una est, ne quod ex incuria telum relictum vindicavit quispiam. Fl. Chr.

Per negligentiam sit elapsus, ut ne alicui auferendum relin-
quam.

Neop. An celebrem illum arcum, quem nunc habes ?

Phil. Eundem : non enim alius est quem gero manibus.

Neop. Eúmne licet mihi contemplari prope, 665
Et gestare, et osculari, tanquam Deum ?

Phil. Et hoc tibi, o nate, et aliud rerum mearum,
Quod tibi utile sit, continget.

Neop. Cupio quidem : sed ea est mea cupido ;
Si fas mihi, vellem ; sin minus omitte. 670

Phil. Pia loqueris ; et fas est tibi, fili,
Qui solis hoc jubar mihi videre
Solut dedisti, qui terram Oetæam conspicere,
Qui patrem senem, qui amicos, qui meis
Pressum ab inimicis me superiorem fecisti : 675
Confide ; licet tibi hunc contrectare,
Et danti reddere, et gloriari inter mortales
Virtutis causâ quòd solus attrectaveris.
Beneficiis enim ipse hunc paravi ;
Nec gravor, quando te vidi et cepi amicum. 680
“ Qui enim beneficiis affectus vicissim
“ Benefacere novit, omni thesauro
“ Præstantior erit amicus.”

Neop. Ingredere nunc.

Phil. Et te introducam : 685
Morbi enim mei asperitas te ministrum accipere cupit.

A N T I S T R O P H I C A. Strophe 1.

Cho. Famâ quidem audiui, non tamen vidi,
Qui lecto olim Jovis insidias struxit, Ixionem
Ad rotam versatilem ligatum,
Ut omnipotens Saturni filius cepit : 690
Alium neminem ego audiui mortalium,
Neque vidi fato pejore implicatum,
Quàm hunc hominem, qui cum

680. Sic. Ed. 1756.—Si tu quo- | gravatum te video contrectantem. C.
que videas, et sumas amicus. l. Nec

Male

Male nil fecerit, nec quenquam
 Fraudarit, verum æquus vir 695
 Vixerit æquissimè, perit adeo indignè.
 Hoc autem demiror, quo pacto tandem,
 Quo pacto, inquam, utrinque allisis fluctibus
 Solus pulsus, quomodo lachrymabilem
 Adeo vitam sustentaret 700

ANTISTROPHE I.

Ubi ipse sibi erat vicinus, firmum gradum non habens,
 Nec quenquam indigenam;
 Malo suo sibi vicinum, apud quem ploraret,
 Vehementer edacem,
 Sanguineum morbum; mutuo gemitu: 705
 Nec qui vehementissimum fluxum
 Saucii pedis ulceribus manantem
 Lenibus foliis
 Sopiret, si quis forte
 Incidat qui folium capiat ex terra altrice. 710
 Serpit enim ipse aliàs alio;
 Tunc se convolvens,
 Ut puer chara sine nutrice,
 Ubi ut incedere possit via facilis est,
 Quando remittit paulum excrucians-animum morbus.----- 715

698. *Utrinque allisos fluctus solus audiens.* Vid. N.

701. *Ubi ipse sibi erat vicinus.* Nullum alium vicinum habens. H. *Ubi accola est suus, sibi que amterminus.* Fl. Chr. Vid. Not.

703. Ἀντιτυπον, —resonantem, re-percussum. Cl. Mudge interpreta-tur, pertinacem, nulli remedio ce-dentem; melius sane, si cum eo etiam pro στόνον reponis πόνον. Sed

vid. inf. 1506. H.

704. Ἀποκλάνειεν, deplorando le-niret. M.—ib. βαρύνεωτα, graviso-num, ut βαρύνεωμον Cl. Chr. —gravem. C.

709. Εἰ τιν'—si quæ, folia scilicet, occurrerent quæ e terra altrice carpi possint. H.

713. *Ad illa loca unde copia sese offert cibi parandi.* H.

STROPHE 2.

*Non ex sacra terra cibum,
 Nec ullum semen capiens
 Quævis vitam producimus
 Homines industrii:
 Præter eum quem sibi cibum* 720
*Ex velocibus telis acquirit, alatas volucres dejiciens.
 O misera anima, quæ toto
 Non usa est decennio jucundo vino,
 Sed circumspiciens sicubi animadvertat
 Immotam aquulam, semper prorepebat.* 725

ANTISTROPHE 2.

*Nunc autem boni viri
 Filium nactus
 Feliciter aget in posterum,
 Et magnus erit ex illis malis;
 Qui ipsum pontivagâ nave* 730
*Post multos menses in patriam vehet,
 Scilicet ad nymphas Meliadas,
 Spercheique ad ripas, ubi Hercules
 Divino igne lucens transiit ad Deos omnes
 Oetes in vertice.* 735

IAMBICI.

*Neop. Age, repe, si vi; quid tandem ita nullâ
 De causâ taces, et quasi attonitus stupes?*
Phil. Ah, ah, ah.
Neop. Quid est?
Phil. Nihil mali; sed vade, fili. 740
Neop. Morbîne præsentis dolorem reprimis?
*Phil. Non fane ego; sed jam videor mihi levius habere.
 O Dii!*

716. *Non pro cibo sacræ terræ
 semen, neque aliud quidquam capiens
 eorum quibus vescimur. H.*

720. *Nisi si quando alatarum sa-
 gittarum celeriter ferientium ope aves
 in ventris cibum conficeret. H. M.*

Neop. Quid

- Neop.* Quid ita gemens Deos invocas ?
Phil. Ut servatores nobisque propitii veniant. 745
 Ah, ah, ah.
Neop. Quid accidit tibi ? non dices ? sed eris sic
 Taciturnus : videris enim in malo quopiam
 Esse.
Phil. Perii, fili, nec potero malum 750
 Celare hoc a vobis. Perii, fili,
 Conficior miser : heu mihi,
 Papæ, papæ, papæ ! per Deos,
 Si quis tibi in promptu est gladius,
 Ferito summum pedem, 755
 Amputa quàm celerrime ;
 Ne meæ peperceris vitæ, age, rogo, o fili.
Neop. Quid adeo novi accidit derepente
 Quare tam altum clamites,
 Et gemitus tantos cieas ?
Phil. Scis, o nate ? 760
Neop. Quid est ?
Phil. Scis, o nate ?
Neop. Quid est tibi ?
Phil. Haud scio equidem.
Neop. Et quî nescias ? 765
Phil. Papæ, papæ, puer.
Neop. Gravis profecto est hujus morbi accessus.
Phil. Gravis fane nec effabilis : at miserere mei.
Neop. Quid ergo faciam ?
Phil. Ne me exterritus prodas : 770
 Pestis enim per intervalla, prorsus quasi vagationibus
 Saturata esset, abit. Heu !
Neop. O nimis miser, miser fane in omnibus
 Doloribus visus, vin' teprehendam
 Atque contingam manu ? 775
Phil. Non hoc volo, sed hunc cape arcum
 Ut prius rogasti, donec remittat

767. *Doloris sarcina.* M. | liaftæ.
 771. *Prorsus quasi vagationibus* | 777. *Petiisti a me.* Cam.
faturata esset. H. ad mentem scho-

- Se morbi gravis sævitia, quæ me nunc opprimit.
 Custodi eum et serva: me enim capit
 Somnus, hoc cum malum exierit; 780
 Nec prius desino male habere: Quapropter sine
 Dormiam tranquillus: Atque si interea
 Loci venerint illi, peto abs te, per Deos,
 Ne sponte vel nolens, vel ullis artibus
 Victus, illis tela concedas mea, ne pariter et te 785
 Meque supplicem tuum perdas.
- Neop.* Bono sis animo, curam quod attinet ad hanc:
 Nemini dabitur præterquam tibi et mihi;
 Proinde, quod bene vertat, eum mihi tradito.
- Phil.* Eum accipe, fili livorem autem adora, 790
 Ne tibi fiat laboris causa, ut fuerunt
 Mihi Herculi que tenuit prius.
- Neop.* O Dii, rata hæc nobis sint, fiatque
 Secunda et expedita navigatio,
 Quo navigare Deus nos justum putat, classisque tendit 795
- Phil.* At metuo ne votum hoc sit irritum, fili.
 Manat enim iterum mihi sanguis ater
 Bulliens ex profundo, atque aliquid expecto novi:
 Hei mihi! papæ, papæ, iterum, o pes,
 Quali me crucias malo! accedit, advenit 800
 Propius, hei mihi misero!
 Habetisne rem? ne quæso deferatis me.
 At at a!
 O hospes Cephallenie, utinam hic dolor
 In intimis visceribus hæreat tibi. Hei mihi papæ! 805
 Papæ, oppido iterum: o gemini exercitus duces
 Agamemnon, o Menelæ, quomodo pro me
 Aleretis hunc morbum tot annos?
 Hei mihi!
 O mors, mors, quomodo toties vocata 810
 Quotidie, nunquam potes ad me venire?
 O fili, o generose, quin me acceptum

802. Jam rem tenetis, i. e. Cau- | adhære, ne oh incepto quacunque de
 iam quare ita gemo ac perturba- | causa recedas. Mudge.
 tus videor. H. Proposito firmiter | 807. Quam opto ut mei vice. Id.

Lemnio

Lemnio hoc vocato igne
Incende, o generose, ut et ego quoque
Hisce pro armis quæ tu servas,
Eandem operam dedi Jovis filio.

815

Quid dicis, nate?

Quid dicis? quid taces? Ubi gentium es, o nate?

Neop. Doleo tuam vicem, propter tua gemens mala.

Phil. At, o fili, bono sis animo: morbus enim hic mihi

820

Acute accedit, et celeriter abit;

Sed obsecro te ne me relinquo solum.

Neop. Confide, manebimus

Phil. Verène manebis?

Neop. Id liquido fcias.

825

Phil. Non sane ausim te jurejurando obligare, fili.

Neop. Certe non fas est mihi absque te decedere.

Phil. Cedo ergo manum fidei pignus.

Neop. Do manum me mansurum.

Phil. Illuc rogo, illuc me duc.

830

Neop. Quorsum inquis?

Phil. Sursum.

Neop. Quid iterum desipis? quid supernum contueris circulum?

Phil. Omitte, omitte me.

Neop. Quo omittam?

Phil. Omitte, quæso.

Neop. Non omittam.

Phil. Enecabis me, si attigeris.

Neop. Jam vero te omitto: numquid amplius sapis?

Phil. O terra, cape me moribundum, quemadmodum sum affectus:

Malum enim hoc non amplius me erigi finit.

841

Neop. Somnus hominem brevi tempore videtur capturus;

Caput enim jam resupinat,

Sudorque totum per corpus manat;

Nigraque in extremo pedè dirupta est vena,

845

Unde sanguis profluit: sed finamus eum, amici,

Ita quiescere, donec somnus obrepat.

813. *Quem adeo sæpe invocavi.*
Id. vid. Not.

839. *Quid autem ultra moliris?*
M.

EPODICA. Strophe I.

Cho. Somne, doloris, Somne, ærumnarum ignare,
 Feliciter aspirans nobis venias,
 Vitam qui nobis dulcem facis, rex placidissime. 850
 Et ab oculis arceas hanc lucem, quæ jam prætenditur:
 Age veni, medice Somne.
 Tu vero, o fili, vide ubi consistas,
 Et quo proficiscaris: vide vero quomodo
 Mihi curanda sunt quæ agenda restant. 855
 Quid enim jam expectamus amplius?
 Occasio enim consilio juncta
 Magnam in rebus omnibus potentiam obtinet.

HEXAMETRI.

Neop. Ille jam nihil audit: sed, ego video, frustra cepimus 860
 Hanc prædam arcuum, si sine hoc abierimus:
 Corona enim ei debetur, hunc Apollo iussit adducere.
 "Mendaciter vero jactare quæ non feceris, turpissimum est op-
 "probrium."
Cho. Hæc, nate, quidem Deus ipse viderit:
 Quæ vero mihi post responderis, 865
 Ea parvâ, o fili,
 Parvâ voce responde;
 Ægrotantibus enim omnibus
 Brevis esse solet somnus, ut rursus evigilent:

851. *Ab oculis arceas.* H.

854. l. *ipa.* Ut sensus sit, vide
 verò quomodo mihi curanda sunt quæ
 agenda restant. H.

857. *Occasio enim consilio juncta*
magnam in rebus omnibus potentiam
obtinet. H.

863. *Jactare autem incepta post*
mendaciorum etiam opem adhibitam
irrita turpe est dedecus. Mudge.

865. *Quibus mihi responsurus es*
verbis, ea fac placide et summissa
voce proferas. Nam omnes qui ægro-

tant facile de somno excitantur. Cam.

—Nam qui ægrotat levisomnus est,
 neque facile dormit. Fl. Chr.—Æ-
 grotantibus enim omnibus perspicax
 est somnus, quasi somnus non esset
 quod ad visum attinet. H.

869. *Hoc autem maxime cogita,*
quod nunc te facere oporteat iisdem,
vide, considera, perspice. Cam.—
 Sed quàm maxime potes hoc mihi!
 hoc occulte dispice quod faciendum
 censes. H.

Sed

Sed quam maxime potes
Hoc mihi, hoc occulte dispice
Quid faciendum censes.
Nôsti, nôsti quem dico, si ejusdem forte sententiæ es
Cum illo, difficile est admodum etiam sapientibus
Providere quid agendum.

870

875

E P O D U S.

Ventus secundus tibi, ventus secundus aspirat, nate :
Vir ille nihil videt, et nil habens auxilii
Ceu noctu extentus jacet :
Somnus in aprico commodus est.
Non manûs, non pedis, nullius membri dominus ;
Sed velut quidam Orco demissus
En videt, cernit, commodè loquitur :
Qui vero capi possit, curæ committas meæ, O fili :
Labor enim absque metu periculi est optimus.

880

I A M B I.

Neop. Tacere te jubeo, nec animo deficere :
Movet enim homo oculos, erigitque caput.
Phil. O lux somni vices excipiens, ultraque spem omnem
Fidelis horum hospitem custodia !
Nunquam enim, o fili, hujus rei fiduciam habere potuisssem.

885

874.—*cum illo*, i. e. Si asportandum vel invitum censes Philoctetem ; *valde quidem ad resistendum sunt hujus a morbo incommoda, si a prudentibus considerantur.* H. Vid. Not.

876. Ουρος, ventus secundus, atque intelligi occasionis opportunitas potest. Cam.

877. *Occlusis oculis dormit.* Cam.

879. Somnus in aprico, nihil ad scopum poetæ facit. Verte, somnus altus sensus expers est. H. Vid. Not.

881.—*Itaque neque intueri, ne-*

que cernere, neque expedite loqui potest. Cam. Vid. Not.—*Sed morti ut homo proximus affolet, videns, tuens, perperam dicens.* Fl. Chr.—*Sed sicut aliquis orco propinquus, (aspice,) videtur, opportuna loquitur, i. e. opportunum nobis consilium suggerit.* H.

883. *Præda hac mea cura facilis tibi captu erit, O fili.* H.

884. *Labor sine timore vincit.* Fl. Chr. *periculi expers optimus est.* H.

885. *Animo esse præsentem ; ut ille ait, fac ut apud te fies.* Cam.—*Et non ineptire.* H.

Ut

Ut tu scilicet sustineres calamitates meas misericorditer 890

Adeo præsolari præsens et opem ferens.

Næ, Atride, boni illi duces,

Non hoc sustinuisent ita facile pati.

Sed (generosa est enim et ex generosis orta

Indoles tua) omnia hæc levia duxisti, 895

Clamoribusque et fœtore licet plenus *meo*.

Et nunc, quando hujus mali videtur

Aliqua esse oblivio, et requies, fili,

Tu me ipse tolle, tu me in pedes statue, fili, 900

Ut, cùm languor hic me reliquerit,

Eamus ad navem, nec inhibeamus cursum.

Neop. Gaudeo equidem te videre supra spem,

Doloris vacuum, videntem, et adhuc spirantem :

Tui enim tanquam mortui signa 905

Præter præsentis calamitates apparebant.

Nunc ergo temet erige ; quod si tibi magis placet,

Portabunt te isti ; hic enim labor non gravabit illos,

Quando tibi mihi que ita visum est facerent.

Phil. Laudo hæc, o nate, et me erige, ut cogitas ; 910

Hos autem missos face, ne graventur tetro

Odore ante *tempus* debitum ; in navi enim

Sat erit his molestiæ mecum unâ habitare,

Neop. Sit ita : sed confiste et teipsum sustine.

Phil. Bono sis animo : solito me meo more erigam. 915

Neop. Papæ ! quid ergo post hæc ego faciam ?

Phil. Quidnam est, o fili ? quod tibi verbum excidit ?

Neop. Nescio quo dubiam oportet convertere sententiam.

Phil. Quid autem tu dubitas ? ne istud dicas, nate.

Neop. At nunc hoc ipso laboro incommodo. 920

Phil. Anne te difficultas morbi

Eo impulit, ut me non amplius velis abducere navitam ?

Neop. Omnia difficilia sunt, quoties ingenio suo

Quispiam relicto facere parat sibi incongrua.

909. In morbi tui exasperatione
quam modo vidimus. Mudge.

914. Et ipse etiam me firmiter
prehende. Id.

921 An te morbi hujus nostri in-
commoditas movit ut me tecum reci-
pere nolis. Toup. Vid. Not.

Phil. At

- Phil.* At nihil patre alienum tuo tu quidem 925
Facis, neque dicis, bonum si adjuveris virum.
- Neop.* Turpis deprender. Hoc me macerāt jamdiu.
- Phil.* Non hercle in his quæ facis; in his autem quæ loqueris, dubito.
- Neop.* O Jupiter, quid agam? item deprender malus,
Celandoque ea quæ non convenit, et verba dicendo turpissima.
- Phil.* Vir hic (nisi ego male conjicio) proditurus me videtur, 931
Meque hic relicto navigationem adornaturus.
- Neop.* Non ego sane, te relicto, abiturus sum: sed ne cum dolore
Te tuo abducam, hoc me macerat magis.
- Phil.* Quid tandem dicis, o fili? non enim ista intelligo. 935
- Neop.* Nihil te celabo; oportet enim ad Trojam te navigare
Ad achivos, et Atridarum classem.
- Phil.* Hei mihi! quid dixisti?
- Neop.* Ne gemas antequam audias.
- Phil.* Quid audiam? quid mihi facere tandem paras? 940
- Neop.* Eripere te malo ex hoc imprimis, et deinde
Tecum profectus Trojæ campos devastare.
- Phil.* Et ista ferio facere cogitas?
- Neop.* Magna cogit
- Huc me necessitas, quare ne irâ efferaris hæc audiens. 945
- Phil.* Perii miser, proditus sum. Cur mihi, o hospes,
Ita fecisti? redde quamprimum mihi arcum.
- Neop.* At non potest fieri: magistratibus enim auscultare
Et jus me et utilitas cogunt.
- Phil.* O ignis tu, et totus formido, et astutiarum 950
Pessimarum artifex invisissime, qualia mihi fecisti?
Quibus me lusisti dolis? non te pudet, cum me videas
Ad genua provolutum supplicem? o improbe,
Abstulisti mihi victum, erepto arcu.
Redde, obsecro te, redde, quæso, fili: 955
Per Deos patrios oro, victum ne mihi auferas.
Hei mihi misero! sed nec alloqui me jam dignatur,

954. Προβλῆτες, aut objectas pe- | muris fastigia montium. *Cam.*
tras undis in litore, aut quasi in

[E]

Sed,

Sed, velut nunquam dimissurus è manu iterum, aspicit.
 O portus, o rupes, o cætus
 Ferarum montanarum, o prærupta saxa, 960
 Vobis, hæc (non enim alium novi cui hæc loquar)
 Conqueror, præsentibus, et audire solitis,
 Qualia facinora filius mihi fecerit Achillis,
 Qui juravit se abducturum me domum, ad Trojam ducere pa-
 rat,
 Dataque dextera, arcus meos sacros acceptos, 965
 Illos nempe Herculis Jove geniti, detinet,
 Et se Argivis venditare vult,
 Quasi me viribus valentem cum cepisset, vî abducat,
 Nescitque se occidere jam mortuum, et fumi umbram,
 Imo meram imaginem. Non enim valentem viribus 970
 Cepisset unquam; quando ne sic quidem affectum potuit, sine
 dolo.
 Nunc autem fraude deceptus sum miser. Quid agam?
 At redde, quæso, et jam ad ingenium tuum redi.
 Quid ais? taces? occidi infelix.
 O forma saxi biforis, iterum jam iterum 975
 Ingredior ad te nudus, et cibo carens;
 Sed moriar hoc in antro solus,
 Nec volucrem, nec feram monticolam
 Arcubus perimens hisce; sed ipse miser
 Mortuus præbebo escam iis, à quibus pastus fui antea, 980
 Et me, quas antea venabar, jam venabuntur.
 Cædemque illarum cæde meâ exsolvam miser
 Ejus opera, quem putabam nihil mali nosse.
 Nondum tamen pereas, donec scivero an rursus
 Sententiam mutaturus sis in melius; sin minus, pereas male.
Cho. Quid agamus pene te est; et nobis navigare, 986
 O rex, jam licet, et hujus viri
 Obtemperare, si libet, sermonibus.

982. *Rependam cædes illorum* | quod solvit pro capite suo, quod
morte mea. πρόσιον, pignus signifi- | et ἀποδωκεν. *Cam.*
cat; vel quo se aliquis liberat: id

Neop. Mihi

- Neop.* Mihi quidem magna quædam incidit miseratio
Hujus viri, non nunc primum, sed et antea.
- Phil.* Miserere mei, o nate, per Deos, neque inferas 990
In te hoc ab hominibus probrum, quod me deceperis.
- Neop.* Hei mihi! quid agam? utinam nunquam reliquisssem
Scyrum, ita rebus præsentibus tristior.
- Phil.* Non tu quidem malus es, sed a malis viris instructus videris ad-
venire
Ad turpia. Nunc fraudibus utere in alios, 995
In quos par est, et, armis meis mihi redditis, naviga hinc.
- Neop.* Quid facimus, o viri?
Ulyf. O pessime omnium, quid agis?
Non abis, relictis hisce mihi arcibus?
- Phil.* Hei mihi! quis hic vir? numnam ego Ulysssem audio? 1000
- Ulyf.* Ulysssem, certo scias, meque quem coram vides.
- Phil.* Hei mihi! dolo venditus sum, et disperii. Hic fuit ergo,
Qui meprehendit, et spoliavit armis.
- Ulyf.* Ego certo scias, non alius. Ista confiteor lubens.
- Phil.* Redde, relinque arcum mihi, nate. 1005
Ulyf. Hoc quidem
Etiam si velis maxime, facies nunquam. Sed et te oportet
Una cum armis discedere, aut vi te abstrahent.
- Phil.* Me, o malorum pessime, atque audacissime,
Hinc per vim abducent? 1010
Ulyf. Nisi volens iveris.
- Phil.* O Lemnia terra, et omnia domans jubar
Vulcanium! hæc prorsus intoleranda sunt,
Si me hic ex tuo finu vi abducat.
- Ulyf.* Jupiter est (ut scias) Jupiter, qui terræ huic dominatur, 1015
Jupiter, qui hæc decrevit, ego autem illi subservio.
- Phil.* O odium, qualia commentus es dicta,

995. Nunc verò fraudibus istis, Ulyssis persona introducitur hoc lo-
iis quibus par est, redhibitis. H.— co in Proscenium, quem Philocte-
Nunc relinquens hæc aliis, quibus tes pejus morte odisset. Id.
relinqui par est: aut, da aliis ma- 1007. Imo verò, ne si velit qui-
lum, non mihi. Cam. dem facere, per me illi licebit.
996. Quo major turba fit, et Steph.

Deos

Deos prætexens cum Deos mendaces effeceris ?

Ulyf. Non ; imo veraces : adeoque hæc via est eunda tibi.

Phil. Ego quidem pernego.

1020

Ulyf. Ego affirmo, in hoc parendum est,

Phil. Hei mihi misero ! ergo me non liberum

Omnino, sed servum, pater genuit.

Ulyf. Non : parem sed optimatibus, quibuscum

Troja tibi capienda est, et vi subruenda.

1025

Phil. Nunquam profecto ; ne mala quidem si oporteat omnia pati,

Quamdiu suppetit mihi profundum hoc terræ antrum.

Neop. Quid ergo agere paras ?

Phil. Caput hoc meum illico

Saxis cruentabo, de faxo cadens.

1030

Ulyf. Prehendite illum, ne penes illum sit, quod minatur, agere.

Phil. O manus hoc a viro constrictæ, qualia sustinetis,

Charis carentes arcibus ?

O qui nihil sanum, nec homine libero dignum sapis,

Quibus me fraudibus subruisti ? quibus venatus es dolis ? 1035

Subornato in tuum locum puero hoc mihi incognito,

Tui quidem indigno, mei autem dignissimo,

Qui nihil novit præter mandata exsequi ;

Quem et nunc liquet ægre ferre,

Propter ea, quæ in me deliquit, propterque ea, quæ ego patior,

Sed improba tua per latebras semper prospiciens

1041

Anima, rudemque doli ipsum et nolentem tamen

Bene instituit, in malis esse callidum.

Et nunc me, o perditæ, colligatum cogitas

Abducere ab hoc littore, in quo me prius abjecisti

1045

Amicis orbem, desertum, exulem, inter vivos mortuum.

Heu ! pereas male, et tibi hoc sæpe imprecatus sum :

Sed nihil quidem Dii jucundum mihi tribuunt.

1027. *Hic excelsus situs.* H. Vid. Not.

1030. *Cruentabo, de petra superne in petram delapsus.* Cam.

1034. *O qui animo es minime sincero et libero ! ut me fefellisti !*

ut me circumvenisti, usus fraudis tuæ prætextu puero hoc ignoto mihi, indigno quidem te, digno verò me. Kust. in Suid. v. *ἰγνίς*.

1048. *Sed, nihil enim.* — H.

Tu

Tu quidem lætus vivis, ego vero misere crucior
 Ob hoc ipsum, quod compluribus in malis vivo miser, 1050
 Irrisus a te utique, et geminis Atridis
 Ducibus, quibus tu ad hæc ministrum te præbes.
 Atqui tu quidem doloque et necessitate adactus
 Navigasti una cum illis; me vero miserrimum,
 Sponte navigantem, septem navium ducem, 1055
 Inhonoratum projicere (sicut tu narras) ipsi vero te auctorem
 prædicant.

Et nunc quid me ducitis, et abducitis? cujus causâ me,
 Qui nihil sum, vobisque jampridem mortuus?
 Quare, o Diis invisissime, jam non sum tibi
 Claudus, grave olens? quomodo Diis vovebitis, me 1060
 Simul navigante, sacra crematuros? quâ libaturos amplius?
 Hic enim erat tibi prætextus, ut me ejiceret navi.
 Male pereatis, opereatis, qui injuriâ affecistis
 Virum hunc, siquid Deis justitia curæ est.
 Pulchre autem novi quod sit, alioqui classe 1065
 Non huc appulissetis virum ob miserum,
 Nisi stimulus aliquis divinus mei causâ vos impelleret.
 At, o paterna terra, Diique horum inspectores,
 Punite, punite, quæso, tandem aliquando
 Simul omnes istos, si quid mei miseremini, 1070
 Qui vivo fane misere; quos si videre licuerit perditos,
 Putaverim me jam morbo hoc defunctum.

Cho. Acerbus hic hospes, et acerbum hunc sermonem
 Edidit, Ulyssæ, malisque cedere nescium.

Ulys. Multa habeo quæ respondeam hujus sermoni, 1075
 Si tempus fineret, sed nunc unicus præsto est mihi sermo:
 Ubi enim hujusmodi res agenda sunt, talis ego sum;
 Ubi vero de justis bonisque viris judicatur,
 Neminem inveneris magis pium quam ego.
 Ubique enim vincere soleo, 1080
 Nisi apud te: nunc autem lubens tibi cedam.

1061. vid. Not.

1076 Vel, Si mibi videatur: vel, Si hic locum relinquat orationi: vel,
 Si tempus ferat. Cam.

Dimittite

Dimitte ergo eum, neque attingatis amplius.
 Sinite eum hic manere: neque sane tuū indigemus,
 Armis potiti tuis; adest enim
 Teucer apud nos, quī hanc artem callet.
 Egoque *adsum*, qui me puto deterius nihilo quam tu
 Arma hæc tractare, fortiterque posse regere.
 Quid ergo te opus est? quin vale, Lemnum incole.
 Nos vero eamus, et tuum fortasse munus
 Honorem mihi pepererit tibi destinatum.

1085

1090

Phil. Hei mihi! quid faciam infelix? tūne meis
 Armis ornatus inter Argivos enitesces?

Ulyf. Nihil mihi quicquam ultra responde, utpote abitum paranti.

Phil. O semen Achillis, neque tu alloquio amplius tuo
 Me dignaberis? et ita *durus* abis?

1095

Ulyf. Discede tu ocyus, nec illum respice, generosus licet sis,
 Ne nostram fortunam *tua* corrumpas *culpa*.

Phil. An et a vobis quoque, o hospites, ita desertus
 Jam relinquer, nec vos miserebit mei?

Cho. Adolescens hic est *nostræ* classis gubernator: quæcunque
 Hic loquatur tibi, eadem tibi nos quoque dicimus.

Neop. Arguar, scio, (ut naturā sum) tanquam misericordiæ addictior
 Ab Ulyssæ. Tamen manete, si ita visum est *Philoctetæ*,
 Tantisper, donec res e navi
 Component navitæ, et Deos apprecemur.
 Forte enim *fiat* interea ut hic sententiam mutet
 In melius nobis. Nos igitur duo jam abimus;
 Vos autem, simul ac vocamus, adeste citi.

1105

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Phil. O cavæ rupis antrum
 Calidumque *idem* et gelidum!
 Ergo relicturus eram te
 Miser nunquam, sed mihi
 Etiam morienti infervies.
 Hei mihi bis terque!
 O casa plenissima

1110

1115

Doloris

Doloris mei misera,
 Quis, quæso, cibus posthac quotidianus
 Erit? quem demum nanciscar
 Altorem miser? unde spem?
 Utinam per æthera sursum
 Harpyiæ sonoro vento
 Abripiant me: non enim amplius prohibes.

1120

STROPHE 2.

Cbor. Tu tibi, tu tibi accerxisti
 Hoc malum, infelix:
 Non aliunde implicaris hoc infortunio,
 Nec a potentiore quopiam.
 Cum enim licuisset tibi sapere
 Meliore *fruenti* fortunâ,
 Tu elegisti habere pejus.

1125

ANTISTROPHE 1.

Phil. O miser, miser certe ego,
 Et luctu confectus gravi, qui jam
 Cum nemine amplius
 Hominum posthac miser
 Habitans hic peribo.
 Hei, hei!
 Cum nec cibum amplius adferre valeam,
 Nec volucres meis telis
 Validisque manibus
 Sistere; quippe me improvise
 Occultaque dicta fraudulentæ mentis clam fefellere.

1130

1135

1140

1123. *Non enim amplius prohibeo,*
 vel *detrecto.* H.

1128 *Potius quam meliorem for-*
tunam, maluisti quod pejus est eli-
gere. H.

1137. *ἐπ' ἐμῶν*—*Non vi manuum*
arma mea alata occupans, sed—ἴσ-

χων ἐφ' ὅπλων est *ἐπ' ἰσχυῶν ὅπλων*, *armis*
manus injiciens. Ita *Æd. C. 903.*
ἴπιοις αὐτῷ, in *cum manus injice.*
Cum ἴσχυον autem subaudiri debet
ἐκράτησέ με, vel *ᾤλεσέ με*, quod ex
 altero quidem sententiæ membro
 repetendum erit. H.

Utinam

Utinam o ego videam illum,
Qui hæc machinatus est, tantum temporis spatium
Meas hæc fortientem miseras!

ANTISTROPHE 2.

Chor. Fatum te Deorum in hisce cepit,
Neutiquam dolus nostrâ
Manu structus : odiosas ergo
Sera et infaustas
Imprecationes aliis :
Hoc etenim curæ est mihi,
Ne benevolentiam abjicias *nostram*. 1143
1150

STROPHE 3.

Phil. Hei mihi ! nunc alicubi cani
Littore ponti infidens
Ridet me, manu vibrans
Meum miseri victum, [*scilicet* arcum,]
Quem nemo unquam portavit. 1155
O chare arcus, o charis
Extorte manibus,
Certe nunc mæstum geris vultum, siquid mentis
Habes, cum Herculei
Labores ita te in posterum 1160
Non amplius sint usuri.
Sed, mutato domino,
Fraudulenti viri *manibus* tractaris,
Cernens quidem turpes fraudes
Virumque odiosum, hostem mihi, 1165
Infinita dolis iisdem turpibus edentem mala,
Quanta in me machinatus est Ulysses.

1159. Cum Herculei labores ita
te in posterum non amplius sint usuri;
i. e. cum dehinc non amplius in
facinoribus pulcherrimis patrandis,
sicut olim, cum in manibus Her-
cules esses, usurpabere. H.

1167. Quæ in homine, i. e. in
Ulyssæ, bona sunt æquum est eloqui,
et dum eloquar, te non effundere in-
vidiosam linguæ petulantiam. H. ad
mentem H. Stephani.

STROPHE 4:

Cho. " Quæ in homine [*Ulyssæ*] bona sunt, æquum est eloqui,
 " Et, dum eloquar, te non effundere
 " Invidiosam linguæ petulantiam."
 Ille vero unus a multis
 Missus, hujus consiliis instructus;
 Communem tulit
 Sociis opem.

1170

ANTISTROPHE 3:

Phil. O volucrum prædæ, o fulvarumque
 Gentes ferarum, quas hæc tenet
 Regio monticolas,
 Non amplius cum cautione, fugientium instar, mihi appropin-
 quate
 E latibulis vestris: non enim habeo amplius præ manibus
 Prutinum telorum robur:
 (O quam miser nunc sum!)
 Verum hic locus præsidio vacat omni,
 Non amplius metuendus vobis.
 Accedite huc: commodum
 Ut vestra vicissim perimentia ora exsaturetis ad libitum
 Carne meâ variâ:
 Nam statim vitam relinquam.
 Unde etenim erit mihi victus?
 Quis ita aurâ vescitur,
 Cum non amplius habet victum
 Ex his quæ terra altrix præbet?

1175

1180

1185

1190

1171. Ille vero (Neoptolemus scilicet,) unus a multis missus, hujus (Ulyssis) consiliis instructus,—H. ad mentem *Camerarii*.—*ἐὺφροσύνῃ* novam mihi esse vocem fateor, alioqui quin ea blandiloquentiam indicet, nihil obstate puto. At pro-

fecto *ἐφροσύνη* legere malim. *Steph.*
 1178. 1187. Vid. Not.

1190. Nullum amplius animal in potestatem redacturus ex omnibus quotquot ei obviam mittit alma terra. H.

ANTISTROPHE 4.

Phil. Per Deos oro, siquid colis hospitem,
 Accedito omni cum benevolentia accedenti.
 Certo hoc scias velim, quod tibi
 Calamitatem hanc effugere liceat :
 Misere enim alitur [*morbis* :] stultus vero
 Mille habet
 Ærumnas, quibuscum habitat.

1195

MONOSTROPHICA.

Phil. Iterum iterumque veteris doloris
 Memoriam refricasti,
 O optime hospes.

1200

Cur me perdis ? quid mihi facis ?

Chor. Cur hoc dixisti ?

Phil. An tu mihi invisam

Ad Troicam terram speras me ducturum ?

1205

Chor. Hoc enim optimum esse judico.

Phil. Ab hoc tempore me relinquite protinus.

Chor. Gratam mihi, gratam rem

Mandâsti, quam sponte volebam facere.

Eamus, eamus ad navem, uti nobis ante est mandatum.

1210

Phil. Ne, per Jovem supplicum præsidem, abeas, obsecro.

Chor. Sis ergo moderatior.

Phil. O hospites, manete per Deos, oro.

Chor. Quid clamas ?

Phil. Heu, heu, heu ! Genius, Genius,
 Perii miser.

1215

O pes, pes, quid agam

1192. *Per Deos obsecro, si quam*
hospitis reverentiam habes, huic ac-
cedito qui omni cum benevolentia vi-
cissim te adit. H.

1196. *Miserè enim alitur, mor-*
bis scilicet : stultus vero mille habet
(ixu) ærumnas quibuscum habitat
H.

1199. *Iterum, iterum, veterem in-*
juriam in memoriam revocasti O op-
time, ab iis mihi factam qui olim
huc appulerunt ; a Græcis scilicet
et præcipue ab Atridis et Ulyssæ.
H.

1217. 1220. Vid. Not.

Tecum

Tecum posthac in vita miser?
Quæso revertimini iterum, hospites.

Chor. Quid facturi sumus aliud, 1220

Quam quod antea ostendisti?

Phil. Non est indigne tolerandum,
Siquis oppressus tempestate doloris,
Et delirus vociferetur.

Chor. I nunc, ergo, o miser, ut te jubemus. 1225

Phil. Nunquam, nunquam: (hoc firmum scito.)
Ne, si me ignifer Tonans
Ipsis cum fulminibus iret accensum.
Intereat Ilium, et omnes qui illic bellum gerunt,
Quotquot sustinuerunt mei pedis 1230
Propter articulum me abjicere. At, o hospites,
Unum saltem mihi concedite votum.

Chor. Quidnam istud erit?

Phil. Si quis gladius,
Aut ascia, vel telorum aliquid vobis est, prius mittite. 1235

Chor. Quam rem facturus es tandem?

Phil. Caput et membra omnia manu abscindam:
Mortem enim, jam mens mortem expetit.

Chor. Quid ita?

Phil. Patrem quærens meum. 1240

Chor. Ubi terrarum?

Phil. Apud orcum; non enim amplius luce hæc fruitur.
O urbs, O urbs patria,
Quomodo te aspicerem ita ærumnis pressus,
Qui tua flumina sacra reliquerim Danaisque 1245
Invisis suppetias tulerim; nullus sum.

I A M B I.

Chor. Ego quidem jamjudum hinc ad navem
Abiissem meam tecum, nisi prope
Ulyssæm venientem, Achillisque filium
Ad nos huc accedere cernerem.---- 1250

1247. ὅμῃ—una omnes, universi. Mudge.

[F 2]

Ulyss. Non

- Ulyf.* Non ergo dices cur viam hanc reversus
Carpas, tam sedulo tantaque cum celeritate ?
- Neop.* Ibam piaturus, quæcunque deliqui prius.
- Ulyf.* Narras rem gravem : quid vero peccati est ?
- Neop.* Quod nempe commisi, tibi obediens, universoque exercitui,
- Ulyf.* Quodnam fecisti facinus quod te haud deceat ? 1256
- Neop.* Dolis quod turpibus et fraude ceperim virum.
- Ulyf.* Quemnam ? hei mihi ! numquid moliris novi ?
- Neop.* Nihil quidem novi. Pœantis autem filio.-----
- Ulyf.* Quid rei facturus es ? quam me incessit metus ? 1260
- Neop.* A quo enim accepi hœc arcus, eos iterum ei---
- Ulyf.* O Jupiter, quid dicis ? an quæso reddere cogitas ?
- Neop.* Turpiter enim illos et injuste acceptos habeo.
- Ulyf.* Per Deos, num ista dicis ut me mordens ?
- Neop.* Imo, si vera dicere, morsio dici potest. 1265
- Ulyf.* Quid ais, Achillis fili ? Quid dixisti, obsecro ?
- Neop.* Eademne bis terque vis me iterare verba ?
- Ulyf.* Utinam initio ne semel quidem audissem,
- Neop.* Certo scias igitur ; rem totam audisti.
- Ulyf.* Est aliquis, est qui vetabit hoc te facere, 1270
- Neop.* Quid dicis ? quis est, qui me facere vetabit hoc ?
- Ulyf.* Totus Achivorum populus, interque hos ego.
- Neop.* Sapiens licet sis, nihil sapienter profaris.
- Ulyf.* At tu nec loqueris, neque sapienter agere paras.
- Neop.* At si iusta sint, sapientibus meliora sunt sermonibus. 1275
- Ulyf.* Et quomodo iustum sit ea, quæ nactus es meis
Consiliis, restituere ?
- Neop.* Peccatum
- Cum turpe commiserim, emendare jam conabor.
- Ulyf.* An tu non Achivorum copias metuis hæc faciens ? 1280
- Neop.* Cum Justitia a me stet, quæ mihi timenda oggeris non metuo ;
Sed neque manus quidem tua auctor mihi erit quid faciam.
- Ulyf.* Non ergo cum Trojanis sed tecum pugnabimus.
- Neop.* Esto, quicquid futurum est.

1251. *Converso itinere.*

1281. *Cum justitia a me stet,* | *tuo ; sed neque manus quidem tua*
quæ mihi timenda oggeris non me- | *auctor mihi erit quid faciam. H.*
Vid. Not,

Ulyf. Dextram

- Ulyf.* Dextram vides
Gladii capulo appositam? 1285
- Neop.* Et me quoque
Idem hoc facientem videbis atque cunctantem nihil.
- Ulyf.* Imo vero te finam, totique exercitui
Dicam hæc, cum venero, qui te puniet dignissime. 1290
- Neop.* Sapiunt, et hoc deinde si sapueris modo,
Fortasse ætatem ages absque fletibus.
At tu, o Pœantis fili, (Philocteten dico)
Egredere, relicto hoc faxeo tecto.
- Phil.* Quis iterum clamor et tumultus oritur meum apud antrum?
Quid me evocatis? Quâ re egentes hospites? 1296
Hei mihi! quid hoc mali est? an hujus gratiâ adestis,
Ut majus mihi detis malum, ad mala priora?
- Neop.* Bono sis animo, audique verba, quæ afferro.
- Phil.* Metuo fane: quippe et prius verbis 1300
Pulchris adductus incidi in malum, tuis credens sermonibus.
- Neop.* An nullus extat pœnitentiæ locus?
- Phil.* Tali usus es sermone, cum meos
Arcus furatus es, palam fidus, noxius clam.
- Neop.* Sed non ita jam. Ex te autem volo discere, 1305
Utrum tibi certum sit perdurare hic,
An nobiscum navigare.
- Phil.* Desine, ne plura dicas:
Frustra enim omnia dixeris.
- Neop.* Siccine tua est sententia? 1310
- Phil.* Et plus (scito) quam loqui queam.
- Neop.* Atqui, hercle, volebam te persuaderi dictis
Meis; at opportunum si nihil eloquor,
Desino.
- Phil.* Bene est, nam frustra cuncta dixeris; 1315
Nam benevolum tibi nunquam animum habebis meum,
Qui mihi victum [arcum scilicet] dolis acceptum
Abstulisti; et nunc moniturus me
Venis, optimi patris inimicissime fili.
Pereatis, Atridæ quidem primum, deinde et 1320

Laertæ filius, et tu.

Neop. Ne impreceris ultra,

Accipe autem manu ex mea hæc tela.

Phil. Quid dicis? An denuo ergo decipimur?

Neop. Juro per sancti Jovis summum numen.

1325

Phil. O qui gratissima mihi dicis, si modo dicis vera.

Neop. Res ipsa declarabit, sed dextram

Extende manum, tuaque arma recipe.

Ulys. Ego vero abnego, (Dī sint testes:)

Propter et Atridas, totumque exercitum.

1330

Phil. Fili, cujus hæc est vox? Num Ulyssēm
Audio?

Ulys. Certo scias, et prope quidem me vides,

Qui te ad Trojæ campos abducam vi,

Velit nolite filius Achillis.

1335

Phil. At non gaudebis, si modo hoc non erret telum.

Neop. Ah! nequaquam. Ne, per Deos, dimitte telum.

Phil. Mitte meam, per Deos, manum, charissime fili.

Neop. Non mittam.

Phil. Heu, cur virum hostem

1340

Atque inimicum prohibes me occidere sagittis meis?

Neop. At neque mihi hoc est honestum, neque tibi.

Phil. Atqui hoc unum scito, principes exercitūs

Achivorum falsos præcones, ignavos

Esse ad pugnam, et verbis admodum feroces.

1345

Neop. Esto. Tu nunc quidem arcum habes, nec est cur

Iram geras, neque culpam conferas in me.

Phil. Fateor: hoc specimen dedisti, o fili, naturæ,

Ex qua ortus es; non e Sisypho patre,

Sed ex Achille, qui inter vivos cum esset,

1350

Optime audiebat, et nunc inter mortuos audit.

Neop. Gaudeo patremque meum a te laudari,

Ipsūque me; quæ vero a te consequi cupiam,

Accipe. " Hominibus, quæ quidem a Diis

1336. Si hæc fuerit directa sagitta. Cam.

Achivis committantur mendaciis efficiunt. H.

1344. Qui ut legationes sibi ab

" Accidunt

" Accidunt mala, necesse est ferre : 1355

" Quicunque autem spontaneis jacent in malis,

" Ut tu jaces, hisce neque veniam dari jus est

" Nec misericordiam."

Tu vero ferus factus es, neque consultorem admittis ;

Et cum quis animo benevolo monet 1360

Odisti, hostem et infensum tibi existimans.

Tamen dicam, Jovemque testem advoco.

Hæc ergo scito, et in animum inscribito :

Tu enim morbo hoc affligeris divinitus,

Chryses ad anguem custodem cum accesseris, qui patulum

Delubrum custodit latens. 1366

Nullamque requiem scito te unquam adepturum

A morbo gravi, quamdiu ipse sol

Hæc quidem exoritur et illac occidit iterum,

Priusquam Trojæ campos sponte tua adveneris, 1370

Nostrique medicis, Æsculapii filiis, usus

Levaberis hoc morbo, et Pergama

Hoc arcu simul et mecum excindas.

Unde vero novi hæc sic se habere, ego dicam.

Est enim nobis ex Troja vir captivus 1375

Helenus, eximius vates, qui clare prædicat

Hæc ita fieri oportere ; præterea quoque

Necesse esse hæc ipsâ æstate

Totam Trojam capi affirmat : sin minus, offert se sponte sua

Occidendum mentitus hæc si fuerit. 1380

Hæc proinde cum scias, concede lubens.

Pulcher enim thesaurus est Græcorum te unum

Judicatum præstantissimum, primum medicorum

In manus venire, deinde luctuosa

Trojâ expugnatâ gloriam summam consequi, 1385

Phil. O vita odiosa, cur me, cur diu ita tenes

Videntem, neque finis ad inferos accedere ?

Hei mihi ! quid agam ? quâ fronte fidem non habeam

Hujus sermonibus, qui mihi benevolus me hortatus est.

1388. *Non obtemperabo.*

An

- An ergo cedam? Deinde, quomodo infelix 1396
 In lucem prodibo, hæc cum fecero? quis me alloquetur?
 Quomodo, omnia videntes quæ mihi accidunt, oculi,
 Hæc sustinebitis, ut ego Atrei
 Cum filiis verfer, qui me perdiderunt?
 Quomodo cum Laertæ filio omnium malorum auctore? 1395
 Non enim me præteritorum dolor adeo mordet,
 Ut ea quæ patienda sunt mihi ab eis postea,
 Quæ præ-videre videor; "quibus enim animus
 "Malorum genitor est, eos alia docet mala."
 Teque adeo ego demiror, qui hæc suadeas, 1400
 Neque enim te ipsum decebat unquam ad Trojam
 Venire, meque etiam prohibere oportuit ab iis, qui
 Te cantumeliâ affecerunt paterno honore spoliatum,
 Qui infelicem Ajacem in patris tui judicio armorum
 Minorem Ulysse judicârunt. His tu ibis 1405
 Auxilium laturus? meque ad idem cogis?
 Cave isthuc feceris, fili: sed quemadmodum mihi jurâsti
 Reduc ad ædes meas; et ipse in Scyro manens
 Sinito male illos interire malos,
 Sicque duplicem a me inibis gratiam, 1410
 Duplicemque a patre: nec, malos
 Adjuvando videberis similis malis esse naturâ.
Neop. Dicis quidem æqua, attamen te velim
 Diisque auscultare, meisque sermonibus,
 Cumque hoc amico ex hac terra navigare. 1415
Phil. An ad Trojæ campos, et Atrei
 Inimicissimum filium pede hoc miserrimo?
Neop. Ad eos quidem, qui te atque hunc purulentum
 Pedem liberent dolore, teque morbo eripiant.
Phil. Heu fabulam prodigiosam dixisti: quid, quæso, loqueris?
Neop. Quæ tibi que et mihi video honesta futura, si fiant. 1421
Phil. Et cum ista dixeris, non erubescis Deos.
Neop. Quomodo enim quis quos beneficiis devinctos habet?

1390. *Sed esto, cedo tandem.* | *piciam? an iis, qui spectatores fu-*
 Mudge. | *ere omnis injuriæ erga me ipsorum.*

1392. *Quibus ego illos oculos as-* | *Cam.*

Phil. De

- Phil.* De Atridarum ope loqueris hæc, an meâ ?
Neop. Quia tibi amicus sum, ideo talis et mea oratio est. 1425
Phil. Quî sis amicus, qui me inimicis prodere velis ?
Neop. O amice, discito non efferri in rebus malis.
Phil. Perdes me (intelligo te) hisce tuis dictis.
Neop. Non perdo, dico autem te non intelligere.
Phil. Ego certe Atridas fatis novi, qui me abjecerunt, 1430
Neop. At, si qui ejecerunt prius, iterum servabunt, vide.
Phil. Non unquam volentem, Trojam aspicere.
Neop. Quid ergo nos faciamus ? si tibi sermonibus,
 Quos dico, persuadere neutiquam possumus.
 Facillimum quidem mihi est supersedere sermonibus, teque
 Sinere, ut vivas, prout jam vivis, absque salute. 1436
Phil. Sine me pati hæc, quæ me oportet pati.
 Quæ vero promissisti mihi dextrâ datâ acceptâque
 In ædes ut reducas me meas, hæc mihi confice, nate,
 Neque cuncteris, nec memineris amplius 1440
 Trojæ ; fatis enim mihi deplorata est fletibus.

TROCHÆI.

- Neop.* Eamus ergo, si videtur.
Phil. O verbum loquutus nobile !
Neop. Suffulci nunc tuum gradum.
Phil. Quantum quidem ego valeo.
Neop. At quomodo Achivorum fugiam culpam ? 1446
Phil. Ne moreris.
Neop. Quid si meam populentur regionem ?
Phil. Ibi præsens ego,
Neop. (Quidnam auxilii allaturus es ?) 1450
Phil. Sagittis Herculeis
Neop. (Quid dicis ?)
Phil. Vetabo eos appropinquare tuæ patriæ.
Neop. Siquidem acturus es hæc, quæ dicis, veni mecum, osculatâ prius
 hæc terrâ.

1446. Accusationem. C.

ANAPÆSTI.

Hem. Nondum, priusquam nostros 1455
 Audieris sermones, O Pœantis fili.
 Dic autem te vocem Herculis
 Auribusque percipere, vultumque videre.
 Tui autem gratiâ huc venio, cœlestibus
 Relictis sedibus, 1460
 Jovis narraturus consilia tibi,
 Viamque prohibiturus, quam ire paras.
 Tu vero meis ausculta sermonibus.

IAMBICI.

Et primum tibi meas referam fortunas;
 Quantos emensus, quantisque defunctus laboribus, 1465
 Immortalem virtutem consecutus sum, ut videre jam licet.
 Tuque (hoc certo scias) hoc debes pati,
 Et his laboribus reddere illustrem vitam.
 Profectus autem hoc cum viro ad Trojæ
 Urbem, primum quidem a morbo quiesces luctuoso, 1470
 Principemque locum virtute tenens in exercitu),
 Paridem, qui horum auctor malorum fuit,
 Sagittis meis spoliabis animâ,
 Et populaberis Trojam, spoliaque ad tuas ædes
 Mittes, virtutis præmia, (selecta ab exercitu) 1475
 Pœanti patri, ad patriæ Cætam plagam.
 Quæ vero tu ceperis spolia hoc ab exercitu,
 Meorum arcuum monumenta, ad meum rogam
 Affer: et te hæc, Achillis fili, moneo:
 Neque enim tu absque illo vales 1480
 Capere Trojæ campum, neque ille sine te.
 Sed, velut leones duo simul pascentes, servate
 Ille te, tu illum. Ego autem Æsculapium
 Mittam tui medicum morbi ad Ilium.
 Denuo enim meis ipsam sagittis 1485
 Oportet capi. Hoc autem meminertis, cum
 Terram vastabitis, ut pietatem rite colatis;
 Nam alia omnia inferiora ducit pater

Jupiter

Jupiter pietate; "religio enim non cum hominibus occidit:
"Et, seu vivant, seu moriantur, nunquam perit." 1490

ANAPÆSTI.

Phil. O vocem exoptatam mihi qui misisti
Et serus apparuisti,
Non refragabor tuis dictis.

Neop. Et ego ad hanc sententiam accedo.

Hem. Ne nunc diu facere hoc cunctemini:
Opportunitas enim navigandi
Urget nos a puppi.

1495

Phil. Age nunc ibo, terram hanc salutabo;
Vale, o tectum, mea multos annos custodia,
Nymphæque humidæ pratenfes,
Fragorque vehemens Ponti oppositus,
Ubi sæpe meum maduit
Caput in antro verberibus Noti,
Sæpeque vocis meæ
Hermæum promontorium remisit mihi,
Gemitum mutuum, cum tempestate affligeret:
Nunc autem, o fontes et aquæ dulces,
Relinquimus, vos relinquimus jam,
Quorum nobis nunquam in mentem venit opinio:
Vale, o terra Lemnia, mari undique circumdata,
Et me secundo cursu dimitte inculpabilem,
Quo potens fatum fert,
Consiliumque amicorum, et omnipotens
Deus, qui hæc dispensavit.

1500

1505

Chor. Nunc ergo eamus omnes simul,
Marinas Nymphas exorantes,
Uti reditûs servatrices adsint.

1515

1489. *Una cum hominibus non moritur. T.* | M. *Affligo*, vel maxime se hyemante mari laborasse innuit. *Cam.*
1506. *Morbi doloribus agitato.* | 1511. *Deduc incolument. M.*

Lately published.

Ufui Academiæ.

*The following Greek Plays, printed separately in Octavo,
Price 3s. each.*

EURIPIDIS MEDEA, cum Versione et Notis Viri Eruditiff.
SAMUELIS MUSGRAVE, juxta Editionem *Oxonienf.* Accessere etiam
Notæ et Animadversiones Cl. RICHARDI PHIL. BRUNCKII
Argentoratensis.

ARISTOPHANIS PLUTUS, Gr. Lat. cum Scholiis Græcis
selectis. Editio castigata, et ad usum studiosæ Juventutis accom-
modata.

ÆSCHYLI PROMETHEUS victus, Gr. Lat. cum variis
Lectionibus et Notis. Edidit. T. MORELL.

EURIPIDIS HIPPOLYTUS, Gr. Lat. Variis Lectionibus et
Notis Editoris accessere Viri Clarissimi JEREMIÆ MARKLAND
Emendationes.----Editio altera juxta Editionem *Oxon.*

A L S O,

An Essay on the different Nature of Accent and Quantity with their
Use and Application in the English, Latin, and Greek Languages.

By JOHN FOSTER, S. T. P.

Late Fellow of King's College, *Cambridge.*

To which is subjoined the Greek Elegiac Poem of M. MUSURUS,
addressed to Leo X. with a Latin Version and Notes.

o,

ff.
ma
i i

cis
m-

his

et
D

ir

s,